

T. PANDUR JUDIT

TÜNDÉRFÜRT

- romantikus regény -

T. PANDUR JUDIT

Tündérfűrt

/romantikus regény/

ISBN 978-615-00-4674-7

E-book 2019

Kötetté formálta: Dittrich Panka

Előszó

Ez a romantikus regény egy fogadásból született.

Abban fogadtam egy női magazin néhány szerkesztőjével, hogy lehet olyan romantikus történetet is írni, ami anélkül érdekes és szórakoztató, hogy nincsenek benne a romantikus füzetregények szirupos álmvilágának visszatérő motívumai.

Nem szerepel benne dúsgazdag szépfiú, szegény árva lány, sem lakatlan sziget, és született rosszakaró, nem teljesülnek a megvalósíthatatlan ábrándok, valóságtól elrugaszkodott fordulatok.

Ez a történet Magyarországon játszódik. 2005-ben kezdődik, és 2007-ben ér véget. A főszereplője Noémi egy átlagos lány, akinek egyetlen napon szertefoszlanak a magánéleti, és munkahelyi reményei. Régóta elhanyagolt barátnője, és egy álm segítségével próbál úrra lenni az őt ért csalódásokon. Új állás és új szerelem kopogtat az ajtaján. Vajon el kell-e engednie régi álmait, a változások elsodorják őket?

Egy indigókék vállkendő, egy eltett fénykép, egy elfelejtett levél, egy ezüstmintás rózsaszín doboz, egy tévéhíradó – csupa apróságok, amik nem várt fordulatokat hoznak a szereplők életébe. A regényben használt technikai eszközök és az általuk biztosított lehetőségek arra az időszakra jellemzőek, amikor a történet játszódik. Aki nem csak a romantikus szálát követi a történetben, az rácsodálkozhat, hogy az azóta eltelt idő alatt mennyi minden változott meg.

Tériszonya ellenére Noémi egy billegő, lepattogzott kékfestésű, régi létra tetején állt az előszobában, a gardrób-szekrény előtt, és a felső polcon kutatott. Szó szerint az „álmait kereste”.

Előző este azt hitte el sem tud aludni, vagy, ha valami csoda folytán mégis, akkor rémeset fog álmodni. Alaposan kiborult az előző nap a munkahelyén. A régóta várt előléptetés helyett – amit a főnöke a nagy hajtások idején, mint hamarosan bekövetkező dolgot emlegetett – egy új kolleganőt kapott. Az új kolleganő kapta meg az általa remélt magasabb beosztást, már belépésekor. Nem tett le az asztalra még semmit, de máris övé lett minden, amire Noémi évek óta várt.

Előző este sokáig álmatlanul forgolódott, aztán amikor már lemondott róla, hogy aludni tud, mégis elszunnyadt. Azaz ebben sem volt biztos, mert álmában is a saját szobájában volt, a saját ágyában feküdt, éppen úgy feldúlva, mint ébren. Ágya szélén azonban egy ismeretlen fiatal lány ült és mosolygott rá. Nem azzal a hivatalos mosollyal, ami maximum kitelik a hétköznapiakon nálunk az emberekből, hanem szívet melengetően.

Hát te hogy jöttél be? – akarta kérdezni tőle, de a lány már válaszolt is a ki sem mondott kérdésre.

– Álmodban minden lehetséges! – mondta talányosan. Na, eszerint sikerült elaludni, gondolta Noémi. Elfészkelődött az ágyban.

– Miért jöttél? – kérdezte a lányt, aki egészen átlagos külsejű volt. Nem volt sem sovány, sem kövér. Mivel ült, nem tudta milyen magas lehet, de alacsonynak gondolta. Kerek arca volt, barna szeme. Egyedül a kibontott rengeteg szőke haja volt különleges rajta.

– Mert szükséged van rám – felelte a lány. Noémi kapásból több tucat dolgot fel tudott volna sorolni, amire jobban szüksége lenne, mint erre a látogatásra. Mivel udvarias volt,

inkább hallgatott.

– Van egy ollód? – kérdezte a látogatója.

– Igen, van. A könyvespolc alsó fiókjában, a varródobozban.

Mire kell? – kérdezte kissé gyanakodva az ismeretlen lánytól.

Abban a pillanatban a fiók kinyílt magától. A varródoboznak leesett a teteje és az olló lebegve az ágy felé szállt. Egyenesen a látogatója kezébe. Aki hosszú, szőke hajából levágott egy tincset és a tenyerében Noémi elé tartotta.

– Ez egy tündérfürt – mondta a lány. – Ha reggel megkeresed, annyi kívánságod teljesülhet, amennyi hajszál van ebben a fürtben. Ha valamit nagyon szeretnél, húzz ki belőle egy hajszálat, tedd a tenyeredbe, állj vele a nyitott ablakba és mondd el a kívánságodat! Egy szabályt azonban be kell tartanod: csak jót kívánhatsz, rosszat nem! Azután fűjd ki a tenyeredből a hajszálat az ablakon és várj.

– Ott az ablakban? – kérdezte eléggé bután Noémi.

– Dehogyan az ablakban, az életedben várj arra, hogy beteljesüljön a kívánságod! – mondta a szőke lány, egy cseppet mulatva Noémi arckifejezésén, aki hitetlenkedve kicsit elhúzta a száját és felnézett a plafonra.

Mire visszanézett, a lány nem ült már az ágya szélén. A szobában sem látta, sehol.

Most reggel, amikor felébredt, rögtön eszébe jutott az álombéli lány és a tündérfürt. Micsoda gyerekes álom! Sóhajtott, és kimászott az ágyból. Ám mintha zsinóron húznák, egyenesen a könyvszekrényhez ment és kihúzta az alsó fiókot... Minden a helyén volt; a varródoboz is, a dobozban az ollóval. Betolta a fiókot és kiment a fürdőszobába.

Belenézett a tükörbe. A szeme duzzadt volt az előző esti sírástól, a szája még most is lefelé görbült.

A konyhában főzött egy kávét magának és az álmán

gondolkodott. Nem is szokott emlékezni arra, hogy mit álmodik. Most meg egyre csak ez a szó járt az eszében: „tündérfűt”.

Amíg megmosakodott, felöltözött, és kifestette a szemét, hogy ne nagyon látsszon a sírás nyoma, azt hajtogatta magában, hogy ezt a mai napot nem fogja túlélni. Ilyen megalázó helyzetbe kerülni! Most neki kell betanítania az új kolléganőt a feladatokra, melyeket, úgy volt, ő fog elvégezni...

Mire végzett a szemfestéssel, már el is mázolódt a könnyektől. Sírok itt, mint egy óvoda, gondolta mérgesen, ahelyett, hogy tennék valamit. De mit? És újra eszébe jutott a szó: „tündérfűt”.

Türelmetlenül sóhajtott egyet. De hát nincsen semmilyen tündérfűt. Csak egy álom volt, egy gyerekes álom.

A lába magától vitte be a szobába. Alaposan körülnézett az ágyon, az ágy mellett, az asztalon, a polcokon, a székeken, a földön. Mindent kinyitogatott, mindent átnézett.

Aztán módszeresen elkezdte átkutatni a szekrényeket. Mit is mondott a lány? „Ha reggel megkeresed...” Szóval meg kell keresni. Na, ezen ne múljon! Keresi.

Most meg itt áll a létra tetején és már a gardróbszekrény felső polcánál tart. No persze, „keresem az álmaimat” – gondolta öniróniával. Akkor akadt a kezébe egy régi rózsaszín papírdoboz, kis ezüst mintákkal. Talán tortás doboz lehetett új korában. Most régi kacatok lapultak benne. Ahogy néhány szalagot odább tolt, hinni sem akart a szemének. Ott volt. Megtalálta. A szöke hajtincs; a „tündérfűt”. Kivette a dobozból és lemászott a létráról. Egyenesen az ablakhoz vitte és kihúzott belőle egy szálát. Milyen sok van benne – gondolta elégedetten. Kinyitotta az ablakot, a tenyerébe fektette a kihúzott szálát és azon gondolkodott, mit kívánjon pontosan.

Talán azt kívánhatnám, hogy fulladjon meg az új kolleganő,

vagy a főnök... – mélázott a tündérfürt fölött. De aztán elszégyellte magát. Jó kívánságról volt szó. Jót kell kívánnia! Abban a pillanatba a háta mögött, az asztalon megszólalt a mobiltelefonja.

– Bárcsak Tamás lenne! – sóhajtott egy nagyot, és a hajszál a sóhajtástól kilibbent a nyitott ablakon. Noémi olyan rémülten kapott utána, hogy majdnem elvesztette az egyensúlyát. Persze, nem tudta elkapni. A hajszál egy pillanat alatt eltűnt a szeme elől.

– Halló! – szólt bele a telefonba egy kicsit mérgesen.

– Szia, kicsi! Valami baj van? – kérdezte a vonal túlsó végén Tamás. Noémiban csak úgy forrt minden, ami tegnap óta történt, így maga is meglepődött, hogy a kikívánckozó panasz áradat helyett türelmetlenül azt mondta:

– Nem, nincsen semmi baj.

– Valami sürgős melóban zavarlak? – érdeklődött Tamás. Noémi az órára nézett és a fejéhez kapott. Fél tíz volt. Kilenckor a munkahelyén kellett volna lennie.

– Á nem vagyok benn – mondta olyan nyugodtan, mintha állandóan elkésne, és nem ő lenne benn mindig egy órával korábban a munkahelyén, mint kellene.

– Miért, mi van? – Tamás kezdte úgy érezni, hogy bár csak tegnap reggel utazott el egy külföldi riportra, otthon valami megváltozott. Tegnap nem is hívta fel Noémit, mert nem tartotta fontosnak. Ismerte Noémi napirendjét, a munkáját, a gondolatait, tudta mikor mit tesz – hiszen már négy éve együtt éltek.

– Semmi, szabin vagyok – ezen a válaszon maga is elcsodálkozott, hiszen eddig esze ágában sem volt szabadságra menni. Tamás is meglepődött, mert Noémi mindig megbeszélte vele, hogy mikor megy szabadságra. Ha valami rendkívüli történt most, azt meg részletesen elmesélné. Ugyan többen

vártak rá, hogy befejezze már a telefonálást, de felkészülve egy részletes beszámolóra, megadóan megkérdezte:

– Miért vagy szabin?

– Nem érdekes, hosszú történet. Te, pedig biztosan sietsz. Szia, vigyázz magadra! – és azzal a lány megszakította a vonalat.

Tamás teljesen elképedt. Semmi részletes beszámoló, semmi szeretlek, sem egy árva hiányzol, még egy puszika nyuszika sem (amitől egyébként a falra mászott). Máskor munka közben nem szokott eszébe jutni Noémi, de most egész nap ez a rövid telefon járt a fejében.

Noémi a beszélgetés alatt végig szemmel tartotta a tündérfürtöt, mintá attól félne, hogy egyszer csak eltűnik, és odalesz az összes esélye, hogy helyrehozza az életét. Azonban a hajtincs nem tűnt el; ott feküdt, ahová letette. Noémi a kezébe vette és végigsimított rajta. Aztán kicsit megcsóválta a fejét. „Öreglány, te teljesen begolyóztál”, korholta magát – de már húzta is ki belőle a következő hajszálat. A tenyerére fektette, további balesetek megelőzésére összezárta a kezét és az ablakhoz lépett. Már tudta, mit fog kívánni.

– Szeretnék előbbre lépni a munkámban, jobb, érdekesebb munkát végezni, több fizetésért. – Azzal kinyitotta a kezét és a hajszálat kifújta az ablakon. Látta, amint megvillan a napfényben, azután eltűnt a szeme elől.

A hajfürtöt biztonságba helyezte egy fiók mélyén és kellenlennül a mobiljáért nyúlt. A főnöke számát hívta.

– Szia, Gábor, Noémi vagyok. Bocs, hogy csak most szólok, de mára kérek egy nap szabit. Remélem nem gond. Sajnálom, közbe jött egy fontos megbeszélés.

Gábor legszívesebben jól letolta volna, amiért nem jött be ma reggel. Az új kolleganő elveszetten üldögélt a helyén. Gábort meg egyfolytában arról kérdeztették, hogy hol van Noémi? Amikor kurtán azt válaszolta, hogy később jön, akkor meg

jöttek a kérdések, hogy melyik megrendelés mikor fut be. Mikor szállítják valamelyik boltba, ha már befutott? Az előbb egy hamburgi szállítmányozási céget is hozzá kapcsoltak Noémi helyett. Nehezen tudta a pergő német beszédet leállítani és angolra váltani a társalgásban, de angolul sem értette a felmerült problémát, végül türelmetlenül néhány óra haladékot kért, és egy visszahívást ígért. Amit természetesen majd Noémi elintéz. Most meg ez a telefon, hogy nem jön be.

– Elégge zűrös a mai nap. De megoldom. Akkor holnap. Szia. Elgondolkodva nézett maga elé. Egy fontos megbeszélés. Hm? Lehet, hogy máris egy állásinterjúra megy? Aztán elhessegette a gondolatot. Á, kizárt; Noémi meg a hirtelen állásváltoztatás... Na, nem. Noémi itt éli az életét, mindene ez a munka. Még a tavalyi szabadságát sem vette ki... Nevetséges gondolat. De valahogy rossz előérzet gyötörte. Tegnap egész nap és még ma reggel is azon mulatott magában, hogy Noémi milyen arcot vágott, amikor bemutatta az új csoportvezetőt, aki a főnöke lesz. Milyen nevetséges volt, ahogy nem tudta fegyelmezni az arcát. Elkerekedett a szeme, a szája kicsit tátva maradt és hogy elvörösödött. Meg kell adni: mire meg tudott szólalni, a hangja fegyelmezett volt. Csak a szeme volt tele könnyel. Még szerencsére nem az a hisztis fajta. Majd szépen belenyugszik a dologba.

Gábor feleségének most járt le a gyermekgondozási segélye és nem talált magának munkahelyet. Végül Gábor intézte el, hogy a feleségét egy régi barátja odavette a cégéhez egy jó beosztásba. Gábor meg a barátja feleségét vette fel csoportvezetőnek tegnap. Hiába na, ez ma így megy! Persze Noéminak ezt nem mondhatta meg. Nincs is semmi köze hozzá!

Noémi is a tegnapi napra gondolt. Visszaidézte Gábor szemében a kaján pillantást, ahogy ránézett, amikor bemutatta

az új munkatársat... Most azonban nem volt sehol a tegnapi szomorúság és megbántottság, ami még reggel is gyötörte. Kiment a konyhába, készített magának egy kis harapnivalót, és amíg evett, azon gondolkodott, hogy kivel kellene megbeszélnie a történeteket. Ez új volt számára, mert eddig mindig mindent Tamással beszélt meg, vagy esetleg az anyukájával. A barátai egyre kevesebb szerepet kaptak az életében. Minden idejét, energiáját, gondolatát Tamásnak és a munkájának szentelte. „No hiszen érdemes volt...” – gondolta. Ettől a gondolattól maga is megrémült. Tegnap még ilyet el sem tudott volna képzelni, hogy ma ezt gondolja.

Végül Évi mellett döntött. Évi egy szókimondó, életvidám teremtes volt, Noémi gyerekkori barátnője. Együtt jártak óvodába, általános és közép suliba. Évi HR-esként dolgozott egy nagy multinacionális cégnél és hivatalból nagyon tudott titkot tartani. Noémi fogta a mobilját és felhívta Évit.

– Szia, szia. Te jó ég! Milyen régen nem beszéltünk! Mi szél fújt a mobilomba? – örvendezett vidáman Évi, amikor meghallotta a hangját. Noémi röviden beszámolt a munkahelyén kialakult új helyzetről.

– Nem valami biztató perspektíva – szögezte le, amikor végighallgatta.

– Ugorj át hozzám, mindjárt ebédidő van. Leülünk és megdumáljuk. Rendben? Várlak egy óra múlva a régi helyünkön a Marcipán cukiban.

Noémi pontosan érkezett, de Évi már várta egy jó kis sarokasztalnál.

– Már rendeltem egy kiadós sütit, kövesd a példamat! Szükség lesz pár kalóriára, amíg megoldást találunk! – mosolygott rá Évi.

Noémi aztán újra elmondta, ezúttal részletesen, a munkahelyén történeteket.

- Milyen jó, hogy hozzám fordultál! Szakértő vagyok az új munkahely keresésében! – mondta Évi.
  - Miről beszélsz? Ki keres itt új munkahelyet? – csodálkozott Noémi. Évi megértően nézett rá.
  - Most még talán te sem fogalmaztad ezt meg, de ez a helyzet. Felteszek neked néhány kérdést, és válaszolj rá nagyon őszintén. Rendben? Hogyan értékeli a munkádat a főnököd?
  - Jól! – Aztán Noémi elbizonytalanodott. – Biztosan jól...
  - Szoktatok erről egyáltalán beszélni?
  - Nem nagyon...
  - Arról szoktatok beszélni, hogy mi lesz az előrelépési ambícióiddal?
  - Párszor megígérte már az előléptetést...
  - Konkrétan mit mondott?
  - Ennek a sok munkának meglesz majd a gyümölcse. Meg azt, hogy köszöni, hogy ilyen gondosan végzem a munkámat.
  - Részt veszel a munkádat érintő döntésekben?
  - Nem.
  - Jársz valamilyen tanfolyamra, vezetőképzésre?
  - Nem.
- Évi átható pillantást vetett rá, majd közölte:
- A te mostani cégednél nem látok számodra perspektívát. Nincsen a főnököd elkötelezve sem a szakmai fejlődésed, sem az előre lépésed iránt. Javíts ki, ha tévedek.
  - Nem is tudom...
  - Még valamit: érdekesnek találod a munkát, amit végzel?
  - Az elején még érdekes volt, most már nem annyira.
  - Akkor hát szokd meg a gondolatot: itt az ideje változtatni!
- Évi táskájából, az asztal alól előkerült egy laptop. A két fej, a szőke hajú Noémi és a barna hajú Évi összehajolt és Évi szakértelmének köszönhetően rövidesen elkészült egy kiváló szakmai önéletrajz Noéminak. Évi átküldte e-mailben Noémi

otthoni számítógépére.

– Irány az interneten az állás oldalak! Ha találsz valamit, ami felkelti az érdeklődésedet, írd egy e-mailt nekem és készítsünk egy testre szabott motivációs levelet is hozzá. Most rohannom kell! – búcsúzott Évi. Már az ajtóból kérdezte:

– Tamás hogy van?

– Kösz jól – válaszolta Noémi, és búcsút intett Évinek.

Otthon bekapcsolta a számítógépét és elmerült az állás oldalak böngészésében. Délutánra már vagy öt ígéretes ajánlatot talált. Elküldte elektronikusan Évinek is, akivel az első motivációs levelet együtt írták, aztán már Noéminak egyedül is ment. Ahányszor rákattintott a „küldés” gombra, mindig egyre vidámabb lett. Mennyi lehetőség! Tegnap meg azt hitte, vége a világnak!

Éppen az ötödik helyre küldte el az önéletrajzát, amikor villogni kezdett az „üzenete érkezett” jelzés. Biztosan Évi ad még néhány jó tanácsot – gondolta, és megadóan rákattintott az elolvasásra. Hinni sem akart a szemének, amikor olvasni kezdte. Már is az egyik cég válaszolt a jelentkezésére és az iránt érdeklődtek, mikor tudná személyesen felkeresni őket. Egy másnap délutáni időpontban állapotok meg.

Noémi örömmel és izgalommal gondolt az új kihívásokra. Azon gondolkodott, mit vegyen fel reggel, az állásinterjúhoz.

A mobilján már kikereste Tamás számát, hogy beszámoljon neki az eseményekről, de aztán mégsem küldte el a hívást. Kezébe vette a komódon álló bekeretezett fényképüket, és Tamást nézte. A szíve csordultig telt szerelemmel, ahogy a vékony, göndör hajú fiút nézte. Végig simított az üvegen és szinte érezte az ujjában Tamás vonásait. Aztán megrándult a szája széle és sóhajtva letette a képet.

Négy éve élnek együtt és Noémi szeretné, ha

összeházasodnának. Tamás azonban hallani sem akar róla. „Minek neked az a darab papír? Mi hiányzik? A pecsét? Vagy az aláírás?” – kérdezi gúnyosan, ha Noémi szóba hozza az esküvőt. „Te is egy szuverén ember vagy, miért akarsz valami -né lenni?” Noémi most is lehajtja a fejét, mintha Tamás is a szobában lenne, hogy ne lássa a könnyeit. „Én nem valami -né akarok lenni, hanem a *te* feleséged” – gondolja magában, mint már annyiszor, amikor ezt hallgatta. Tamás aztán átölelte és biztosította róla, hogy nagyon, nagyon szereti őt és csak ez a lényeg. Noémi, pedig előbb-utóbb mindannyiszor megvigasztalódott, hiszen olyan jó volt ezt hallani és érezte, hogy Tamás szereti. Mielőtt most elutazott, azelőtt is előhozta Noémi a házasság témáját. Tamás egyik barátjának az esküvőjén voltak és nagyon jól érezték magukat. Az esküvő fantasztikusan jól sikerült, remekül mulattak. Amikor beszélgettek róla, Noémi elkezdte számolgatni, hogy ők kiket hívhatnának meg a saját esküvőjükre. Tamás meg rákontrázott: „Időpont: soha napján semmikor”. Noémi úgy érezte, mintha pofon vágták volna. Nem válaszolt semmit, ezúttal nem is sírt. Mintha egy kicsit megfagyott volna a szíve ettől a mondattól. Tamás úgy utazott el, hogy nem oldódott fel őbenne ez keserűség, amit ezzel a mondattal okozott neki.

Amikor ide ért gondolatban, felpattant, mintha megcsípték volna. A fiókhöz szaladt, amibe bezárta a tündérfürtöt. Szívdobogva húzta ki a fiókot és egészen elgyengült a megkönnyebbüléstől, amikor meglátta a hajfürtöt. Óvatosan elválasztott belőle egy szálát, óvón összezárta a tenyerét fölötte. Kinyitotta az ablakot. Ezúttal nem kellett gondolkodnia; tudta, mit akar kívánni.

– Szeretném, ha Tamás úgy érezné, el akar venni feleségül, szívből, igazán, és megkérné a kezem! – Belefűjt a tenyerébe és a szőke hajszál kirepült az ablakon, bele az esti sötétségbe.

Noémi becsukta az ablakot és diadalmas pillantást vetett Tamás fényképe felé. Úgy érezte, hogy most egyenlített a „sohanapján semmikor” -ért.

Ezen az estén hamar elaludt, a mobilját kikapcsolta.

Tamás késő este hiába próbálta elérni, mindig csak az automata jelezte, nem kapcsolható, próbálja meg később. Nem értette, hogy hol lehet a lány, és azt sem, miért nem hívta fel őt. Aztán egyszer csak eszébe jutott az a gonosz mondat, amivel leállította Noémi esküvői terveit. „Sohanapján, semmikor” visszhangzott a fejében a saját mondata, és elvörösödött. Hát ez egy kicsit tényleg erős volt.

Noémi megsebzett tekintetére gondolt és arra, hogy talán ez az oka, hogy nem hívta fel őt. Még mindig haragszik. Nem számít, majd megbékül, mint máskor. Különben is ő az oka. Miért nem tudja elfogadni a szerelmét, az ostoba esküvői felhajtás és a házasságkötés nélkül? Már annyiszor megbeszélték, hogy fölösleges pénzkidobás az egész.

Azonban ott messze a ködös londoni ég alatt, Noémitől távol, Tamás beismerte magának, hogy nem beszéltek meg. Ő mondta ezt mindig.

Másnap reggel Noémi olyan vidáman ébredt, mintha rokonságban sem állna a tegnappreggeli elkeseredett, síró önmagával.

Szokása szerint korán kelt, de most nem rohant az irodába. Nem sajnálta az időt sem a hajmosásra, sem a sminkre. A szekrény előtt sem tétovázott sokat, félretolta a szoknyákat és a blúzokat, amikben dolgozni járt eddig, és elővette azt a királykék ruhát, amit Tamás barátjának az esküvőjén viselt.

Fogta a kulcsait és a táskáját, elindult az ajtó felé, aztán megtorpant. A fiókhöz sietett, amibe a tündérfürtöt tette.

Elővette, kihúzott belőle egy szálát, a tenyerébe fektette. Azt kívánta, hogy menjen ma minden remekül, és legyen ez „az ő napja”. A hajszálát előírás szerint kifújta a nyitott ablakon az utca forgatagába. Aztán még egy cinkos és ragyogó pillantást vetett a tükörbe és kiperdült az ajtón.

Gábor már századszorra nézte meg az óráját addig. „Nem igaz, hogy ma sem jön be ez a lány...” – mérgelődött, amikor Noémi nem érkezett meg a szokott időben. Aztán a tárgyalóban, zárt ajtók mögött, megbeszélése kezdődött az egyik kereskedelmi partnerükkel.

Noémi pontban kilenckor belépett az irodába és minden szem feléje fordult. Félhosszú, szőke haja arany sisakként ragyogott, és olyan volt, mintha a királykék ruháját díszítő sárga gombok napsugarak lennének, amik a hajából pottyantak a ruhájára. Vidám mosollyal intett a kollegáknak és egyenesen az új kolleganőhöz ment. Mindenki feszülten figyelte ezt a találkozást. Noémi a kezét nyújtotta:

– Szia, sajnos tegnapelőtt nem jegyeztem meg a neved. Én Nardai Noémi vagyok – mondta mosolyogva.

– Dr. Széphalminé – mondta az új csoportvezető kioktatóan. Aztán fensőbbbségesen hozzátette:

– Mara.

– Mi újság? Milyen volt a tegnapi nap? – érdeklődött Noémi.

– Semmi különös, csendes nap volt – válaszolta a kolleganő.

Amikor Gábor kijött a tárgyalóból, az első pillanatban meg sem ismerte a neki háttal álló lányt, aki éppen a telefonért nyúlt:

– Kereskedelmi osztály, Nardai Noémi, tessék – mondta a telefonba. Gábort oldalba bökte a mellette álló kereskedelmi partner:

– Hol rejtegetted ezt a bombázót? – kérdezte, és vigyorogva búcsút intett. Gábor megvárta, amíg Noémi befejezi a telefont és megfordul.

– Szia!

– Mi volt olyan fontos, hogy tegnap nem jöttél be, ma meg elkéstél?! – kezdte a számonkérést a szokásos stílusában. A hatás azonban nem a megszokott volt. Noémi nem sütötte le a szemét, nem pirult el, nem jött zavarba, nem kezdett mentegetőzve egy hosszú történetbe. Rámosolygott és azt mondta:

– Halljam, mivel nem boldogultatok?

Gábor, pedig máris sorolta, és sorolta a tegnapi hívásokat, az elintézetlen ügyeket, a félbe maradt problémákat. Éppen ott tartott, hogy „a hamburgi szállítmányozási cég tízszer telefonált”, amikor észbe kapott; az irodában senki sem dolgozott, mindenki őt figyelte. Kaján tekintetek, sokat mondó félmosolyok az arcokon. Gábor először elátkozta azt a barmot, aki kitalálta az egy légterű irodákat, aztán amikor Noémi ártatlan arccal megjegyezte:

– Mara szerint csendes nap volt – akkor a vigyorgó kollegákat látva, saját magát is.

Éppen inteni akart Marának és Noéminek, hogy jöjjenek be az irodájába, hogy ne okozzon több derűtséget a többieknek, amikor belépett Pálos úr, a tulajdonos-ügyvezető.

– Gáborkám! – nyújtotta a kezét a nagyhatalmú főnök. Gábor pedig máris szolgálatkészen invitálta a szobájába.

– Hagyd csak nyitva az ajtót! – kérte Pálos úr.

Gábor sarkig nyitva hagyva az ajtót azon gondolkodott, hogy mi hozta ide ezen a korai órán a főnököt. Aztán belemerültek néhány aktuális, új piacot ígérő beszállítási témába. Gábor kikiment Noémihez, amikor egy-egy felmerült kérdésre válaszolnia kellett. Noémi közben dolgozott, sürgött, fogott, intézkedett, hol németül, hol franciául telefonált. Ujjai a számítógép billentyűin jártak közben. Faxokat olvasott és e-maileket írt.

– Tetszik nekem ez az új csoportvezetőd – jelentette ki Pálos úr. – Remekül néz ki, és máris a dolgok közepében van! A nyelvtudása is kiváló. Nagyon jól tetted, hogy felvetted!

Mielőtt Gábor megszólalt volna, hozzátette:

– Azt a kis bamba régi nőt mikor akarod elküldeni? – azzal Marára mutatott. Gábor homloka izzadni kezdett és inkább a nyelvét harapta volna el, minthogy rámutasson a nagyfőnök tévedésére.

– Nemsokára lerendezem a dolgokat... – bólogatott szorgalmasan, és azon törte a fejét, hogy a fenébe fog ebből kimászni.

Pálos úr kifelé menet odalépett Noémihoz. Szívélyesen kezét fogott vele:

– Nagyon örülök, hogy megismertem! Nagy nyereség ön a cégnek! – monda őszinte mosollyal az arcán. Noémit ugyancsak meglepte a dolog, hiszen eddig egyetlen pillantásra sem méltatta a nagyfőnök. Tegnapelőtt ezért a mondatért éveket adott volna az életéből, és hosszan hálálkodott volna az elismerésért, most csak udvariasan válaszolta:

– Köszönöm.

Gábor úgy érezte, hogy kezdenek kicsúszni a kezéből a dolgok. Mara elé tette a német megrendeléseket és kérte, hogy állítson össze számára egy anyagot a legnagyobb megrendelőkről. Éppen kezdte volna a szempontokat ismertetni, amikor Mara leszögezte:

– Sajnálom, nem beszélek németül! – Gábor nyelt egyet és a francia dossziét tette elé:

– Jó, bocs, persze, a francia beszállításokra gondoltam...

– Sajnálom, franciául sem tudok – mondta Mara. Gábor az angol dossziét már szó nélkül tette elé, de Mara csak a fejét rázta:

– Még csak most kezdtem az angolt tanulni, ennyire még nem

megy. Gábor azt gondolta, hogy ilyen csend még sohasem volt ebben a helyiségben. Noémihoz fordult:

– Noémi, összeállítanád még ma az anyagot? – és várta a buzgó bólogatást.

– Ma délután el kell mennem. Egy fontos megbeszélésem van. Sajnálom – mondta Noémi, de úgy nézett ki, mint aki egyáltalán nem sajnálja.

– Mi ez a sok fontos megbeszélés? – kérdezte türelmetlenül a főnöke.

– Magánügy – válaszolta Noémi jelentőségteljesen. Gábor azonnal megértette. „Szóval jó volt a megérzésem”, gondolta. „Új állás, vagy új pasi van a dologban”. Bevonult az irodájába és látványosan magával vitte a dossziékat.

Délután Noémi a megbeszélt időre odaért az állásinterjúra. Egy divatosan vézna HR-es lány fogadta. Szúrós szemekkel nézte a ragyogó mosolyú Noémit, akiből csak úgy áradt a jókedve, visszagondolva a délelőtti történetekre. Beterelte egy tárgyalóba és kikereste az önéletrajzát egy nem túl vastag dossziéből. Éppen feltette a szokásos első kérdést:

– Miért akar állást változtatni? – amikor nyílt az ajtó és belépett egy fiatal férfi.

– Maradjatok csak, bocs, hogy késtem – fordult a HR-es lány felé, aki csak ámult-bámult, hiszen nem beszéltek meg, hogy a terület igazgatója is részt vesz ebben az első körben az állásinterjún.

– Tassy Győző vagyok, a kereskedelmi igazgató – mutatkozott be Noéminek. Noémi is csak ámult-bámult, de ő egészen más okból. Győző olyan csinos volt és olyan jóképű, mint egy modell, vagy ha lehet, még vonzóbb. Magas, kisportolt alakján kifogástalanul állt az öltöny. Finom metszésű arcában a hatalmas szürke szemek mosolyogtak. Dús, fekete haja

tökéletesre volt nyírva és fésülve.

– Örvendek, Nardai Noémi – fogadta el a feléje nyújtott ápolat kezét. A férfi a következő mondatnál franciára váltott és így kezdtek beszélgetni. A HR-es kolleganő – aki nem beszélt franciául – néha-néha nagy levegőt vett s próbálta visszaszerezni az interjú vezetését egy közbeszólással, de hiába. Győző beszélgetett végig Noémivel, előbb franciául, majd németül. Kifaggatta a szakmai múltjáról, az iskoláiról, de azt a kérdést, amivel a HR-es lány kezdett, nem tette fel.

Noémi nem is bánta, mert erre a kérdésre nem volt felkészülve. Több mint egy órát beszélgettek. A HR-es lány fél óra múlva kiment, mert újabb jelentkező érkezett a megbeszélrt időpontra, de Győző nem zavartatta magát. A beszélgetés végén pedig, a jelenlegi fizetése kétszeresét ajánlotta fel Noéminek, ha csatlakozik a csapatukhoz, mint vezető menedzser.

Noémi arra gondolt, hogy ez olyan, mint egy tündérmese, aztán magában mosolyogva kijavította „tündérfürt mese”. Ahogy Évivel megbeszélte, két nap gondolkodási időt kért, mondván, hogy más ajánlatai is vannak még. Aztán elbúcsúzott Győzőtől és szinte tánclépésben ment ki az épületből.

Nem látta, hogy a férfi ott maradt azon a helyen, ahol elbúcsúztak és hosszan nézett utána.

Győző csak lassan ocsúdott fel a bűvöletből, ami azóta tartotta fogva, hogy meglátta egy órával ezelőtt Noémit, a csodálatos kék ruhájában, szikrázó fényekkel az arany haján, amint a folyosón a HR-es kolleganővel a tárgyaló felé tartanak. Szokása szerint gyorsan döntött és saját maga is bement az állás interjúra, sőt a saját kezébe vette a beszélgetés irányítását. „Uramisten”, gondolta, „micsoda egy lány”! Milyen gyönyörű, milyen okos, s a szakma a kisujjában van. Megkereste a kolleganőjét, elkérte Noémi önéletrajzát és közölte vele, hogy

amennyiben Noémi elfogadja az állás ajánlatot, őt választja ki a betöltendő pozícióra.

Noémi, amint kiért az utcára, rögtön felhívta Évit. Újra a Marcipán cukrászdában találkoztak. Ezúttal is Évi érkezett előbb, és amikor meglátta a belépő Noémit, a szája is tátva maradt a csodálkozástól.

– Szia! Így voltál állásinterjún? – kérdezte és dőlt a nevetéstől.

– Igen, miért? Mi a baj? – nevetett vele Noémi.

– Te az este nem álláskereső, hanem pasi fogó oldalakat nézegettél a neten – szögezte le kacagva Évi. Elmondta, hogy a felvételi beszélgetésekre való felkészülésnél az arculatformálás lényeges alkotó eleme a helyes öltözködés. Nők részére konzervatív, angol szabású kosztüm és fehér blúz viselése a javasolt ruházat.

– Te meg elmész egy ilyen „nőcis” ruhában... – mulatott Évi.

– Végre rájöttem, hogy miért nézett rám olyan szúrós szemekkel az ottani HR-es csaj! – nevetgélt Noémi. Aztán elmesélte tövéről hegyére a történeteket. Azaz, mégsem egészen. Arról mélyen hallgatott, hogy Győző milyen szívdöglesztően csinos.

– Egy óras beszélgetés, mindjárt a nagyfőnökkel, hmmm! Ez aztán a jó kezdés. A fizetés is megjárja – mondta Évi.

– Mi az, hogy megjárja?! – háborodott fel Noémi. – A jelenlegi állásomban Gábor nyugdíjig sem emelné fel ekkorára a fizetésemet.

– Azért két diplomával és három felsőfokú nyelvvizsgával nem egy horribilis összeg még ez sem – szögezte le Évi.

Aztán hosszan latolgatták, hogy szakmailag előrelépés lenne-e Noéminek a felkínált állás. Már esteledett, amikor elbúcsúztak. Megnézte a mobilján a nem fogadott üzeneteket. Tamástól volt egy SMS. „Este érkezünk, holnap Párizsban dolgozunk”,

olvasta. Szóval este átrepülnek Párizsba, holnap ott lesz – gondolta Noémi.

Nem volt kedve hazamenni az üres lakásba, felhívta az anyukáját és megbeszéltek, hogy felmegy hozzá. Anyukája nem lakott messze tőlük, de maga is meglepődött, amikor utánaszámolt, hogy ennek ellenére, milyen régen járt már nála. Leültek egy tea mellé és Noémiből ezúttal ömlött a szó. Anyukája csak figyelte ezt az új Noémit. Máskor, ha feljött, mindjárt azzal kezdte, hogy siet. Munkát visz haza, vagy megfőzi valamelyik kedvenc ételét Tamásnak.

Most azonban részletesen beszámolt az új kolléganő megérkezéséről, az azt követő átsírt estéről, a tegnapi megbeszélésről Évivel, az álláskeresésről az interneten, a mai napról az irodában és a délutáni állásinterjúról.

Noémi anyukájának azonban valami nagyon nem stimmel. A kislányáról eddig is tudta, hogy gyönyörű, okos és elbűvölő. Csak egy valami nem volt soha: talpraesett. Most pedig nagyon is az! Csak úgy sugárzik belőle az önbizalom. Amikor Noémi végre kifogyott a szóból, anyukája azért csak megkérdezte:

– Mondd, kislányom, a nagy sírás után, másnap reggel mi ütött beléd, hogy nem mentél be dolgozni, hanem megkerested Évit? Hiszen nem szoktatok gyakran találkozni...

Noémi kicsit elpirult, láthatóan zavarba jött. Törte a fejét, mit mondjon, de mivel nem tudott és nem szeretett hazudni, végül úgy döntött, hogy elmondja az igazat.

– Hát az úgy volt, hogy a nagy esti sírás után álmodtam valamit... – kezdett bele és részletesen elmesélte álmát a lánnyal, aki egy tündérfürtöt ajándékozott neki. Aztán kicsit szégyenkezve elmondta a történet eddig kihagyott részét, amikor a tündérfürt segítségét kérte.

– Mit is mondtál, hol találtad meg a tündérfürtöt, kicsim? –

kíváncsiskodott az édesanyja. Noémi pedig elmondta kalandját az imbolygó létrával, és a gardrób szekrény felső polcán megtalált régi dobozzal.

– Tudom, hogy nevetséges! – mentegetőzött Noémi. Akinek most, hogy elmesélte ezt a tündérfürt történetet valakinek, teljesen örült dolognak tűnt az egész.

Azonban anyukája szerető mosollyal csóválta a fejét. Kezébe vette Noémi kezét és megsimogatta:

– Nem, egyáltalán nem nevetséges! Én tudom, hogy Te tényleg egy tündérfürtöt találtál. Egy igazi tündérfürtöt! – bólogatott az édesanyja.

Noémi arra gondolt, hogy hopp, ezek szerint a mamájától örökölte a mesék iránti vonzalmát és hitét a csodákban. Elnézően mosolygott, ezúttal mind a kettőjükön...

Tamás ez alatt felfelé ballagott a lépcsőházban a lakásuk felé. Az ajtó előtt megállt és hosszasan csörgette a kulcsait, lassan nyitotta ki az ajtót és várta a finom illatokat a konyha felől, amik fogadni szokták őt, mikor egy-egy külföldi munkájáról hazatér.

A lakásban azonban sötét volt. Hideg és néma volt a konyha. Noémi pedig sehol... Tamás az órájára nézett: tíz óra múlt. Leült a szobában a fotelba, kinyújtózta a lábát és azon gondolkodott, hogy hol lehet a lány. Kereste délután az irodában, de azt mondták, már elment. Küldött neki egy SMS-t, hogy este érkezik, de nem válaszolt rá. Tulajdonképpen egy tegnapi reggeli kurta-furcsa telefont kivéve nem beszéltek, amióta elutazott.

Nem is tudta, mióta ült ott, talán el is bóbiskolt egy kicsit, amikor egyszer csak csörgött a zárban a kulcs és belépett Noémi.

Noémin az esküvőre vett új ruha volt, pazarul nézett ki,

jókedvű volt és feldobott. Tamás arra számított, hogy mentegetőzni kezd, és rögtön elmeséli, hogy hol is volt... Noémi azonban nem ezt tette. Rámosolygott, odasétált hozzá, megpuszilta.

– Szia! Nem vagy Párizsban? Elmarad a riport? – kérdezte nyugodtan. Tamás azonban nem válaszolt a kérdésekre, hanem felpattant és kiabálni kezdett:

– Hol a fenében voltál? Miért nem lehet téged felhívni telefonon? Miért nem válaszolsz az üzeneteimre? Hol a vacsora?

Noémi derűsen ránézett, rosszállóan felhúzta a szemöldökét és válaszolt:

– Nem tudtam, hogy jössz. A mamámnál voltam. A telefonom azért volt kikapcsolva, mert egy állásinterjún voltam. Az SMS-edben meg az volt, hogy Párizsba mész. Mit kellett volna erre okvetlenül válaszolnom? Vacsora nincsen, én anyukámnál ettem, téged meg nem vártalak haza.

Tamás egyik választól jobban elképedt, mint a másiktól. Ebben a „dögös” ruhában a mamájánál volt, na ne! Állásinterjún volt?! Mi ez az egész? Három napig volt távol és Noémi, Noémira rá sem lehet ismerni! Mi történt itt három nap alatt?

- Azért biztosan van valami a hűtőben. Nem kell éhen halnod – mondta Noémi és bement a fürdőszobába. Tamás pedig jobbnak látta kimenni és enni valamit, ha már a repülőgépen nem evett, a jó otthoni vacsora reményében. Mire megvacsorázott és megfürdött, Noémi már a számítógépénél ült és az e-mailjeit nézte. Aztán felkiáltott:

– No nézd csak! Még egy álláshirdető válaszolt a jelentkezésemre. Holnap kell felhívnom időpont egyeztetésre – Noémi elégedett mosollyal dőlt hátra.

– Mi ez az álláskeresgélés, így hirtelen? – kérdezte érdeklődve Tamás. Miután jól bevacsorázott a hűtőben talált

finomságokból és vett egy forró zuhanyt, eltűnt a pocsék hangulata.

Noémi mögé lépett, lehajolt és egy puszit nyomott a feje búbjára. Noémi pedig – aznap este már másodszor – elmesélte az új kolléganőt, a találkozást Évivel, és a mai napját. A tündérfürtről azonban mélyen hallgatott. Tamás meg csak figyelte ezt a ragyogó hangulatban lévő, új Noémit. A történet végén meglepődve megjegyezte:

– Nahát! Nem ismerek rád, Kicsi! Direkt jót tett neked az új kolléganő érkezése...

Noémi nem mondott erre semmit, csak elmosolyodott és felállt. Tamás hozzálépett, és átölelte Noémit. Először csak egy óvatos puszit adott a szájára, mert nem volt biztos benne, hogy Noémi már megbocsátotta a múltkori durva beszólását. Noémi azonban szenvedélyesen átölelte a nyakát, és amikor nyitott szájuk egy hosszú csókban forrt össze, úgy érezte, mintha elektromos áram szaladgálna az ereiben. Felkapta a lányt, és az ágyhoz vitte, gyöngéden betakarta a testével és csókolta, ahol csak érte. Noémi csodálatos és minden rezdülésében ismerős teste megrészegette. Szinte egész éjjel szeretkeztek, szenvedélyesen és gyöngéden.

Hajnal felé aztán elaludtak egymás karjában. Amikor, rövid idő múlva, az ébresztő óra zajongani kezdett, Noémi hitetlenkedve nyöszörögte:

– Mi az? Miért kelsz ilyen korán? Nem azt mondtad, hogy elmarad a párizsi munka?

Tamás nyögött egyet és felpattant Noémi mellől.

– Valamit alaposan félreértettél, Kicsi! Nem azt írtam az SMS-ben, hogy Párizsba megyek, hanem azt, hogy hazajövök, és reggel megyünk Párizsba! No mindegy, aludj még egy kicsit, korán van még neked. – Amíg Tamás készülődött, Noémi elszunnyadt, de a takaró alól Tamást nézte lopva. Amikor

elkészült, odahajolt egy búcsú puszira és a fülébe súgta Noéminak:

– Mondd, hogy „puszika nyuszika” – kérlelte. Noémi azonban megborzolta a haját és nevetve azt mondta:

– Csacsi!

Tamás maga sem tudta, mi ütött belé, hogy olyan csalódott volt.

Noémi reggel gondosan készülődött, hátha már aznap el kell mennie a másik álláshirdető céghez is. Elővette a szekrényből az Évi javasolta konzervatív, angol szabású kék kosztümjét, de aztán fellázadt és fehér blúz helyett egy vékony fehér garbót vett fel. Ezúttal feltűzte a haját, hogy az Évi által emlegetett „arculatformálásnak” eleget tegyen.

Már elkészült a munkába induláshoz, de valahogy nem tudta most elképzelni, hogy a tegnapi jól sikerült napja megismétlődhet... Csak akkor nyugodott meg, amikor kihúzott egy újabb hajszalet a tündérfütből, a tenyerébe fektette és a nyitott ablakon kifűjva azt kívánta, hogy aznap is minden nagyon jól menjen. Akkor aztán boldog mosollyal perdült ki az ajtón.

A munkahelyén azonnal bekapcsolta a számítógépét, elolvasta az e-mailjeit, átnézte a postát és belemerült a munkájába. Szinte észre sem vette, amikor megérkezett Mara, majd később Gábor. Tíz óra felé fogta a mobilját, kiment az utcára, elsétált a ház elől és felhívta a másik céget, aki visszajelzett az állás jelentkezésére. Másnap reggelre beszélt meg velük egy időpontot.

Alighogy visszament, befutott Pálos úr, a tulajdonos-ügyvezető. Noémi először azon lepődött meg, hogy újra lejött hozzájuk, hiszen máskor hónapokig sem látták. Csak Gábort szokta felrendelni magához. Másodszor pedig akkor lepődött

meg, amikor Pálos úr odalépett hozzá és üdvözölte őt.

Gábor is alaposan meghökkent a nagyfőnök újabb látogatásán, mivel most le sem szólt a titkárnője, hogy szokása szerint bejelentse a főnöki vizitet. Pálos úr kényelmesen elhelyezkedett Gábor irodájában és a tárgyra tért:

– Nem tetszik nekem ez a reklám, amit a cégünk bemutatására a *Reklám Szuper Stúdió* készített. Lehet, hogy mégis jó, s csak az én ízlésemnek nem megfelelő. Meg akarom vitatni a vezetőséggel. Hívd össze őket, egy fél óra múlva legyen mindenki a nagy tárgyalóban. Nálad van a kazetta a reklámmal?

– Igen – bólintott Gábor, és azon gondolkodott, ilyen rövid idő alatt hogyan adja a többiek tudtára azt, amit akart. Fontos, hogy lelkesedniük kell a reklámért. Majd azt mondom nekik – morfondírozott magában –, hogy a főnöknek tetszik, csak meg akar győződni róla, hogy ők is jónak tartják; akkor nem lesz gond. Gábor biztosra akart menni. Ha megkapja a *Reklám Szuper Stúdió* ezt a munkát a cégtől, ő is megkapja tőlük a beígért családi nyaralást Mauritiuson vagy a Seychelle-szigeteken. Azon törte a fejét, hogyan szabadulhatna meg pár percre Pálos úrtól. A főnök azonban nem mozdult, amíg Gábor felhívta a vezetőség tagjait telefonon, így nem is mondhatta el nekik a kigondolt mesét.

– Hívd be az új csoportvezetődet is! – kérte tőle Pálos úr, amikor végre befejezte a telefonálást.

Gábor hirtelen több számmal kisebbnek érezte az inge nyakát, és nem tudta, hogyan másszon ki a csávából. Tegnap óta a főnök Noémit hiszi az új csoportvezetőnek. Most mi legyen? Egyre rosszabbul alakul ez a mai nap. Aztán határozott: aki mer, az nyer! Kiszólt az irodából:

– Noémi, gyere be, légy olyan szíves!

Noémi szívélyesen rámosolygott a nagyfőnökre, amikor

belépett az irodába.

– Tessék, miben segíthetek? – kérdezte mosolyogva és várakozón a férfiak felé fordult.

– Kérem, foglaljon helyet – monda Pálos úr. – Azt szeretném, ha részt venne a néhány perc múlva kezdődő megbeszélésen a nagytárgyalóban. Fontosnak tartom kikérni az új csoportvezető véleményét is.

– Jó, akkor szólok Marának – állt föl Noémi és nem értette, hogy miért neki kell átadnia az üzenetet.

– Kinek szól? – kérdezte türelmetlenül a nagyfőnök.

– Marának, a csoportvezetőnek – bólintott Noémi és kiment az ajtón. Gábornak egyre jobban melege lett. Pálos úr szeme villámokat szórt.

– Megmagyaráznád, kérlek, hogy mi volt ez?

Gábor fejében egymást kergették a képtelen ötletek, egyik sem volt használható. Nem tudta, hogy mit mondjon, hogyan másszon ki a csávából. Végül Pálos úr megértette magától.

– Szóval a kis bamba nő a csoportvezető, nem ez a talpraesett kislány – a nagyfőnök elhúzta a száját és az átverési kísérlete miatt dühösen nézett Gáborra. – Na, menjünk a tárgyalóba – jött utána a másik kegyelemdöfés, hiszen Gábor nem tudott beszélni a többiekkel.

A nagytárgyalóban már mindenki ott volt, mire beléptek. Pálos úr körülnézett és észrevette Marát.

– Hívd csak be Noémit is! – fordult Gáborhoz, aki nem tehetett mást, teljesítette a főnök kérését.

Noémi nem tudta mire vélni a dolgot, de szívesen részt vett a megbeszélésen. Még jobban örült, hogy behívták, amikor Gábor bekapcsolta a TV-t és elindította a reklám videóját. A második diplomáját reklám-marketing szakon szerezte, de még nem vette hasznát. Eddig mindig kereskedelmi területen dolgozott.

Aztán már nem örült annyira, hogy behívták a megbeszélésre; a reklámot ugyanis pocskéknak találta.

Cégük az egyik legnagyobb borforgalmazó cég volt az európai piacon. A filmben, ami a céget volt hivatva reklámozni, hiányosan öltözött nők tartották a különböző borok palackjait és némi mórlikálás után meghúzták a kezükben tartott palackokat. Aztán feliratozták a cég nevét. Amikor a videó leállt, Pálos úr megszólalt:

– Kérem, hogy őszintén mondják el a véleményüket erről a reklámról – fordult a vezetőséghez.

Minden szem Gábor felé fordult, mert tudták, hogy ő ajánlotta a reklám készítőit.

Gábor nem tehetett mást, mint azt, hogy elsőnek mond véleményt. Nem is bánta, legalább megadja az alaphangot a többieknek. Egyenként a szemükbe nézett, mintha szuggerálni akarná őket, aztán pattogóan, határozottan beszélni kezdett.

– Az előbb látott reklám felveszi a versenyt a legjobb cégreklámokkal. Minden olyan elemet tartalmaz, ami sikeressé teszi. Az általunk forgalmazott kiváló termékeket bájos hölgyek mutatják be. A kiskereskedők és a vendéglátósok figyelmét felhívják a termékeinkre. Igazán hatásos és jól sikerült reklámnak tartom – mondta a lehető legnyomatékosabban.

– Önnek mi a véleménye? – fordult Pálos úr Marához.

– Nekem? Nekem az a véleményem, hogy Gábornak igaza van

– mondta Mara. Pálos úr felhúzta a szemöldökét, néhány száz lepittedt, néhányan elfojtották a kuncogásukat.

– És Önnek mi a véleménye? – fordult Pálos úr Noémihoz.

Noémi sokért nem adta volna, ha nem hívják be erre a megbeszélésre, de mit volt mit tennie, válaszolnia kellett. Gábor szúrós szemekkel nézte őt és ettől egyszerre Noémi az igazság mellett döntött.

– Nekem más a véleményem – mondta Noémi, erre mindenki felkapta a fejét és rá meredt. Gábor tiltakozóan intett.

– Elhibázottnak tartom több szempontból is. A termékek nem látszanak a reklámban. Túl távol vannak a palackok, egyetlen márkát sem lehet elolvasni, vagy felismerni. Főleg nem megjegyezni. A boros üvegek meghúzását a fogyasztók többsége közönséges dolognak tarthatja, különösen minőségi boroknál. A legfőbb gond pedig: a hiányos öltözetű női szereplők jelenléte, akikkel nyugaton már nem reklámoznak termékeket vagy cégeket. Inkább a humorra helyezik a hangsúlyt, vagy a megbízhatóságra... – Itt Gábor közbevágott:

– Köszönjük, Noémi, kimehetsz! – küldte ki a lányt durván. Noémi felállt és rámosolygott a többiekre. Aztán nyugodtan kísértelt az ajtón. A főnök megvárta, amíg becsukódik az ajtó, aztán ellentmondást nem tűrően azt mondta:

– Köszönjük, Gábor, te is kimehetsz.

Gábor elvörösödött, kinyitotta a száját, aztán becsukta. Lassan felállt és úgy ment ki az ajtón, mintha azt várná, hogy szóljanak már, hogy csak vicc volt. Odakinn kísértést érzett, hogy lehordja Noémit a sárga földig, aztán mégis erőt vett magán és anélkül viharzott be a szobájába, hogy mondott volna valamit. Dúlva-fúlva ült az irodájában, magában átkozta ezt a meglepően viselkedő, új Noémit.

Nemsokára vége lett az értekezletnek, ahol egyhangúan elvetették a reklámfilm a megvásárlását. Pálos úr ezután a kiürült tárgyalóba hívta Noémit és intett neki, hogy foglaljon helyet.

– Szeretném megköszönni, hogy olyan találóan rávilágított a reklámfilm hibáira, melyeket én is éreztem, de nem tudtam így megfogalmazni – mondta szívélyesen a lánynak.

Noémi mosolyogva biccentett és látszott a ragyogó pillantásán, hogy örül az elismerésnek.

- Mióta is dolgozik nálam? – kérdezte a tulajdonos.
  - Négy éve múlt februárban, hogy idejöttem.
  - Hol dolgozott eddig?
  - Előtte egy szórakoztató elektronikai és háztartási gép kereskedelmi cégnél dolgoztam, azelőtt pedig egy nagy élelmiszer kereskedelmi hálózatonál.
  - És mi lesz a következő? – kérdezte Pálos úr.
- Noémi kővé dermedt. Rémülten nézett a nagyfőnökre, aki szemmel láthatóan jól szórakozott rajta. Azon gondolkodott: honnan tudja? Az otthoni gépén nézte az állásoldalakat, onnan küldte az önéletrajzokat. A saját mobiljáról telefonált, még az épületből is kiment olyankor. Pálos úr azonban megoldotta a rejtélyt.
- Aki így ellentmond a saját főnökének egy igazgatói értekezleten, az vagy bolond, vagy már nem érdekli, hogy mi lesz a következménye. Maga meg cseppet sem látszik bolondnak.
- Noémi megkönnyebbülten sóhajtott. Jól is tette, mert a tulajdonos-ügyvezető következő mondatától elakadt a lélegzete.
- Elvállalná nálam a kereskedelmi igazgatói beosztást? – Noémi először azt hitte, nem jól hall, aztán meg csak dadogni tudott:
  - De hát, de hát... Gábor a kereskedelmi igazgató!
  - Azzal maga ne törődjön, hogy most kicsoda, micsoda Gábor! Arra feleljen, amit kérdeztem!
- Noémi titokban kicsit megcsípte magát, hogy álmodik-e. Aztán egészen éberén így felelt:
- Kérek szépen két nap gondolkodási időt, olyan hirtelen jött ez az ajánlat. – Aztán a tegnap szerzett friss rutinjával hozzá tette még: – Vannak más ajánlataim is.
  - Okos kislány! – mosolygott rá a nagyfőnök. Két nap múlva

visszatérünk a dologra! – Azzal elengedte az ámulattól szédelő Noémit.

Kint az irodában Mara ádáz arccal fogadta:

– Megtiltom, hogy máskor a csapat érdekei ellen beszélj egy értekezleten! – mondta. Aztán még hozzátette: – Mit képzelsz magadról?

Noéminak azonban nem tudta elrontani a kedvét. Olyan ünnepélyes pillantással nyugtázta Mara szavait, hogy az egészen belezavarodott a mondókájába.

Közben Noémi látta, hogy Pálos úr Gábor irodája felé veszi az irányt.

Az ajtó halkán becsukódott mögötte, aztán nem egészen tíz perc múlva kivágódott, hogy csak úgy dörrent, és Gábor szinte futva sietett ki rajta. Mögötte pedig, a nagyfőnök ballagott ki szép nyugodtan az irodából. Odalépett Noémihoz és jó hangosan azt mondta:

– Ha elfogadja az ajánlatomat, holnapután reggel várom, megbeszélni a részleteket – azzal rámosolygott a lányra és elköszönt.

Mara tátott szájjal nézte a jelenetet.

Noéminak megszólalt a mobilja: üzenetet jelzett. Tamás üzenete így szólt: „Párizsban várakozásteljes tavasz van, kívül, belül...” Noémi elmosolyodott és magához szorította a készüléket, mintha az üzenet küldője lenne.

Gábor aznap már nem is ment vissza. Bevágta magát a kocsijába és hazahajtott. Forrt benne a méreg. Durván rángatta a sebvártót, vadul taposta a pedálokat. Mindegy, úgysem használja már ezt az autót sokáig. Le kell adnia az autóját is, hiszen cégautó.

Nem tudta elképzelni, honnan tudott a nagyfőnök a kis

stiklijeiről.

Sejtelve sem volt, hogy minden hónapban felkéri a pénztárkönyvet a számlákkal együtt, és végignézi, hogy mire költik a cég pénzét. Ugyanígy elkérte a sok-sok dosszié szállítói számlát is, és ugyanebből az okból végigböngészte őket. Pálos úr vigyázott a pénzére.

Már régen kiszúrta Gábor mesterkedéseit az étterem számlákkal, a tankolási számlákkal, a szálloda számlákkal, a közért számlákkal. Azonban még nem határozta el magát a cselekvésre. Nagyon jól ment a kereskedelmi részleg és meg volt győződve róla, hogy Gábor kitűnően érti a dolgát.

Aztán tegnap délelőtt rájött, hogy Gábor azt sem tudja, mi folyik a felügyelete alatt lévő területen.

Minden kicsi és nagy felvilágosításért Noémihez szaladgált ki az irodából. Később hirtelen az is megvilágosodott előtte, hogy amikor magához rendelte, beszámolni a terület munkájáról, azért hozta magával a laptopját és nyomkodta szorgalmasan, mert Noémival levelezett a felmerült dolgokról. Ő meg azt hitte, hogy valami táblázatokat, vagy adatokat néz rajta...

Még ezt is elnézte volna neki, hiszen az sem baj, ha egy főnök maga nem zseni, a fő az, hogy jó munkaerőt válasszon ki maga alá beosztottnak. Ebben pedig nem volt hiba, hiszen most már látta, hogy Noémi vitte remekül a területet.

Az utolsó csepp a pohárban a „csoportvezető csere” volt és a reklámfilm. Senki sem szereti, ha becsapják vagy hülyének nézik. Pálos úr pedig különösen nem szerette. Azt meg főleg nem szerette, hogy Noémi az új nő miatt el akar menni a cégétől.

Noémi a munkaidő végén küldött egy e-mailt Évinek, hogy sürgősen találkozniuk kell, és egy kis tépelődés után egy másikat Pálos úrnak, hogy holnap később jön be.

Ezúttal Évi meghívta, hogy ugorjon föl hozzá, otthon kényelmesebben és hosszasan beszélgethetnek, mint a cukiban. Noémi pontosan érkezett a megbeszélt időben.

Előre mosolygott magában, hogy Évi mit szól majd az újabb fejleményekhez. Na, nem kellett csalódnia! Évi akkorát sikított, amikor elmondta neki Pálos úr délelőtti ajánlatát, hogy biztosan meghallották az egész házban.

– Ó, de nagyszerű, ó, de remek! – lelkesedett – már régen itt volt az ideje az előléptetésnek! Na de ez aztán a nagy ugrás! Elkapta Noémit és körbetáncolta vele a szobát. Noémi is felszabadultan nevetett és élvezte Évi lelkesedését.

– Na, meséld csak el részletesen, mi történt! – dirigált Évi.

Noémi pedig elmondta a történeteket.

– Hát ez aztán furcsa – felelt rá végül Évi – tudod, hogy ez így történt. Legtöbbször csak akkor veszik észre a főnökök, hogy egy értékes ember, vagy egy értékes csapat birtokában vannak, amikor már nincs meg, amikor már késő. Ritka jó szeme van a nagyfőnöknek nálatok.

– Nem véletlenül van ekkora és ilyen jól menő cége – mutatott rá Noémi.

– Akkor is mázlid van. Egypár dolgot azonban még mindig nem értek. Hogyan vitt rá a lélek, hogy elmondd a véleményed arról a reklámról?

– Könnyű az embernek, ha van a tarsolyában egy tegnapihoz hasonló állásajánlat.

– Jézusom! Te meg vagy örülve! Még nem is biztos, hogy téged választottak! – szörnyülködött Évi – Na, szép lett volna, két szék közül a pad alá...

Noémi pedig nem világosította fel, hogy Győző rajongó pillantásából nem csak azt olvasta ki, hogy övé az állás, hanem még sokkal többet is...

– Most lemondod a tegnapi, ugye? – kérdezte Évi. Noémi

azonban a fejét rázta.

– Nem, sőt holnap reggel elmegyek egy másik állás interjúra is, mert tegnap este egy másik helyről is megkerestek és délelőtt megbeszéltem velük az időpontot.

– Mondd csak, miért is mész el reggel arra az interjúra? – érdeklődött Évi.

– Szeretném kipróbálni magam. Szeretném tudni, hogy ők is felvonnának-e. Látni akarom, hogy mennyit érek a munkaerőpiacon.

Évi egyszerűen nem akart hinni a fülének. Noémi mindig is ragyogó eszű és szorgalmas teremtés volt, de azt nem lehetett rá mondani, hogy taktikai érzéke lett volna ahhoz, hogy saját javára alakítsa az emberi játszmákat. Nézte az önbizalomtól duzzadó Noémit, és eszébe jutott a tegnapelőtti tanácstalan, megbántott barátnője. Ez ugyanaz a lány lenne? El volt ámulva.

– Különben is, Pálos úr még semmit sem mondott a feltételekről. Lehet, hogy még annyit sem akar adni, mint ami a tegnapi ajánlat volt – mondta Noémi.

Évi erre gondolkodóba esett. No igen, az sohasem baj, ha valaki több vasat is tart a tűzben. Még egy darabig beszélgettek a várható fejleményekről, Noémi lehetőségeiről. Aztán rátértek a magánéleti dolgaikra.

Noémi tudta, hogy Évi nemrég szakított a barátjával. Elege lett a srác nagyképűségéből és abból, hogy örökké a körülményeket hibáztatta azért, mert nem tudott elhelyezkedni. Ráadásul Évit folyton piszkálta a szakmai sikerei miatt. Végül egészen kivetkőzött magából. Amikor egy baráti társaságban a jelen lévő Évit „okos tojásnak” nevezte, a lány rájött, hogy ebből a szerelemből már csak egy hiányzik: a szakítás. Még aznap este hazament a szüleihez és másnap egy barátjukkal ment el a holmijáért Attilához. Ezt nagyon is jól tette, mert

amikor Évi csomagolni kezdett, Attila teljesen megvadult. Vége a jó életnek a számára. Már nem lesz, aki eltartsa és nem lesz, aki kiszolgálja, a többről nem is beszélve...

Valószínűleg csúnyán elfajult volna a dolog, ha nincsen ott a barátjuk, aki egyszerűen összezsugorította Attilát, amikor az meg akarta ütni Évit, és bezárta a másik szobába. Ott a nagylegény hisztérikusan sírni kezdett, de egyikük sem törődött vele.

Azért amikor elmentek, Évi előre ment, amíg a barátjuk kiengedte Attilát ideiglenes börtönéből.

– Van valami újság férfi fronton? – kérdezte a barátnőjét. Az csak a fejét rázta.

– Á, nekem csak a lökött srácok vannak kiutalva! – nevetett, de nem vidáman. – Képzeld, a szombati buliban összejöttem egy egész helyes kis krapekkal. Jól eldumáltunk, táncoltunk is... aztán egyszer csak előveszi egy kisbaba fényképét. Kiderült, hogy a kisfia képe! Együtt él egy lánnyal, akitől a gyereke van, a lány a gyerekkel gubbaszt otthon, a kis srác meg bulizni jár! Brr! Még csak nem is értette a srác, hogy mi a gáz ezzel...! – Évi a fejét csóválta.

– Nem nőnek föl ezek a mai srácok – mondta a maga számára is meglepően Noémi – mindig gyerekek akarnak maradni. Persze minden jog kell nekik, ami egy felnőttnek jár, de felelősség semmi ne járjon vele! Kiírhatnák magukra – tisztelet a kevés kivételnek –, hogy „felelősséget nem vállalok”!

Noémi hangja egészen elhalkult a mondat végére. Persze, hiszen akár Tamásra is mondhatta volna ezt.

Még egy kicsit beszélgettek, aztán Noémi haza indult.

Otthon elterült a fürdőkádban és elhatározta, hogy korán lefekszik, és reggelre szépre alussza magát.

Mielőtt kikapcsolta volna a telefonját, azért küldött Tamásnak

egy SMS-t. „Itthon minden rendben. Mikor jössz? Csók.”

Tamás azonnal elolvasta az üzenetet, de csak késő este, amikor a szállodába visszaért, hívta fel Noémit. A hívott fél telefonja azonban most sem volt kapcsolható... Tamás egyre inkább nem értette, hogy mi történik. Noémi olyan megbízható, olyan átlagos... Volt! Tette magában hozzá és hirtelen egy kis féltékenységet érzett. Valami rossz előérzet fogta el, mintha valamit rosszul tett volna... Aztán mérgesen legyintett egyet és bekapcsolta a tévét a szállodai szobában.

Reggel ismét előkerült Noémi ruhatárából a konzervatív, angol szabású kosztüm és ezúttal engedelmesen belebújt a fehér blúzba is. A haját azonban most nem tűzte fel. Na és még valami előkerült ismét: egy hajszál a tündérfütből...

Most is azt kívánta, mint tegnap: aznap is minden nagyon jól menjen! Amikor a hajszálat kifújta a tenyeréből a nyitott ablakon, megnyugodott.

Az állásinterjún minden egészen másképp történt, mint tegnap. A cég előcsarnokában a recepciós odaintett egy nyolcfős csapat felé. Csupa öltönyös fiatal férfi, kosztümös fiatal nő üldögélt a kanapéken:

– Ott szíveskedjék várakozni a többiekkel.

Noémi odalépett hozzájuk és mindenkinek egyenként bemutatkozott. Ahogy a kezét nyújtotta feléjük, minden arcon csodálkozást látott és zavart. Elmotyogták a nevüket, aztán lazán, gyorsan megszorították Noémi kezét, mintha gyorsan túl akarnának esni valami kellemetlen feladaton.

Noémi magában leszűrte a tanulságot, hogy ő az első, aki bemutatkozik a többieknek. El tudta képzelni, ahogy sorban megérkeztek, leültek szó nélkül egymás mellé és kicsit zavartan, kicsit ellenségesen méregették csendben egymást.

Később még érkezett egy negyven körüli férfi, aki a közelükbe

sem jött, megállt a recepció pultnál, ott várakozott.

Már többen türelmetlenül nézegették az órájukat, amikor megjelent egy szemüveges úr és az egész csoportot beterelte egy tárgyalóba.

Az asztalon dossziék, papírok, tollak, néhány üveg ásványvíz.

– Tessék hölgyeim és uraim foglaljanak helyet. Pintér Zoltán pszichológus vagyok a „Manager Tanácsadó Kft.”-től. A hirdető a cégünket kérte fel, hogy tudományos kiválasztási módszerekkel segítsük a megfelelő személy megtalálását a meghirdetett területre. Pszichológiai tesztek kitöltésére kérem fel Önöket, amiknek ismeretében szakvéleményt készíték az Önök tesztben elért eredményeik alapján. Ezt a szakvéleményt először Önök fogják látni.

Ha engedélyezik ennek kiadását a hirdető részére, szignójukkal kell majd igazolniuk a jóváhagyásukat minden egyes lapján a szakvéleménynek. Felhívom a figyelmüket, hogy joguk van megtagadni a szakvéleményem kiadását a hirdető félnek.

Noémi az arcokat figyelte, amíg helyet foglaltak. Néhányan az órájukra pillantottak és kétségbeesett arcot vágtak. Ők biztosan egy fél órás, személyes állásinterjúra számítottak. Mások idegesen nézegették a dossziékat. Néhányan pedig gyakorlottan kinyitották az odakészített dossziéjukat, és már fogták is a tollat, hogy az első tesztet elkezdjék. Némi tétovázás után a többiek is követték a példájukat.

Noémi kíváncsian fogta a kezébe az első lapot. Még sohasem látott munka alkalmassági tesztet. Elolvasta az első kérdést, aztán elragadta a játékszenvedély, felkapta a tollat és neki gyürkőzött a lapoknak.

Az IQ teszttel kezdte, mert tudta, hogy ezekre a kis ravasz kérdésekre kipihenten jobban tud válaszolni, mint később, ha elfárad a többi teszt kitöltésében.

A következő lapokkal is gyorsan végzett. Ezeken gyakorlati

számolási készséget, elméleti matematikai képességet, az elvonatkoztató képességet, a lényeglátást, az operatív memóriát mérő képességvizsgálatok voltak.

Aztán a teljesítmény teszteknel kicsit lelassult. Itt javaslatot kellett készítenie egy probléma megoldására, ezt jól átgondolta, mielőtt papírra vetette. Egy másik feladat döntéshozatali tesz volt. Ennél nem időzött sokat, őszintén leírta, ő hogyan döntene az adott kérdésben.

Őszintén válaszolt a személyiség teszt kérdéseire is, amelyik a határozottságot, a felelősségtudatot vizsgálta. Amikor az utolsó lapot is kitöltötte csodálkozva látta, hogy már fél egy van. Jól olvashatóan felírta a nevét a dossziéjára, ugyanúgy, mint minden teszt lapra, aztán átadta az egészet a fejedősz cég emberének. Halkan megköszönte neki, hogy részt vehetett a felmérésen és kisuhant az ajtón, hogy a többieket, akik még elmélyülten dolgoztak, ne zavarja.

Amikor megnézte a mobilját, látta, hogy kilenc nem fogadott hívása van. Kettő Marától, három Tamástól, egy Gábortól, egy Évitől, egy Győzőtől, egy pedig, egy ismeretlen számról.

Hah, micsoda haladás, gondolta vidáman. Pár nappal ezelőtt még egy hét alatt sem kapott kilenc hívást, nemhogy egy délelőtt! Először az ismeretlen számot hívta vissza. Kicsit elakadt a lélegzete, amikor meghallotta Pálos úr hangját:

– Jó napot Noémi! Mikor jön be? – kérdezte a főnök.

– Pár perc múlva ott vagyok – válaszolta Noémi és maga is csodálkozott, hogy milyen nyugodt és vidám a hangja. Pedig belül lelkiismeret-furdalás gyötörte, hogy nem ül a munkahelyén, hanem „teszteli” magát egy olyan álláshirdetés miatt, amire valószínűleg semmi szüksége nem lesz.

– Ha megérkezik, kérem, jöjjön fel hozzám! Várom! – hallatszott a telefonból. Noémi első gondolata az volt, hogy most letolja a későn jövésért és visszavonja a tegnapi ajánlatát

a kereskedelmi igazgatói állásra... Magában azt gondolta, hogy meg is érdemelné... Mégis nyugodtan válaszolt:

– Rendben. Mindjárt ott vagyok.

A következő, akit visszahívott Évi volt. Évi kíváncsian kérdezte:

– Tényleg elmentél az állásinterjúra? Na, mi volt? Mesélj!

– Persze, hogy elmentem. Most nem tudom elmondani, mert nagyon hosszú, találkozunk este jó? Ezúttal nálam, hétkor. Mindent elmesélek, ígérem. Rohannom kell, mert a nagyfőnök hívát.

– Rendben, persze, rohanj csak! – búcsúzott Évi.

A következő visszahívás Tamásnak szólt. Valószínűleg dolgozott, mert csak az üzenetrögzítője válaszolt. Noémi rámondta, hogy kereste és megszakította a hívást. Aztán Győzőt hívta vissza.

– Tessék Tassy Győző! – hallotta a mély férfias, zengő hangot. Noémi szinte látta a rászegeződő figyelmes, szürke szempárt, érezte a férfi arcvizének illatát – a hang hallatán.

– Itt Nardai Noémi! Keresett és most visszahívom – mondta a készülékbe Noémi.

– Igen, kerestem. Lejárt a határidő, eltelt a két nap – válaszolta a férfi.

– Sajnálom, hogy még nem hívtam, de még nem tudtam dönteni. Szeretnék még holnap délutánig haladékat kérni – hallotta Noémi csilingelő hangját Győző.

Ez a két nap a férfi számára egy örökké valósággal felért, olyan hosszú volt. Alig várta, hogy újra lássa a lányt.

– Rendben, megkapja a kért haladékat, de holnap személyesen várom a válaszát. Este hatra megfelel? Be tudna jönni az új cégéhez? – csengett biztatóan és játékosan a férfi hangja.

Noémi nyelt egyet. Legszívesebben most azonnal elmondta volna Győzőnek, hogy sokkal jobb ajánlata is van, azonban a

józan esze nem engedte neki.

– Akkor, holnap hatkor, viszontlátásra! – búcsúzott el.

Közben odaért a munkahelyére, Gábort és Marát nem hívta vissza. Mindjárt személyesen beszélhetnek. Amikor belépett, még le sem vette a kabátját, Mara neki támadt:

– Mi ez? Átjáró ház? Jössz, mész, ahogy neked tetszik? Nem lesz ennek jó vége! - kiabálta. Noémi csak ránézett és közölte:

– Megyek Pálos úrhoz.

Mara azonnal fensőbbbségesen közölte:

– Én is megyek! – Noémi nyomába szegődött és ment vele az igazgatói irodába. Pálos úr asszisztense állította meg:

– A főnök úr csak Noémit várja! Ön milyen ügyben keresi? – kérdezte. Mara nem értett semmit.

– Én is be akarok menni! – követelte. Az asszisztens felvette a telefont és tolmácsolta Pálos úrnak Mara óhaját. Aztán kihangosította a telefonját a főnöke kérésére:

– Mondja meg a kolleganőnek, hogy menjen vissza a helyére és dolgozzon, ha már fizetem! Azt, hogy kivel mikor akarok beszélni: én döntöm el! – aztán kattant a készülék és az asszisztens intett neki:

– Jobb, ha most lemegy!

Mara a dühtől paprika pirosan csapta be maga mögött az ajtót, amikor kiment a titkárságról.

Reggel óta gyűlt benne a méreg.

Gábor nem jött be, a mobilja is ki volt kapcsolva. Noémi sem jött be. A telefon egyfolytában csörgött. Németül, angolul, franciául beszélő emberek voltak a hívó felek. Mara nem tudott beszélni velük. Egyre csak azt ismételtették Noemi Nardai please, bitte... Ha magyarul beszéltek, akkor sem tudott felvilágosítást adni, elintézni semmit.

Eddig sohasem dolgozott ilyen területen. Gábor, amikor felvette, megnyugtatta: nem kell izgulni, van egy készséges

beosztottja, aki majd szép lassan megtanítja mindenre. No hiszen! Itt üldögél napok óta, senki semmit nem mutatott meg neki, legkevesbé Noémi. Vagy benn sincs, vagy elmegy korábban, vagy később jön!

Mara minden haragját Noémire zúdította volna, amikor bejött, az meg fogja magát, felmegy az igazgatóhoz! Őt meg kidobják onnan! Egy Dr. Széphalminét! Ezt nem fogja hagyni! Vele senki sem bánhat így!

Az igazgatói irodában Pálos úr hellyel kínálta Noémit és rátért két új céggel kiépítendő kereskedelmi kapcsolat részleteire. Amikor ezt megbeszélték arra kérte a lányt, hogy gondolkozzon a tegnap látott reklám film helyett, milyen lenne a megfelelő, és szerinte kinek adják a megbízást az elkészítéséhez?

Noémi rögtön átlátta, hogy máris úgy tárgyal vele, mint egy kereskedelmi igazgatóval.

– Azon is gondolkozzon el, hogyha elfogadja az ajánlatomat, együtt kíván-e dolgozni a kolleganőjével? Mekkora csapatot képzel el maga mellé? Szeretném, ha reggel válaszolna ezekre a kérdésekre is - bocsátotta el Pálos úr.

Noémi lefelé menet benézett Gábor irodájába, de üres volt. Kötelességtudóan visszahívta a volt főnökét. Amikor Gábor felvette a telefont, hallani lehetett a hangján, hogy részeg:

– Te kis cafrika, belebújtál a tulajdonos ágyába mi?

Noémi undorodva szakította meg a hívást, és nem fogadta, amikor Gábor újra meg újra megpróbálta felhívni.

Marát sajnós azonban nem lehetett kikapcsolni. Amint Noémi belépett az irodába, ott folytatta, ahol abba hagyta:

– Na, kipanaszkodta magát a kisasszony az igazgató bácsinak?
– kérdezte gúnyosan. Noémi azonban a torkára forrasztotta a

szót:

– Pálos úr felkínálta nekem a kereskedelmi igazgatói állást. Gábor már nem dolgozik nálunk. Szeretném látni a munkaszerződésedet. Ha próbaidős vagy, holnaptól nem tartunk igényt a további jelenlédre. Azzal fogta a telefont és felhívta a munkaügyiis kolleganőt. Szólt, hogy – Pálos úr kéri – foglalja írásba az új kolleganő munkaviszonyának próbaidőn belüli megszűnését és vigye fel az igazgató úrnak aláírni.

Mara teljesen összeomlott. Vele még soha az életben nem bántak így! Gábor! Gábor is jó firma! Felhívhatta volna őt, és elmondhatta volna mi a helyzet! Megkímélhette volna ezektől a megalázásoktól!

Na de majd ő elintézi. A férje úgy kivágja Gábor feleségét, ahogy ez a kis hülye tyúk az előbb őt kirúgta!

Fogta a személyes holmiját, vette a kabátját és kiszáguldott az ajtón. Noémi szólt a munkaügyiis kolleganőnek, hogy Mara lakására postázzák a munkaviszony megszüntetéséről a levelet. Végre nyugalom lett körülötte és belemerült a munkájába, amikor Pálos urat kapcsolták hozzá.

– Látom egy kérdésben már döntött! Reggel kilenckor várom a többi döntését. Minden jót! – mondta vidáman a főnök és letette a telefont.

Noémi úgy belemerült a munkájába, hogy negyed nyolc lett, mire haza ért. Évi már a lakása ajtajában várta.

– Elkésünk? Elkésünk? – ugratta Évi. Legalább kiraboltad a közértet egy finom vacsiért? – kérdezte tettetett kíváncsisággal a barátnője. Noémi egyet ugrott ijedtében: Te jó ég! Nem vett semmit! Teljesen elfelejtette.

Ezt bűnbánóan rögtön elismerte Évinek. Aki vidáman meglóbált egy terjedelmes szatyrot a kezében:

– Ne félj semmit, amíg engem látsz! Évi néni mindenről

gondoskodott.

A vacsora valóban fenséges volt és egy üveg finom bor is előkerült a szatyorból.

– Na, halljuk! Halljuk! Hogy ment a mai állásinterjúd? Már majd kibújok a bőrömből a kíváncsiságtól! – mondta Évi, amint leültek enni.

– Meglepően! A hirdető cégtől csak a recepcióssal találkoztam. Egy fejvadász céget szabadítottak az összes jelentkezőre.

Noémi részletesen elmesélt Évinek mindent, a délelőtti „tesztelésről”.

– Ejha! Ezeknek aztán sietős lehet a dolguk! Ennyi tesztet nem szoktak egyszerre rázúdítani a jelentkezőkre. Részletekben szokás tesztelni a csapatot. Nehézségi körönként kiválasztva a legjobbakat. Bár azt mondd, hogy csak tízen voltatok? Vajon ennyi az összes jelentkező, vagy csak tízes csoportokban hívják be őket? – tűnődött Évi.

– Mindenesetre a hirdető nem sajnálja a pénzt! Személyenként kb. 100.000.-Ft egy ilyen teszt sorozat, annyit kér érte egy komolyabb cég.

Noémi azonban legyintett, és elnevette magát:

– Szegények annyira izgultak. Képzeld volt egy srác, aki minden kérdést meg akart vitatni a pszichológussal! Folyton azt kérdezgette, hogy az a kérdés a tesztben, mennyire fontos a betöltendő állás szempontjából. A fejvadász cég embere nem győzte leállítani.

– Te biztosan nem izgultál. Két remek ajánlattal a tarsolyodban – szögezte le Évi. Fogadom, hogy az egyik – ha nem a legjobb teszt éppen ezért a Tiéd lesz!

– Majd elválík, hamarosan megkapom a szakvéleményt – zárta le a témát Noémi.

Tovább mesélte Évinek a napját. A megbeszélést a nagyfőnökkel, a háborút, amit Marával kellett folytatnia. Gábor

mocskolódó telefonját. Évi pedig, csak figyelt és csodálkozott. A barátnőjét mintha kicserélték volna. Ez a határozottság, ez a nyugalom, ez az önbizalom... Mindenesetre irigylésre méltó – gondolta magában.

– Tamás mit szól a fejleményekhez? – kérdezte végül kíváncsian Évi.

– A londoni és a párizsi munkája között csak egy estét volt itthon, még mielőtt Pálos úr felajánlotta a kereskedelmi igazgatói posztot. Gyakorlatilag nem beszéltük meg az első ajánlatot sem – felelte Noémi.

A barátnője nem akart hinni a fülének. Noémi valamit nem mondott el rögtön Tamásnak? Ez olyan hihetetlen volt, mintha úrhajósnak jelentkezett volna a tériszonyával, vagy még annál is hihetlenebb.

– Na, jó! De a telefont már feltalálták – vágta rá Évi.

Aztán ránézett barátnője szép arcára, amin végig suhant egy szomorú árnyék, és rájött, hogy valami baj van Noémiék között.

– Te jó ég, mi a baj? Egyedül akarsz dönteni? Miért mi történt? – hebegett tőle szokatlan módon Évi.

El sem tudta képzelni, hogy mi lehet az oka Noémi bánatának, hiszen ezek ketten úgy összeillenek Tamással, és úgy szeretik egymást, mintha egymásnak teremtették volna őket.

Noémi nyelt egyet és elmesélte a barátnőjének Tamás beszélését az esküvőjük dátumáról: „Soha napján, semmikor” – ezt mondta, lábadt könnybe Noémi gyönyörű szeme. Évi megszorította a kezét. Szóval a régi nóta – gondolta – az esküvő. Tamás azonban most tényleg túl messzire ment.

– Tudod, amikor még eszméletlenül szerelmes voltam Attilába, én is hozzá akartam menni feleségül. Úgy éreztem, ennek a fiúnak a kezét én soha sem akarom majd elengedni – kezdte Évi. Minden lélegzet vételét imádtam, mindent megtettem

volna érte. Úgy éreztem, ennél jobb dolog nem is történhet velem. Örökre megtaláltam a társam. Mindjárt habos menyasszonyi ruháról álmodtam. Minden lány várja azt, az egy napot, amikor királylánynak öltözhet, és a szerelme, a társa, felvállalja őt a világ előtt, az ő másik felének, a feleségének. Persze Attila túl korainak tartotta. Egy év múlva is túl korinak tartotta. Akkor szépen elmentem az anyukámhoz és tanácsot kértem tőle, mit tegyek?

– Na és mit mondott? – csillant fel Noémi szeme.

– Hát eléggé meglepő dolgokat – bólogatott Évi. Elmesélt egy történetet, ami az ő barátnőjével esett meg. A barátnője, akinek már több éves „viszonya” – tudod, anyu egy kicsit régiesen fogalmaz – volt az udvarlójával egyszer csak terhes maradt. Elment anyukámhoz, aki akkor már asszony volt, két gyerekkel és tanácsot kért tőle. Elvetesse, vagy megtartsa a babát. A fiúja nem tudott még arról, hogy terhes lett. Anyukám rábeszélte, hogy tartsa meg, ha valaha gyereket szeretne. Már harminc felé közeledik, és ha ezt a babát elveteti, nem biztos, hogy az életben még egyszer teherbe esik. Megbeszélték, hogy aznap este elmondja az udvarlójának, és másnap újra találkoznak anyuval. Másnap, amikor találkoztak, anyukám megkérdezte a barátnőjét, mit szólt az udvarlója a terhességéhez. „Nagyon örült, aztán belenyugodott” – válaszolta a barátnő és nem vette észre, hogy milyen mókásan és milyen szomorúan foglalta össze a helyzetet. A barátnője összeházasodott a baba miatt az udvarlójával és még azon kívül két gyerekük született, húsz éve házassok.

Anyukám pedig, azt mondta: tudod kislányom a férfiak, mindig korainak tartják a házasságot. Ha jön a baba, rendszerint nagyon örülnek, aztán belenyugszanak...

– Anyukád idejében még lehet, hogy működött ez a gyerek dolog. Ma már azonban ez sem működik – mondta Noémi. A

gyerekek egyharmada házasságon kívül születik. Hiába jön a baba. A legtöbb srác a lányra bízta a döntést, hogy megtartja-e. Aztán, ha úgy dönt, hogy megtartja, akkor az ő felelőssége, az ő baja. A srác mossa kezeit, gyerek ide, gyerek oda, ő felelősséget nem vállal. Sem a barátnőjéért, sem a kapcsolatért, sem a gyerekéért – Noémi észre sem vette, hogy egyre jobban felemeli a hangját, egyre hangosabban és mérgesebben beszél.

– Hát igen, nekem sem volt bátorságom kipróbálni, hogy működik-e még a régi jó férj fogás. Meg olyan megalázónak is tartottam. Én nem kellek neki, csak a gyerek miatt nőszülne meg, esetleg? – mondta Évi.

– De tudod mit? Van egy ötletem! Te is kérdezd meg anyukádtól Noémi. Háttha jobb tanácsot tud adni.

– Rendben! Na, erre én is kíváncsi vagyok – egyezett bele Noémi.

Azután még sokáig beszélgettek arról, hogy Noémi milyen munkaszerződés módosítást kezdeményezzen Pálos úrnál, a reggeli megbeszélésen, ha megegyeznek Noémi előléptetéséről.

Már tíz óra is elmúlt, amikor Évi elment.

Otthon Noémi megfürdött, és a zuhany alatt is azon gondolkodott, amit Évi mamája mondott. Fürdés után a szekrény aljából előszedte az összes levelet, amit szerelmük hajnalán Tamás írt neki és sokáig olvasgatta őket. Egyet, ami olyan nagyon édes volt, hogy többször is el kellett olvasnia, elől hagyott, amikor visszatette a levélcsomagot a helyére. Ezt az egyet betette a fiókba, a tündérfürt mellé. Aztán lassan kihúzott egy hajszalet a tündér fürtből, a tenyerébe tette, kinyitotta az ablakot és azt kívánta:

– Találjon Évi magának egy hozzá illő, őt nagyon szerető, rendes, kedves srácot, aki megszeretteti magát Évivel –

mondta, és kifújta a hajszálat a tenyeréből a csillagos ég felé.

Aztán elmosolyodott, becsukta az ablakot és lefeküdt.

Annyi minden történt aznap, hogy nem tudott elaludni, csak pörgött az agya, csak forgolódott. Az egyik pillanatban szeretne volna, ha ott van vele Tamás, a másikon örült, hogy Párizsban van.

Egy idő után feladta a küzdelmet az ággal. Felkelt, elővette a fiókból Tamás levelét és a hátuljára írni kezdett a fiúhoz egy verset, ahogy lassan szavakká formálódtak benne az érzései:

„Ha arcod, arcomra ráhajol: még nem,
ha izzadságunk cseppjei összekeveredve folynak le a lepedőre:
még nem,
ha szívünk dobbanása már egymás halántékában zakatol: még
nem,
ha mellkasunk közül már sípolva menekül a levegő: még akkor
sem
érezlek egészen, pedig fogam már mélyen húsodban
csikorog....”

Aztán kitörölt a szeméből egy könnycseppet, ledőlt az ágyra. Még sokáig nézte az ablak világosabb négyszögét, mire egyszer csak elszunnyadt.

Reggelre elfújta az álom az esti szomorúságot, vidáman nézett a nap elé. Ezúttal mellőzte a konzervatív angol szabású kosztümöt, egy kis fekete rövid ujjú ruha mellett döntött, amit egy indigókék kendővel dobott fel. Na, igen, és még valami mellett döntött. Egy újabb hajszál mellett a tündérfütből, hiszen ez a nap nagyon fontos, mindennek nagyon jól kell sikerülnie.

Amikor beért a munkahelyére, első útja Pálos úrhoz vezetett.

– Na jöjjön Noémi! Essünk túl végre a nehezen! – mosolygott rá a nagyfőnök.

Amikor Noémi elővette a jegyzeteit arról, hogy milyen feltétekkel vállalja a kereskedelmi igazgatói poszt betöltését, Pálos úr helyeslően biccentett.

– Látom most is felkészült, mint mindig! De most talán erre nincs szükség – felemelt az asztalról néhány összefűzött papírlapot:

– Tessék! Itt van egy szerződés tervezet, kérem, ezt nézze át. Mondja meg, hogy elfogadhatónak tartja-e – nyújtotta Noéminek az iratot, aztán türelmesen várt, amíg a lány elolvasta.

Noémi gondosan átolvasta az iratot. Az első, megkönnyebbült mosolyt a munkabér összege váltotta ki belőle. A mostani fizetése háromszorosa volt. Megelégedéssel olvasta az éves bónusz feltételeit, és összegét, a hűségjutalom összegét, a rendelkezésére bocsátott személyautó típusát /nem Gábor kocsiját kapja meg, hanem egy újat/, a vezetői pótszabadságot, a képzési és egyesületi tagsági díjak költség térítését, az ő javára szóló élet és baleset biztosítás cég általi megkötését, az egy éves felmondási időt. Átolvasta a felek jogait, és kötelezettségeit tartalmazó oldalakat és ragyogó mosollyal felpillantott.

– Aláírjuk? – kérdezte vidáman a tulajdonos.

– Igen – mosolygott vissza Noémi. Azzal fogták a tollat és minden lapot leszignálva, a végén aláírták a szerződést.

– Hú, de megkönnyebbültem! – monda az igazgató. Aggódtam, hogy milyen ajánlatokat kapott az utóbbi napokban. Nem szerettem volna alulmaradni! Örülök, hogy végül a cégem mellett döntött.

Noémi az esti találkozásra gondolt Győzővel és elnyomott egy mosolyt.

- Gondolkodott mekkora csapatot szeretne maga mellé? Mivel reklám – marketinges végzettsége is van, arra gondoltam, hogy saját magunk vesszük kezünkbe ezt a területet, külső partner helyett – nézett rá kutatóan a tulajdonos.
- Remek ötlet, nagyon örülnék neki – válaszolta Noémi. Egyelőre két munkatársra gondoltam. Egy kereskedelmi területen jártas és egy marketing területen jártas munkatársra.
- Menjen át a munkaügyre és adassa fel az álláshirdetéseket, amelyik lapban gondolja. Persze az internetre is tegyék fel.
- Van valami ötlete a reklám filmmel kapcsolatban? – érdeklődött Pálos úr.
- Igen, arra gondoltam, hogy a filmben tokaji szőlő ültetvényeket mutathatnának szüretkor, azután francia szőlőskertek lennének bevágva egy-egy jellegzetes tájjal, amire a nézők többsége ráismer. Talán olasz, vagy portugál szőlészetekről is bevághatnának egy-egy képet. Amikor váltanak a szőlészetek és az országok képei között, mindig az előtérbe úszna egy-egy jellegzetes ottani bor a palackja, amit mi forgalmazunk. A képek fölött kísérő szövegnek azt gondoltam: „Európa legjobb borait kínáljuk Önnek”. Aztán a képek egy ház kis borospincéjét mutatnák, ahonnan a tulajdonos egy ünnepi ebédhez, egy születésnaphoz visz fel egy palack bort, majd egy étterem borpincéjét, ahonnan a szépen terített asztaloknál vacsorázó vendégeknek viszik fel a megrendelt borokat. Közben a szöveg így folytatódna: „Hogy az alkalomhoz, az ételhez, a hangulathoz megfelelő bort tehessen mindig az asztalára”. A végén pedig, a cég nevét írnák ki úgy, mint egy szép borcím két.
- Igen, igen egy, vagy nem is egy, több hangulatos éttermet, néhány családi otthont különböző alkalmakkor, be lehetne vágni! Persze közben mindig előtérbe kerülnének a boraink! Ezt nagyon szépre, nagyon elegánsra meg lehet csinálni! Mit

meg lehet csinálni, meg kell csinálni! – lelkesedett Pálos úr. Nagyon jól kitalálta Noémi! Ennek a leforgatására nem sajnálom a pénzt! – Pálos úr kicsit visszavett a lelkesedéséből és kijelentette:

– Persze ésszerű keretek között. Kérem Noémi, nézzen körül a reklámfilm készítő cégek között, hogy melyikre bízhatnánk ennek a reklámnak az igényes elkészítését. Mit gondol, mennyi idő kell hozzá, amíg talál egy megfelelőt? Azt szeretném, ha már a turista szezon beindulására adásba kerülhetne a kereskedelmi televíziókban.

– Néhány napon belül felmérem a lehetőségeket, és az árakat – ígérte Noémi.

– Bármikor feljöhet hozzám, nem csak az új reklámanyag miatt, ha úgy érzi, hogy nem tud, vagy nem akar egyedül dönteni valamiben. Tudom, hogy bedobtam magát a mélyvízbe, de nem volt más választásom – mosolyodott el a tulajdonos. Gábor mesterkedései mindkettőnket válaszút elé állítottak. Tudnia kell, hogy bízom magában, és mindig, minden probléma megoldásában számíthat rám – bocsátotta el Noémit a nagyfőnök.

Noémi átment a munkaügyre, megbeszélte a feladandó álláshirdetéseket a kolleganókkal, aztán belemélyedt a napi munkába. Délelőtt egy rögtönzött értekezleten közölte Pálos úr a vezetőség tagjaival Noémi kinevezését.

Noémi figyelmesen nézte az arcokat, mit szólnak hozzá. Látszott, hogy teljesen váratlanul érte a vezetőséget a kereskedelmi igazgató csere, nem beszélte meg a főnök egyikükkel sem. Jó modorúan gratuláltak neki, de hiába igyekezett kiolvasni a szemükből, hogy mit gondolnak.

Ebédidőben olvasta el a főnök kör e-mailjét, amiben mindenkivel tudatta, hogy Gábortól megvált a cég, és Noémit

nevezte ki kereskedelmi igazgatónak.

Noémi annyira belemerült a felhalmozódott munkába, hogy semmit nem vett észre a kollegái örömteli szervezkedéséből, egészen addig, amíg egy óriási virágsokrot nem tartottak a monitorja elé.

– Csak így tudunk némi figyelmet kapni – nevetett bocsánatkérően a pénzügyes kolleganő.

– Szeretettel gratulálunk az előléptetésedhez!

Mosolygó arcok, vidám tekintetek, cuppanós puszik avatták Noémit kereskedelmi igazgatóvá a beosztottak körében.

Pontban este hatkor ott volt Tassy Győzőnél, ahogy előző nap telefonon megbeszélték. Az irodaház már kiürülő félben volt, nem zavarta őket senki a beszélgetésben.

– Hú micsoda pompás csokor! Nekem hozta? – viccelt vele Győző, amint belépett az ajtón a virágokkal a kezében.

– A kollegáimtól kaptam, annak öröme, hogy ma a régi cégemnél a tulajdonos előléptetett kereskedelmi igazgatóvá – mondta Noémi és a férfinak a szó szoros értelmében leesett az álla.

Annyira beleélte magát, hogy Noémi vele fog dolgozni, minden nap látni fogja, minden nap beszél vele, együtt lesznek reggeltől estig, hogy most úgy érezte, ezt a csalódást nem bírja elviselni. Az általa kínált remek pozíció, a magas bér... Mind hiába volt... Noémi kereskedelmi igazgató, mint ő maga.

Noémi meglepődve nézett a férfi szép arcára, amelyre leplezetlenül kiült a csalódás és az elkeseredés. Aztán Győző erőt vett magán és rámosolygott Noémire.

– Gratulálok a világ legcsinosabb kereskedelmi igazgatójának. Jöjjön, ünnepeljük meg! Ne maradjunk itt, meghívom vacsorázni! – mondta Győző. Mindent el kell mesélnie!

Noémi kicsit tanácstalan volt, hiszen itt csak egy állásajánlatot

mondott le, na de egy étteremben... Ez már egy kicsit randevú... Azután belenézett a férfi reménykedő tekintetébe és nem volt szíve nemet mondani neki. Olyan régen néztek már így rá...

Ahogy kifelé mentek az épületből a férfi előre engedte a folyosón, és végre kedvére nézhette Noémi kecses alakját, a vállán lévő indigó kék kendőre omló gyönyörű szőke haját. Elhatározta, hogy ha nem lesznek kollegák, akkor is megpróbálja meghódítani ezt a lányt, akiről azóta álmodik ébren is, amióta csak meglátta.

Az étteremben a pincér kedvesen egy vízzel teli vázát tett az asztalra a virágoknak:

– Tessék beletenni ezt a szép csokrot, el ne hervadjon. Mit hozhatok italnak?

Megrendelték az italokat, a vacsorát, és közben Noémi elmesélt az előléptetése történetéből annyit a férfinak, amennyit jónak látott.

Azután beszélgettek mindenféle témáról. Noémi élvezte a társalgást. A férfi okos volt, de nem nagyképű. Szellemes volt, de nem erőltette a szellemeskedést. Remekül megértették egymást, egészen a desszertig. Addigra a szomszéd asztalhoz telepedett egy középkorú házaspár, és egyszer csak a szomszéd asztalnál ülő asszony hangja hallatszott:

– Micsoda gyönyörű pár! – mondta a férjének.

Ezen a korai órán más nem volt az étteremben, így félreérthetetlenül róluk beszélt. Noémi ránézett a partnerére és elpirult. Szótlanul ette a desszertjét és alig várta, hogy véget érjen a vacsora, és udvariasan elköszönjenek egymástól. Győző is meghallotta a megjegyzést. Ő teljesen egyet is értett vele, de látva Noémi zavarát csendesen megkérdezte Tőle:

– Mi a baj? A gyönyörű? Vagy a pár?

– Nem érdekes – próbált kitérni a személyesre forduló társalgás elől Noémi, de Győző nem hagyta.

– Szeretném, ha máskor is találkozoznánk! Ha lehet már holnap – mondta a férfi és szívdobogva várta a választ. Már az első alkalommal jól megnézte Noémi keskeny kezét, és nem látott az ujján jegygyűrűt.

– Nem. Az nem lenne jó ötlet – rázta a fejét Noémi.

– Azért megpróbálhatnánk – reménykedett Győző. Noémi ránézett, és a férfi gyönyörű szürke szeméből csak úgy sugárzott felé a szerelem és a vágy. Noémi a fejét rázta és igyekezett kedvesen mondani:

– Nem. Nem lehet.

A férfi olyan szomorúan nézett rá, hogy Noémi attól félt, hogy elgyengül és beleegyezik egy újabb találkozásba.

Nem mert többet ránézni, amíg Győző fizetett, és kimentek az étteremből. Kint az utcán vidám tavaszi szél hozott friss föld szagot valahonnan, az emberek jókedvűen sétáltak. Győző óvatosan és gyengéden megfogta a lány kezét, és azt mondta:

– Nem akarlak megrémiszteni, nem vagyok egy tolakodó alak. De ha most elmész, többé nem látjuk egymást, akkor ez az utolsó esélyem, hogy elmondjam: mindig rád vártam, mindig téged kerestelek, amikor megpillantottalak, beléd szerettem. Tudom, hogy alig ismerjük egymást, de ha nem adsz több lehetőséget, akkor most kell megkérdeznem tőled: hozzám jössz feleségül?

Noémi szinte hinni sem akart a fülének. Az első alig randevúnak nevezhető találkozásukkor ez a fiú megkéri a kezét? Egy gombócot érzett a torkában növekedni, Tamásra gondolt, aki „sohanapján semmikor” fogja őt feleségül venni. Halkan válaszolt és vigyázott, hogy a torkát feszegető könnyek ne hagyják kicsorduljanak a szeméből:

– Nem is ismersz, lehet, hogy egy hárpia vagyok. Vagy három

gyerekes családanya.

– Akkor engedd, hogy megismerjelek. Van egy hárpia átnévelő receptem, és a három gyereket is vállalom – mondta Győző, és a szemén keresztül Noémi a lelkébe látott és tudta, hogy igazat mond.

– Tudod, van egy komoly kapcsolatom már négy éve – vallott színt Noémi.

– Nem látok rajtad jegygyűrűt, nem vagy még menyasszony sem – állapította meg Győző.

– Nem. Nem vagyok – ismerte el Noémi. De tudod: szeretem. Győző lehajtotta a fejét, hogy Noémi ne lássa az arcán az elkeseredést.

– Az más, azt meg tudom érteni. Azzal gyengéden megszorította Noémi kezét és gyorsan elfordult. Sietős léptekkel elindult az ellenkező irányba, de szinte semmit sem látott a szemét elhomályosító könnyektől.

Noémi lassan elindult hazafelé, de egyre csak Győző járt a fejében. Milyen csinos, milyen jóképű. Okos, intelligens, és olyan szerelmes ő belé, hogy már a második találkozásukkor megkéri a kezét. Hirtelen nem is értette, miért utasította el a férfit. Biztosan nem lenne nehéz őt megszeretnie. Egy pillanatra úgy érezte, hogy elvesztett valami fontosat, amire vigyáznia kellett volna.

Elővette a mobilját és látta, hogy Tamástól négy nem fogadott hívása van. Úgy érezte, hogy most képtelen lenne vele beszélni.

Kikereste az anyukája telefonszámát és felhívta. Megbeszélték, hogy felmegy hozzá.

– Szia szépségem! Hű micsoda csokor! – fogadta az anyukája.

– Milyen nap van ma? Mit felejtettem el? – érdeklődött vidáman.

– Ma van az a nap, amikor a te kislányod kereskedelmi igazgató lett. A kollegák gratuláltak nekem ezzel a szép csokorral – mondta büszkén Noémi.

– Na, várjunk csak! Lemaradtam néhány kanyarral. Amikor itt voltál a minap, épp egy állásinterjúról jöttél. De ott nem kereskedelemi igazgatót kerestek! – csodálkozott a mamája.

Leültek és Noémi sorban elmesélt neki mindent tövéről hegyére. Csak a mai találkozásról Győzővel, és az azt követő meglepő eseményekről nem szólt egy szót sem.

– Milyen boldog vagyok kislányom! Nagyon büszke vagyok rád! A papa is hogy örülne. Holnap kimegyek hozzá a temetőbe és elmesélem, hogy milyen remek kislányunk van – mondta a mamája.

Noémi az édesapjára gondolt, aki hat éve halt meg egy autóbalesetben. Nem ő volt a hibás. A szembe jövő kamion sofőrje elaludt és belement a vele szemben szabályosan közlekedő gépkocsiba. Az apukája kocsijába. Miután meghalt az édesapja, nem tudtak többé abban a lakásban élni, minden rá emlékeztette őket. Ott örökös szomorúságban éltek. Akkor határozta el a mamája, hogy eladja a lakást és vesz magának egy kis lakást, a maradék pénzből meg Noémi kap egy önálló lakást. Egymáshoz közel. Így aztán szétköltöztek, a bútorokat és a használati tárgyakat elosztották maguk között. Nemsokára Noémi megismerkedett Tamással, aki egy év után hozzá költözött.

A mamája, mintha csak a gondolataiban olvasgatna, megkérdezte:

– Tamás mit szól az előléptetésedhez?

– Még nem tudja, Párizsban van, ott dolgoznak most – válaszolta kissé zavartan Noémi.

Az anyukája – szokása szerint – megérezte, hogy valami nincs rendben. Hiszen Noémiék ketten eltartottak egy telefon

társaságot, annyit telefonáltak egymásnak, ha Tamás külföldön volt. Nem is beszélve az SMS-ekről.

– Valami történt köztetek – nem is kérdezte a mamája, hanem megállapította. Meglepve látta, hogy a kislánya kék szemét ellepik a könnyek.

– No no, csillagom! Hát mi a baj? Mondd el szépen az anyunak! – észre sem vette, hogy a felnőtt lányának ugyanazokat a szavakat mondja, mint amikor kicsi lány volt és bánatosnak látta. Noémiből a jól ismert, ezerszer hallott szavak meglepő reakciót váltottak ki, ráborult az asztalra és keservesen zokogni kezdett. A mamája csak néhány tucat papír zsebkendőt tett a keze ügyébe, és hagyta, hogy kisírja magát. Amikor nagyjából kisírta magát, Noémi hüppögve elmesélte Tamás múltkori gonosz megjegyzését az anyukájának.

– Azt mondta, hogy „sohanapján semmikor” lesz az esküvőnk dátuma, sírta el magát újra Noémi. A mai váratlan lánykérés után, amit Győzőtől kapott, még fájóbban égette a lelkét ez a két szó.

– Mondd, miért nem akar feleségül venni engem? – kérdezte bánatosan Noémi.

– Évi azt mondta, kérjek tőled tanácsot, hogy mit tegyek, hogy feleségül akarjon venni? – monda az anyukájának Noémi. Te hogyan mentél hozzá az apuhoz? – kérdezte kíváncsian.

– Tudod kislányom azóta nagyot változott a világ. Nemcsak azért, mert feltalálták a fogamzásgátló pirulát, de talán minden azzal kezdődött. Amikor én fiatal voltam, minden más volt. Más volt a szexről a társadalom véleménye, más volt a nők véleménye a férfiakra, más volt a férfiak véleménye a nőkről, és mindenkinek más volt akkor a véleménye a házasságról.

Noémi kíváncsian nézett az anyukájára, még a sírást is abbahagyta.

– Mesélj nekem erről! – kérlelte a mamáját.

– Nahát, hogy én ezt a napot is megértem! Hogy hozzám fordulsz tanácsért. Ne értsd félre, mindent elmondok neked, amit tudni szeretnél. Csak az a furcsa, hogy egyáltalán megkérdezel. Az idősebbek a mai világban szinte láthatatlanok a fiatalok számára. Nem kíváncsiak az élettapasztalatukra, nem kíváncsiak arra sem, hogyan lehet megúszni a szenvedést. Nem kérdezik meg őket semmiről, és ha mégis el akarják mondani a véleményüket, nem hallgatják meg őket. Ezért védekezésül azt mondogatják az idősebbek: „az ő dolguk, én nem szólok bele”...

– Jó, de én nem a „mai fiatalok” vagyok, hanem a te kislányod, ezért csak meséld el nekem szépen, hogy te hogyan mentél hozzá az apuhoz. Azzal Noémi kényelmesen belekuporodott a fotelba és várakozóan az édesanyjára nézett.

– Én még lányiskolába jártam, általános iskolába és középiskolába is, ami azt jelenti, hogy csak lányok jártak oda. Fiúk nem, egy szál sem. Abban az épülettömbben volt a fiúiskola is, de egy másik utcára nyílt a kapuja, még az utcán sem találkoztunk a fiúkkal. Akkor éppen nem volt semmi különös, ez volt a természetes. Nem volt még koedukáció, azt sem tudtuk, hogy mi az. A fiúkkal ugyan találkoztunk a játszótéren, de nem nagyon játszottunk együtt. Később a tánciskolában találkoztunk velük. Persze ábrándoztunk róluk, meg azt képzeltük, hogy szerelmesek vagyunk beléjük, meg a filmszínészekbe. De nem ismertük őket. Nem tudtuk, hogy néz ki egy férfi test. Azt meg pláne nem, hogy milyen egy férfi lélek. A fiúk meg pont így voltak a lányokkal. Amikor aztán arra került a sor, hogy egy mindenre elszánt fiú vette a bátorságot, hogy hazakísérjen bennünket...

– Micsoda? Hogy hova kísérjen? – Noémi már nevetett, olyan képtelennek tűnt a számára, amit az anyukája mesélt.

– Mivel nem találkoztunk az iskolában, a tánciskolában meg

mindig sokan voltak, sokan hallották volna a beszélgetést, ezért ha egy fiúnak megtetszett egy lány és beszélgetni, ismerkedni szeretett volna vele, megkérdezte tánciskola után, hogy hazakísérheti-e. Akkor, ott az utcán maradtak kettesben először egymással, no persze leszámítva a járőkelőket. A lányok többnyire szörnyen büszkék voltak erre, hogy őket most egy fiú hazakíséri, de nem tudták miről beszélgessenek vele, mert nem ismerték a fiúkat. Ezért legtöbbször kérdezték őket minden féléről. A szüleikről, a testvéreikről, arról, hogy milyen foglalkozást akarnak választani meg mindenről, ami a lánynak eszébe jutott. Az nagyon fontos volt, hogy „jól beszélgessenek”, mert ha csendben mennek, a fiú esetleg máskor nem akarja hazakísérni, és az milyen égés a többi lány előtt, hiszen őt most hazakísérték, és ezért torony magasan áll azok felett a lányok felett, akiket nem kísérték haza.

Noémi már fuldoklott a nevetéstől.

– Hány évesek voltatok, amikor ez a „hazakísérés” ment? – kérdezte kíváncsian.

– Hát az, változó. Körülbelül 12-14 évestől tartott a végtelenig. Még felnőtt nők is, ha társaságban megismerkedtek valakivel, általában az első lépés az ismerkedés felé a hazakísérés volt.

– Apu is hazakísért téged? – incselkedett Noémi.

– Bizony! – felelte a mamája.

– Na és honnan, a tánciskolából?

– A KISZ gyűlésről – mondta az édesanyja és Noémi gurult a nevetéstől.

– Hiába nevensz ki bennünket – mosolygott a mamája. Csak onnan lehetett hazakísérni a lányokat, ahová jártak. KISZ gyűlésre meg járni kellett. Nekem nagyon tetszett a papád, ezért igyekeztem jól beszélgetni vele. Mint minden ember általában, a férfiak is szeretnek magukról beszélni, elmondani a véleményüket. Beszéltes valakit sokáig magáról, és remekül

érzi magát. Azt fogja mondani, hogy veled remekül lehet beszélgetni. Ezt tanultuk ki mi lányok, közben pedig, megismertük a fiúkat. Azok alapján, amit elmondott magáról, és ahogyan elmondta, tudni lehetett, hogy milyen ember. A papád egy vidám és életre való fiatalember volt, és én fülig szerelmes lettem belé. Randiztunk is sokat, de azok leginkább csak séták voltak, hosszú beszélgetésekkel. Később moziba jártunk csókolózni. Az utcán ugyanis nem illett. Megszólták a járókelők a csókolózó párokat. Sőt még a rendőr is igazoltatta őket!

– Téged is igazoltattak? – kíváncsiskodott Noémi.

– Igen, egyszer. Elég megalázó volt. Tőlem kikérdezte a rendőr a papád adatait. Születési hely, anyja neve stb.

– A papát is kikérdezte?

– Nem, őt nem! A lányokat kérdezték csak ki a rendőrök, hogy ismerik-e a fiúkat, vagy üzletszerű kéjelgésért – ezt most csak kurválkodásnak hívják – csókolóznak. Én iskolaköpenyben voltam. Na, képzelheted! Pont úgy festettem, mint egy kéjnő...

– De azért most lebuktál, hogy te is csókolóztál az utcán! – viháncolt Noémi.

– Hát persze, de azért inkább a moziban csókolóztunk. Nem volt divat elnéző szülőnek lenni, nem mehettünk fel egymás lakására. Nemhogy szeretkezés, hanem csók ügyben sem.

– Akkor hová mentetek? – érdeklődött Noémi. – Az anyakönyvvezetőhöz, házasságot kötni. Ha együtt akartunk élni nem volt más lehetőség. Nem volt együtt nyaralás, együtt lakás. A szüleink nem engedték volna, de mi lányok sem akartuk. Nem volt még fogamzásgátló pirula. Ha szeretkezésre adtuk volna a fejünket és jött volna a gyerek, akkor: ha tetszett a fiú, ha nem, bizony a szülők többnyire elintézték, hogy házasság legyen a dologból, mert nem volt még szokás lányoknak egyedül szülni. Szégyenben maradt, mondták a

terhes lányra, ha nem vették el feleségül.

– Jó, rendben! Hazakísérgetett az apu, „jól beszélgettél vele”, egymásba szerettetek, de mit csináltál, hogy feleségül vett?

– Hát éppen ez az: semmit.

Noémi türelmetlenül rázta a fejét.

– Elmagyaráznád kicsit bővebben...

– Hát, nem nehéz megérteni. Semmit, azaz nem volt sem szex, sem együtt lakás, sem együtt nyaralás. Nem volt főzőcske a fiú kedvéért, nem volt tiszta ing és nagytakarítás a közös lakásban. Semmi nem volt. Csak beszélgetés, sétálás, csókolózás. Amikor aztán többet szeretett volna, akkor nem volt más választása, mint fűlig pirulva, zavarban, és édesen megkérdezni, hogy lennék-e a felesége.

– Na és Te? – kérdezte kíváncsian Noémi.

– Én egy kicsit segítettem a dolgot. Vágyakozva mondtam, hogy milyen jó lenne mindig vele lenni. Reggel együtt ébredni. Ettől mindjárt beindult a fantáziája minden fiúnak! Amikor hazakísért és elváltunk a kapuban, sóhajtoztam, hogy milyen rossz, hogy el kell válnunk.

– Ezt direkt így csináltad? – kérdezte Noémi kissé felháborodva.

– Így is éreztem, elhiheted. Persze ő is, hiszen szeretett – mondta ábrándozva a mamája.

– Ma már ezzel semmire sem mennél – jelentette ki Noémi.

– Te kérdezted, hogy mi volt régen. Ma már minden más, én is látom. A kislányok és a kisfiúk együtt járnak óvodába, iskolába. Nincsen többé semmi titok. Ismerik egymás lelkét, és testét is. Egyformák a társadalmi elvárások is feléjük. A lányok is ugyanúgy tanulnak, diplomáznak, karriert építenek, mint a fiúk. Mindazt elérik, elvégzik, mint a férfiak. Ezért mindenből kérik is a részüket, mint a férfiak. Az önállóságból, az irányításból, a szexből. Mindent akarnak a partnertől, és

mindent megadnak nekik.

– Na és ez baj? – Noémi furcsálkodva nézte a mamáját. Hiszen egy szót sem szólt, amikor Tamás hozzá költözött.

– Hát, ha baj, ha nem baj, nem lehet ellene semmit sem tenni. Azzal kezdtem, hogy megváltozott a világ.

– Azért vannak még ma is esküvők – mondta szomorúan Noémi. Anyukája ránézett, és megcsóválta a fejét.

– Na, na kisbogaram. Ne kezd itatni az egereket újra! A világon a legcsodálatosabb lányok közé tartozol, nekem elhiheted.

Noémi elmosolyodott:

– Kissé, mintha elfogult lennél...

– Nem hinném.

– Ha olyan csodálatos lány lennék, Tamás is észrevenné... – sóhajtott.

– Tudja az a fiú, ne félj! Csak éppen megszokta. Mint mindent maga körül. A szép otthont, a jó ételt, a tiszta ruhát, a jó programokat, a jó beszélgetéseket, a szerelmet, a szexet. Neki ez megvan, neki ez jár. Nem kell változtatnia semmin, tökéletesen érzi magát így is.

Noémi hirtelen megértett mindent. Kicsit gonoszul elnevette magát. Szóval itt van a mai furcsa lánykérés magyarázata:

– Ha „elérhetetlen” a másik, akkor jön az esküvő? – inkább állította, mint kérdezte a mamáját.

– Tamás is férfi, szeret, persze, hogy szeret téged kislányom és teszi, amit lehet...

Noémi tanácstalanul ingatta a fejét...

– Most mit tegyek? Rakjam ki? Küldjem el? Játsszam el, hogy már nem kell nekem? Nem szeretek alakoskodni! Nem is tudok...

– Nem így kell ezt felfogni kislányom. Ha nagyon megtetszik neked például egy kép, vagy egy zene – csak akkor akarod újra és újra megnézni, vagy meghallgatni, ha mindig találsz benne

az ismerős és szeretett színeken, dallamokon kívül újabb és újabb felfedezni valókat. A férfi-nő kapcsolatban is kell lennie ilyen motívumnak. Mindig kell őrizni egy csepp titokzatosságot, egy csepp varázst, ami fogva tartja a másikat és megújítja a kapcsolatot akkor is, ha már úgy érzik, hogy tökéletesen ismerik egymást.

Noémi nem egy könnyen fogadta el, amit az édesanyja mondott:

– Ez olyan rémes. Sohasem lelkesedtem a „kis női praktikákért”. A látványos megsértődésért, a sírásért, zokogásért, a betegségbe menekülésért, a cicázásért, a tárgyak földhöz vagdosásáért.

Noémi mamája csodálkozva nézte a lányát:

– No, nézzenek oda... – nevetett. Nem is tudtam, hogy ismered ezeket a „női praktikákat”... Hát az biztos, hogy nem szoktad őket gyakorolni! Shakespeare szerint pedig „színház az egész világ és benne színész minden férfi és nő”. Ma már persze nem az a cél, hogy találjanak a lányok egy férfit, aki társadalmi rangot ad nekik, és eltartja őket az életük végéig. Ma a cél az, ahogy én látom, hogy a férfiakat, akik ebben egyre gyengébben teljesítenek, rászorítsák a családért való felelősség vállalásra – ami régen természetes volt – és az életlánc tovább vitelére. Ha ehhez nem kellene a „női praktika”, akkor most nem is beszélgetnél velem erről.

Noémi megadóan sóhajtott és lehajtotta a fejét.

– Azért nincs itt a világ vége kislányom – mondta vigasztalóan az édesanyja. A kereskedelmi igazgatói kinevezésed most új helyzetet teremt, akaratodtól függetlenül. Az új helyzetben könnyebb új utakra térni.

Noémi mamájának fogalma sem volt, hogy ezekben az órákban, amíg ő a lányával beszélget, már be is teljesedik mindaz, amit megfogalmazott.

Tamás Párizsban alig tudott a munkájára koncentrálni. Noémin járt az esze most már szinte egyfolytában. Noémin, aki nem keresi őt, és vissza sem hívja akárhányszor keresi, akármennyi üzenetet hagy neki. Hirtelen úgy érezte, hogy nem bírja tovább, beszélnie kell vele, meg kell bizonyosodnia – maga sem tudta, hogy miről...

Hajtotta a munkát, lerövidítve a kinn töltött időt két nappal.

Aztán amikor elkészültek, a többieket kinn hagyta Párizsban egy kis kötetlen városnézésre, ő pedig, meg sem állt a repülőtérig.

Nagy nehezen elintézte, hogy a repülőjegyét elcserélhesse egy másik járatra, ami szinte azonnal hazaviszi Budapestre. Az sem érdekelte, hogy szinte az összes nála lévő pénzt rá kellett fizetnie a cserére.

Az indulásig a repülőtéren nézelődött. Az egyik shopban megakadt a szeme egy ezüstfehér selyemkendőn, amit csodaszép hímzés díszített. Amikor az árát meghallotta elakadt a lélegzete. Egy percnyi habozás után mégis előkotorta a bankkártyáját és kifizette az elképesztő összeget.

A díszdobozba csomagolt kendőt elsüllyesztette a hátizsákjába, és arra gondolt, hogy évek óta nem vitt ajándékot Noéminek a külföldi útjairól. Nem is küldött üzenetet a lánynak az érkezéséről, úgy gondolta, hogy meglepi.

Amikor azonban végre hazaért, ő lepődött meg. Az üres lakás fogadta, Noémi nem volt otthon. Tamás kivette a hátizsákjából a díszdobozba csomagolt csodaszép selyemkendőt és bedugta Noémi ágytakarója alá, hogyha lefekszik, akkor nyomban megtalálja. Körülnézett a hideg és sötét lakásban és megcsörgette Noémi telefonszámát, végre el akarta érni őt, legalább hallani akarta a hangját. Noémi azonban a mamájánál

kikapcsolta a telefonját. Nyugodtan akart beszélgetni az édesanyjával az őt kínzó kérdésekről.

Tamás mérgesen rohángált fel-alá a lakásban egy ideig, aztán belerogyott egy fotelbe. Csüggedten körbehordozta a tekintetét a jól ismert tárgyakon. Egyszer csak rámeredt Noémi ágya melletti kis asztalra, ahol a közös fényképük állt. Szerelmük kezdetén készült a kép. A képen Noémi nevetett, és a haját fújta a szél, fázósan bújt az őt átkaroló Tamáshoz, aki szerelmes tekintettel, óvón ölelte magához. Noémi kedvence volt ez a kép, amióta csak elkészült, ott állt a kis asztalon. Most azonban nem volt sehol. Tamás körülnézett a szobában, hátha máshová került a kép, de nem látta.

Ettől egyszerre olyan idegennek érezte magát a jól ismert szobában, ahol évek óta lakott, mintha most látná először. Felállt és mániákusan keresni kezdte a fényképet. Belenézett minden fiókba. A képet azonban nem találta.

Az egyik fiókban viszont a tárgyak tetején egy levél feküdt. Tamás széthajtotta. Számítógépről nyomtatták ki, nem volt rajta sem aláírás, sem dátum.

„Kicsi kedvesem!” – ez állt a lap tetején. Tamásnak nem volt szokása más leveleit elolvasni, de most képtelen volt ezt olvasatlanul visszatenni a fiókba. Zakatoló szívvel olvasta tovább.

„Úgy hiányzol, hogy csak tengekek-lengek. Tegnap, amikor hazaértem nem volt kedvem semmit sem csinálni. Azóta sincs. Csak rád gondolkodom, csak téged emlegetlek. Remélem, azért nem csuklottál sokat. Úgy sajnáltam, hogy olyan rossz idő volt tegnap. De mára varázsoltam szép időt, küldtem neked napsugarat, melegítsen, simogasson, öleljen körül. Szóltam a szélnek, borzolja a hajad helyettem. Közben dobálom a napokat a hátam mögé – szeretnék már szél lenni. Ez a hét úgy nyúlik, mint a rétes, holnapután reggel találkozunk és

megfürdöm a mosolyodban. Még a tenyerem is rólad álmodik. Küldök neked egy akkora pusztit, hogy a talpadtól a fejed búbjáig beborítson. Aztán alábújok és a többi pici aprót én adom – gondolatban.”

Tamás úgy érezte, hogy nem bírja el a lába. „Nem, ez nem lehet. Nem ez nem lehet.” Zakatolt a fejében. Lerogyott az ágyra a levéllel a kezében. Akkor látta meg a levél hátuljára írt verset. Ráismert Noémi írására. Amikor elolvasta könnybe lábadt a szeme. A versből áradó vágy és kétségbeesés, csak úgy perzselt. Egy darabig, összeroskadva ült, aztán az összehajtogatott levelet a tárcájába téve, megfogta a hátizsákját, és csendesen behúzta maga mögött az ajtót. Leszaladt az utcára és hívott egy taxit. Már kigördült a taxi a ház elől, amikor megérkezett egy másik taxi, amiből még éppen látta kilépni Noémit: egy hatalmas virágcsokorral a kezében.

Ahogy Noémi belépett a lakásba egy halvány illat csapta meg az orrát.

– Szia, Tamás! – kiabált be a szobába.

Kívágta a szobaajtót és meglepetten torpant meg a küszöbön. A szoba üres volt. Ott azonban még jobban érezte a fiú arcvizének illatát. „Jézusom, már képzelődöm is!” – korholta magát gondolatban.

Vízbe tette a virágot, aztán megfürdött. Jó késő van, állapította meg, amikor ágyba bújt.

Azonban valami nem volt rendben. A takaró alatt, az oldalához, valami kemény és kényelmetlen dolog nyomódott. Odanyúlt és ámulva húzott elő egy égszínké szalaggal átkötött ezüstszerű díszdobozt. Kíváncsian bontotta ki, és felkiáltott a meglepetéstől, amikor a gyönyörű ezüstfehér kendő előkerült a dobozból. Azonnal a vállára terítette és a tükör elé állt. „Hű ez

aztán csodás” – gondolta. Kiforgatta a dobozt, nem talált benne cédulát.

A csomagolást is átvizsgálta centinként, semmi üzenet nem volt ráírva. Noémi nem értette a dolgot. Hová lett Tamás? Miért hagyta itt az ajándékot és tűnt el? Fogta a telefonját és megpróbálta elérni. Nem sikerült. Végül egy SMS-t írt neki: „Köszönöm az ajándékot! Csodálatos. Miért játszol Mikulást?” A kendőt arra a fotelra terítette, amiben nemrég a fiú ült és a megtalált levelet olvasta.

Aztán visszabújt az ágyba. Tamás felén is visszahajtotta a takarót és a fiú párnáján heverő közös fényképükön megsimogatta Tamás arcát. „Szia! Bárhol is vagy, jó éjt, szeretlek.” – suttogta és eloltotta a villanyt.

Tamás anyukája úgy érezte, hogy már jól benne járnak az éjszakában, már több órát aludt, amikor arra riadt, hogy valaki járkál a lakásban. Óvatosan átnyúlt a férjéhez és megrázta az alvó férfi vállát.

– Mi az? Mi van? – riadt fel a férje.

– Ssss, hallgasd! Valaki járkál a lakásban – suttogta rémülten Tamás mamája.

Akkor már a férfi is hallotta a zajokat. A biztonsági ajtóra gondolt, amit nemrég szereltettek fel. Az ötödik emeleten laknak. Nem valószínű, hogy az ablakon mászott be valaki. Amíg felült az ágyban, egymást kergették a gondolatai. Azért, amikor felhangzott a hálósobájuk ajtaján egy diszkrét kopogás, nagyon megkönnyebbült. A betörők nem kopognak.

– Szabad, gyere csak be, már úgy is felébredtünk! – szolt ki, hiszen már tudta, hogy ki lehet az éjjeli látogató. A felgyulladó villanyfénynél mindketten hunyorogva néztek az ajtóban álló Tamásra.

– A frászt hozod anyádra fiam! – mondta, nem túl kedvesen.

– Bocs, csak szólni akartam, hogy itthon vagyok – ezt úgy mondta a fia, mintha nem költözött volna el tőlük évekkal ezelőtt. Aztán a szülei elképedt arcát látva kicsit türelmetlenül hozzátette:

– Itthon alhatok ma éjjel?

– Persze fiam! – tért vissza az élet az anyjába.

– Nem vagy éhes? – kelt ki az ágyból azon nyomban.

– Nem, ettem a repülőgépen – intett elhárítóan a fia. Aludjatok csak tovább – húzta be az ajtót maga után.

– Még hogy aludjunk tovább! Mi lelte ezt a gyereket? Éjnek idején haza toppan, és nem mond semmit – feküdt vissza az ágyba morgolódva az asszony.

– Mit mondhatna? Biztosan összevesztek Noémivel, az meg haza paterolta – fordult el Tamás papája a másik oldalára.

Tamás édesanyja azonban még sokáig nem tudott elaludni. Ő már esküvőről, kis unokáról ábrándozott évek óta. Most meg Tamás megjelenik, mint egy éjféli kísértet.

Reggel aztán alig bírta kivárni, amíg Tamás felkel. A férjének munkába kellett mennie, de ő betelefonált a munkahelyére, hogy kér egy nap szabadságot. Mindenképpen beszélni akart a fiával.

Már jól benne jártak a délelőttben, amikor Tamás végre előbújt. Nem látszott túl kipihentnek, s a szeme gyanúsán fénylett.

– Jé, te itthon vagy? – csodálkozott a mamájára.

– Igen kisfiam, itthon maradtam, mert beszélnünk kell! Mi történt? Miért jöttél haza az éjjel? – kérdezte. Közben a konyhában sürgött, forgott. Tamásnak megterítette az asztalt, tükörtojást sütött, sokát és kenyeret szelt, tejet öntött egy pohárba, oda tette föni a kávé. Tamás szeretettel nézte az ő sürgő-forgó anyukáját. Lezöttyent a székre, előbb csak ímmel-ámmal, aztán pár falat után jó étvágyal enni kezdett.

Az édesanyja türelmesen megvárta, amíg jól lakik. Tapasztalatból tudta, hogy az éhes férfiakkal nem lehet szót érteni.

Tamás – miközben a kávéját iszogatta – azon gondolkodott, hogy mit is mondjon a mamájának. Végül kelletlenül azt mondta:

– Haza kell költöznöm egy kis időre, mert Noéminek van valakije. Majd keresek albérletet. Már megszoktátok, hogy ketten vagytok a papával, nem akarok végleg visszaköltözni.

A mamája hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Neked teljesen elment az eszed kisfiam! Noémi fülig szerelmes beléd, dehogy van neki valakije! Miből gondolod?

Tamásnak nem volt más választása, mint mindent elmesélni. Édesanyja úgy sem hagyja annyiban a dolgot.

Mesélt Noémi sürgetéséről, hogy házasodjanak össze. A saját ellenkezéséről. Arról a bizonyos mondatról, amit ő legutóbb mondott, hogy „sohanapján, semmikor” lesz az esküvőjük dátuma. Arról, hogy azóta Noémi elérhetetlen a számára. Az eltűnt közös fényképükről. A fiókban talált szerelmes levélről. A nagy csokor virággal megérkező Noémiről. Egy valamiről, a versről, amit a levél hátuljára írva talált, képtelen volt beszélni. Anyukája gépiesen leszedte az asztalt, kávé tölthetett magának és leült vele szemben. Ráemelte a tekintetét és szomorúan mondta:

– Ha ez így van, az csak rajtad múlott. Noémi évek óta vár arra, hogy tovább fejlődjön a kapcsolatotok. Évek óta vár, hogy megkérde a kezét, és feleségül vedd, gyermekeket legyen. A második diplomáját azért szerezte, mert ez nem történt meg és nem akarta elvesztegetni az idejét. Mint sok fiatal nő, akinek nem adatott meg, hogy családja legyen, ő is a karrierjét építi. Mivel egyre többet fektet a karrierjébe, egyre nehezebb lesz neki visszafordítani a dolgot. Tulajdonképpen miért is nem

akartad elvenni feleségül őt?

Tamás csodálkozva vizsgálgatta édesanyja jól ismert arcát. Miért mondja most mindezt? Miért Noémi pártját fogja? Nem az ő édesanyja? Mellette kellene kiállnia!

– Ma már senki nem házasodik, az olyan ósdi dolog. A szerelem jön és megy, ma már nem kötik le magukat az emberek.

– Hát, ha így gondold, akkor tényleg elmegy a szerelem tőled fiam. A szerelem ritka, becses kincs. Nem mindenkinek adatik meg az életben. Ha olyan szerencsés vagy, hogy megtalálod azt, aki hozzád illik, de nem vállalod fel a kapcsolatot, előbb-utóbb magadra maradsz.

– Majd jön valaki más! – vetette fel dacosan a fejét Tamás.

– Lehet, sőt még az is lehet, hogy megismétlődik a csoda, és új szerelemet találsz. De ennek kicsi az esélye. Ez az elrontott kapcsolat örökké a lelked mélyén sajog majd. Amikor nehézségek elé állít majd az élet, mindig megfogalmazódik majd benned: „mi lett volna ha...”

– Bocs, de valamit félre értettél. Nem én rontottam el a kapcsolatunkat, ne akard rám kenni! Noémi kezdett új kapcsolatba, mert nem rohantam vele az anyakönyvezetőhöz.

– Tudod, kisfiam manapság új fogalmak tucatjai kerülnek forgalomba és használják nap, mint nap. Egy ilyen új fogalom a biológiai óra is. Húsz évvel ezelőtt nem használta a fogalmat senki, mert nem volt rá szükség, de ma már az egyedül álló fiatal nők réme ez a fogalom. Meg azoké is, akiknek olyan partnerük van, mint te.

– Miért mondod ezt? Én soha nem tiltottam meg Noéminek, hogy gyereket szüljön. Ha neki gyerek kell, szülhetett volna.

– Látod, ez az! Most sem azt mondod, hogy ti ketten szeretnétek gyereket, hanem azt, hogy Noéminak kellene a gyerek! – Tamás édesanyja lemondóan sóhajtott.

– Azért csak üljetek le egy tisztázó beszélgetésre, az sohasem árt. Előbb azonban gondold végig mit jelent neked Noémi. Ha szereted őt és fontos neked, fordítsuk meg azt a dolgot, amit te mondasz a házasságról: nem olyan nagy ügy aláírni egy papírt... – azzal felállt az asztaltól és otthagya a sértődött fiát. Tamás kávécsészéje hangosan koppant az asztalon. Na, tessék, még ez is... Megy is és néz magának valami albérletet az interneten, a szemre hányó pillantásokból már elege van.

A gyerekkori szobájában otthonosan ült le a régi számítógépe elé. A lassú, régi gépen jó ideig eltartott, amíg felkapcsolódott az internetre. Addig megnézte a mobilján az üzeneteket. Amikor meglátta, hogy üzenete van Noémitől, rögtön kinyitotta. „Köszönöm az ajándékot! Csodálatos. Miért játszol Mikulást?” – olvasta.

Te jó ég, az ajándék! Egészen ki is ment a fejéből az ágyban hagyott díszdoboz... Zavartan megcsóválta a fejét. Nem szerette a bonyolult helyzeteket, nem szerette a „lelkizést”, de iszonyúan hiányzott neki Noémi. Elképzelte a ragyogó mosolyát, ahogy megtalálja és kibontja a kendőt, kiugrik az ágyból, és magára teríti... A gondolattól Tamás nagyot nyelt, ugyanis Noémi mindig mezítelenül aludt... Az éjszakai haragot és megbántottságot kezdte benne felváltani a szomorúság és a sóvárgás.

A számítógépe végre rákapcsolódott az internetre. Nekiállt hirdetésekkel olvasni, kiadó lakásokat nézni. Most van két üres napja, elintézi a költözést.

Amikor már elegendő címet összeírt, kíváncsian kinyitotta a gépen a régi levelező programját. Fogadott levelek nem voltak benne, hiszen azokat átirányította az új gépére. Kinyitotta és elkezdte olvasgatni a régi elküldött leveleit, azokat is, amiket Noéminek írt. Sorra nyitotta ki a leveleket és egyszer csak nem akart hinni a szemének: „Kicsi kedvesem!” – olvasta. „Úgy

hiányzol, hogy csak tengek – lengek. Tegnap, amikor hazaértem...” Ott volt a levél az Ő gépében, amit az éjszaka elolvasott és világgá szaladt tőle. Ő írta réges-régen Noéminek, csak már elfelejtette...

Egyszerre öntötte el a megkönnyebbülés, a hála, a szégyen, a szerelem. A vers, a levél hátulján: azt is neki írta Noémi! Neki szólt a vágy és a kétségbe esés!

Gyorsan kikapcsolta a gépet, felemelte a sarokba dobott hátizsákját. A konyhában átölelte az édesanyját és egy puszit nyomott az arcára.

– Szia, megyek, ne várjatok! Nem jövök haza, csak félreértés volt az egész! – mondta a megdöbbenett mamájának, aki egy rakás szerencsétlenségként hagyta őt a konyhában nem olyan régen. Nem hallotta, hogy Tamás beszélt volna Noémivel, nem is értette az egészet. A technika áldásairól és az emberi feledékenységéről, pedig nem világosította fel őt a fia.

Tamás már a lépcsőházban hívni kezdte Noémit, de ezúttal sem járt sikerrel. Szinte el sem akarta hinni, hogy újabban képtelen felhívni a lányt. Azelőtt, ha csak megnyomta a hívás gombot Noémi már bele is szólt. Most meg elérhetetlen újra és újra!

Miközben a mobilját nyomkodta, hallotta, hogy valaki rohan lefelé mögötte a lépcsőn. Félreállt, hogy elmeessen mellette az illető, de e helyett a léptek megtorpantak, és valaki jól hátba vágta. Amikor mérgesen visszafordult, a gyerekkori pajtását, Zoltánt látta a háta mögött rávigyorogni.

– Hello! Idejársz telefonálni?! – ugratta a srác.

– Jé! Egy kriptaszökevény a múltból! – vágta ő is hátba Zoltánt és együtt szaladtak le az utcára.

– Mizujs? Mi az ábra? Dumcsizzunk egy kicsit! – noszogatta őt Zoltán.

– Rendben, időm, mint a tenger – egyezett bele Tamás.

Beültek az Angelikába egy sörre, mint régen annyiszor, amikor még együtt akarták megváltani a világot, kibeszélni az aktuális barátnőket és az ősök hülyeségeit.

Zoltán autószerelő lett, és egy Peugeot szervizben dolgozott. A kocsikról folytatott eszmecsere után, mint régen, rátértek a csajokról való eszmecserére. Zoltán most éppen otthon lakott a szüleinél. A lányt, akivel középiskolás koruk óta kavart és tavaly szakított, még Tamás is ismerte.

– Tudod elégünk lett egymásból Zsuzsával. Mindent, de mindent másképpen akartunk, mint a másik. Együtt laktunk, de mint két idegen, mint két szobatárs. Jó, jó, szex az volt, de aztán annyi... Egy kaját nem főzött soha, nem is akart megtanulni főzni. Zacsós levesen, gyors éttermi kaján tengődtem. Ha megemlítettem neki, gyorsan a fejemhez vágta, hogy akkor főzzek én valamit, ha nem olyan nagy munka a főzés. Nem takarított, nem mosott. A mamájához hordta a szennyest, én meg az enyémhez. Ha már nem bírtam látni a koszt, én nekiálltam síkálni, porszívózni. A fizetését divatos cuccokra költötte. Külön kasszán voltunk, külön fizettük az albérletet fele - fele alapon, meg a rezsit is. A hűtőszekrényben volt az ő polca, meg az enyém. Az ő kajája, meg az enyém. Egyszer valami fincsi sült húst hozott a mamájától, esküszöm csak egy falatot ettem belőle, de olyan cirkuszt csinált... Ha nekem volt valami jó kajám mindig együtt ettük meg, de az ő kajája, az csak az övé, abból én egy falást sem kaptam. Mindig macerált az öreg verdám miatt, menő kocsit akart a menő cuccaihoz... Amikor meg egyszer „úgy” maradt, engem meg sem kérdezett, elvette a gyereket, csak véletlenül tudtam meg az egészet. Na, akkor betelt a pohár. Azóta nem is láttam... Pedig hogy szerettem a gimiben, majd meg veszttem érte. Tamás Noémi tiszta, csinos lakására gondolt, a francia hagymakrém levesre, amit a lány az ő kedvéért tanult meg

elkészíteni. Az illatos, tiszta ruhákra, amikért csak be kellett nyúlnia a szekrénybe...

– Most Katival járok, ő egészen más. Nem lakunk együtt, ő is a szüleinél lakik. Karácsonykor eljegyeztem, de még nem akarja kitűzni az esküvő időpontját. Tudod, a szülei házat építenek nekünk az övék mellé, de nincsen sok pénzük, így lassan halad az építkezés. Oda akartam adni a spórolt pénzemet, de nem fogadta el. Ha felépül a ház, csak az övé legyen, azt akarja. Ne legyen vita, ha esetleg elválunk. Esküvőt meg azért nem akar, mert akkor – mint férj – én is beleszólok a dolgokba, milyen legyen a ház beosztása meg ilyenek. Ő meg egyedül akar mindenben dönteni. Csuda határozott lány.

Tamás elképedve hallgatta a gyerekkori barátját.

– Ki akarta az eljegyzést? – kérdezte, amikor végre meg tudott szólalni.

– Hát a szülők, Kati szülei. Komolytalan kapcsolatért nem fognak bele egy építkezésbe. Ez érhető. Persze szoktam segíteni. Maltart keverni, betonozni, mindent, amit kell. Talán őszre felépítünk. Na és te, veled mi van? Fürtökben lógnak rajtad a lányok, mint régen, mi?

– Négy éve együtt élek egy lánnyal. Noéminek hívják gyönyörű, okos és házias, remekül főz.

– Ne ugrass! Ilyen lányok ma már csak a mesében vannak! Ha igaz, amit itt összehazudozol, akkor vedd el gyorsan, mire vársz!? Tied a főnyeremény!

Tamás a kezére támasztotta a fejét és felvonta a szemöldökét. Ma már másodszor hallja, hogy el kellene vennie Noémit. Mi ez? Ma mindenki ezt szajkózza?

Már dél volt, amikor elbúcsúzott Zoltántól és elgondolkodva ballagott végig a Duna parton. A vizet nézte, a folyó sodrását. Úgy érezte, egy percig sem bírja tovább, Noémi nélkül.

Elszánta magát és elindult Noémi munkahelye felé.

A recepción megkapta a vendég belépőkártyát, hiszen Henriett, a recepciós ismerte őt. Kísérte már el Noémit céges bulikra, és ha nem is sűrűn, de párszor itt is megfordult már. Amíg felfelé ballagott a lépcsőn, nem tudta, hogy Heni már felszólít Noéminek a házi vonalon, hogy itt van a barátja. Noémi meg egy kis meglepetésre készül.

Amikorra felért, Noémi levette a kosztüm kabátját és szoknyában, blúzban kiült a régi íróasztalához. Bekapcsolta rajta a számítógépet, telerakta dossziékkal és úgy tett, mintha ott dolgozna. Amikor Tamás az íróasztalához lépett, Noémi olyan ragyogó mosollyal nézett fel rá, hogy a fiúnak hevesen kezdett verni a szíve és úgy érezte, menten elolvad.

– Szia! Úgy hiányoztál! – Noémi felállt és kézen fogta Tamást. Gyengéden, de határozottan Gábor irodája felé húzta, és amikor beléptek, Noémi átölelte Tamást és forrón megcsókolta. Csók közben a lábával behajtotta mögöttük az iroda ajtaját.

– Szia, Kicsi! El sem hiszem, hogy látlak! – bontakozott ki a csókból Tamás.

– Mostanában, mintha bújócskát játszottál volna velem. Most mit művelsz? Gábor házon kívül van, hogy az irodájában csókolózunk?

– Hideg, hideg! – nevetett Noémi. Kézen fogta a fiút és kinyitotta az ajtót. A névtáblára mutatott: „Nardai Noémi kereskedelmi igazgató” ez állt a táblán.

– Nem Gábor irodájában csókolózunk, hanem az enyémben! A tulajdonos kinevezett kereskedelmi igazgatónak, Gábort elküldte.

Azzal immáron sokadszor elkezdte az elejéről a kinevezésének történetét, csak a tündérfürtöt felejtette ki belőle gondosan. Amikor a történet végére ért, kíváncsian, fürkészve nézett Tamás szemébe. Várta, hogy mit szól hozzá.

– Nahát, Kicsi! Őszintén gratulálok, nem hiába gályáztál annyit évek óta! Mesésen alakulnak a dolgaid... Aztán ő nézett fürkészően Noémire:

– Ezután még annyit sem látlak, mint eddig? Sőt fel sem tudlak hívni! Ezt már megtapasztaltam...

– Két munkatárssal bővíthetem a csapatot. Remélem, meg tudom szervezni, hogy ránk is jusson időm, ha nem egyedül viszem a boltot.

Tamás úgy érezte, hogy ez a lány, akinek a kezét fogja, már nem ugyanaz, mint akit négy éve ismer. Noémi ragyogó szépsége, magabiztossága, áradó jókedve elbűvölte őt, úgy érezte magát, mint a kezdetek kezdetén, amikor megismerte. Dobogó szívvel hajolt hozzá, olyan szomjasan és szerelmesen csókolta, hogy egészen elfulladt a lélegzetük, mire szétváltak.

– Gyere, gyere, menjünk haza Kicsi... – kérlelte a lányt.

– Hát azt sajnos nem lehet, be van táblázva az egész délutánom. Noémi az órájára nézett: három perc múlva kezdődik az egyik megbeszélés.

– Nekem szabad az egész napom és a holnap is, akkor most mi legyen? – Tamás kérlelően nézett a lányra. Ezúttal azonban nem működött az esdeklő nézés. Noémi kitárta az iroda ajtaját, és megborzosolta a haját:

– Kifelé! Menj és élvezd a szabadságodat!

Tamás kutatva nézett Noémi szemébe, azt kereste, mire gondol a lány az ő szabadságával kapcsolatban. A szabadnapjára, vagy a függetlenségére, amit annyira óvott. A választ azonban nem találta. Noémi már gondolatban a feladataival volt elfoglalva.

Az a délután Noéminek a sikert jelentette. Megtalálta mind a két munkatársat maga mellé, valamint a megfelelő céget is a reklám elkészítéséhez. Pálos úrnak hosszas beszélgetésben monda el az elképzeléseit a kereskedelmi terület fejlesztéséről,

és a tulajdonos teljes támogatásáról biztosította őt. Este pedig, megérkezett a fejevadász cég értesítése: szakvéleményük szerint kitűnő tesztet írt. Nagyon büszke volt, és kicsit szégyellte is magát, amikor válaszul közölte: nem járul hozzá, hogy a hirdető megismerje az eredményét.

Az a délután Tamásnak a magányt jelentette. Céltalanul sétálgatott a városban, majd hazament az üres lakásba, elkezdett olvasni egy könyvet, de nem tudta miről szól a történet. Egy mondat lüktetett állandóan a fejében „sohanapján semmikor”, „sohanapján semmikor”...

A hazatérő, fáradt és feldobott Noémi arcán a kis titkos mosolyok nem neki szóltak.

Noémi hamar belelendült a kereskedelmi igazgatói feladatokba. Egész eddigi élete, a tanulmányai, a tapasztalatai mind a segítségére voltak, hogy kitűnő munkát végezzen. Volt azonban egy titkos segítője is. A tündérfürt. Minden reggel megfogadta, hogy nem pazarolja tovább a hajszálakat, menni fognak a dolgok e nélkül is, de az utolsó pillanatban mindig elgyengült. Annyira fontos ez a nap, gondolta újra meg újra. A hajszálakat mindig ugyanazzal a kívánsággal fújta ki a tenyeréből: remekül menjen ma minden. És remekül is ment. A hajtincs azonban látványosan fogyatkozni kezdett.

Már benne jártak az őszenben, amikor egy délután Évi izgatottan telefonált:

– Ha az amerikai elnök látogatását kell lemondanod, akkor is találkozunk kell! Mikorra tudsz a Marcipán cukiban lenni?

– Megpróbálok hétre ott lenni, de lehet, hogy kicsit késsek – mondta mosolyogva Noémi, bízott benne, hogy teljesítette a tündérfürt az Évivel kapcsolatos kívánságát is. Évi végre találkozott azzal a sráccal, akit ő kívánt neki.

Arra azonban mégsem számított, ami következett...

Néhány héttel azelőtt a közgazdasági egyetem hatalmas aulájában egy álláskínáló rendezvény „workshop” volt, az ott végzett friss diplomások részére. A rendezvényen nagyon sok cég képviselője megjelent.

Tassy Győző egy nagy multinacionális cég kereskedelemi igazgatója is részt vett rajta. A sok száz ember között egyszer csak a szeme sarkából meglátott felvillanni egy indigó kék kendőt, egy fekete ruhás fiatal nő vállán. A férfi szíve nagyot dobbant, amikor meglátta a karcsú kis alakot. Itt van ő is, Nardai Noémi, az a lány, akit azóta sem tudott száműzni a gondolataiból.

Óvatosan megkerült néhány standot, ahol az érdeklődő fiatalok a cégekkel ismerkedtek. Egyre közelebb húzódott a neki háttal álló fekete ruhás lányhoz, akinek indigó színű kendője hipnotikusan vonzotta. Valami azonban nem stimmelt. A kendőre hulló hajfürtök barnák voltak, nem szőkék. Már régen feltalálták a hajfestéket, biztosan befestette a haját – gondolta Győző. Azért a gyönyörű szőke hajáért milyen kár! – kesergett magában. Amikor végre odaért a lányhoz, a keze magától érintette meg a vállát.

– Noémi?! – kérdezte halkán. Azonban amikor a lány megfordult, egy ismeretlen arc nézett vissza rá.

– Varga Éva – felelte az ismeretlen lány.

– Kihez van szerencsém? – kérdezte őt tárgyilagosan.

– Bocsánat, összetévesztettem valakivel. Kérem, ne haragudjon. Tassy Győző vagyok a BWA Motor cég kereskedelmi igazgatója. A férfinak sejtelve sem lehetett róla, hogy a lány már hallott róla. Mégpedig tavasszal Noémitől.

– Nagyon örvendek! Örülök, hogy megismertem. A barátnőm Nardai Noémi elmesélte, hogy a tavasszal jelentkezett önnél

állás ügyben. Azután másképpen alakultak számára a dolgok. Győző kicsit meg volt zavarodva, ugyanaz az alak, ugyanazok a mozdulatok, ugyanaz a hanghordozás, ugyanaz a ruha és a kendő, de a lány, aki viseli nem Noémi.

A szeme is más, nem néz félre elutasítóan, csillogva mélyed a tekintete az övébe, szinte nevet rá ez a két szem. Azt mondja, ismeri Noémit, ő a barátnője. Amikor végre összeszedte magát, meghívta ebédre az ismeretlen lányt, azt remélte, hogy hall tőle Noémiről.

Az ebédet egy, a várost átszelő folyóra néző, közeli görög étteremben ették.

Tassy Győző maga sem értette, hogyan történt, de Noémiről egyáltalán nem esett szó az ebéd alatt. Pedig azért hívta meg ezt a lányt, mert Noémiről szeretett volna beszélgetni vele. Persze beszélgettek, sok mindenről. A rendezvényről, ahonnan eljöttek, a pályakezdés nehézségeiről, az egyetemi oktatás átszervezéséről, a saját egyetemi éveikről, a saját pályakezdésükről. Amikor az órájára nézett, elámult. Már két órája beszélgettek az ebéd fölött. Ideje volt visszamenni a workshopra.

A férfi észre sem vette, hogy délután bármit csinált, bárkivel beszélgetett, a szemeivel folyton az indigó kék színű kendőt kereste.

Amikor véget ért a rendezvény, már régi ismerősként hívta meg Évit egy másnapi koncertre.

A koncert után vacsorára, a vacsora után másnapra: egy sétára a szigeten, a szigeti séta után egy színházi előadásra. Már egy hét után úgy érezte, mindig is ismerte ezt a lányt, és mindent tud róla.

Csak egyet nem tudott, azt, hogy a rendezvény előtt Évi felszaladt Noémihez és kölcsönkérte a kis fekete ruháját egy „workshopra”. Noémi a ruhával együtt kölcsönadta neki azt az

indigó kék kendőt is, amivel ő szokta viselni.

Azon az estén a Marcipán cukiba Noéminek sikerült pontosan hétre befutnia, azonban Évit most sem sikerült megelőznie. A kedvenc sarok asztaluktól integetett, ahol már jóízűen kanalazta egy gyümölcs turmix habját.

- Na, mi van? Mesélj! – csúszott be az asztal mellé Noémi. Gyorsan rendelt ő is egy gyümölcs turmixot, és Évi mesélni kezdett...

Noémi türelmesen végig hallgatta a „workshop” előkészületeit, amikor azonban Évi a történetben odaért, hogy Tassy Győző bemutatkozott, megállt a kezében a kanál és tátva maradt a szája. Elkerekedett szemmel hallgatta a barátnőjét, és amikor Évi a történet végére érve elpirulva bevallotta, hogy Tassy Győzőnél érdekesebb, okosabb és kedvesebb fiút nem hordott a hátán a föld és ő fülig szerelmes bele, Noémi egy időre még a hangát sem találta.

- Nem is mondtad, amikor nála voltál állásinterjún, hogy ilyen szenzációsan csinos és jóképű! Talán észre sem vetted? – incselkedett vele, ragyogó arccal, Évi.

Noémi igyekezett összeszedni magát és örülni a barátnője boldogságának, közben meg azon a gyors tavaszi lánykérésen járt az esze, amivel úgy meglepte őt a fiú.

– Igen, no persze, észrevettem – hebegte és kicsit belepirult a gondolatba, hogy a köztük lezajlottakról Évi mit sem tud.

– Kérdezett rólam valamit? – szedte össze magát Noémi. Muszáj volt tudnia, hogy mennyit mesélt el az ő két találkozásukról Győző a barátnőjének.

– Nem nagyon, inkább én beszéltem neki rólad, hogy milyen jól megállod a helyed az új pozíciódban – bólogatott Évi.

Egészen zárásig ott üldögéltek és beszélgettek. Mire elváltak, Noémi előtt világos lett, hogy nem csak Évi szerelmes, hanem

egymásba szerettek Győzővel. Az indigó színű vállkendő szerepéről a love storyban azonban semmit sem tudott.

Noémi és Tamás kapcsolata ezekben a hónapokban kezdett lassan átalakulni. Az átalakulás motorja Noémi volt. A megbízható, szürke beosztott szerepe után otthon is kilépett a mindig megértő, kiszámítható és kéznél levő barátnő szerepéből.

Tamás megdöbbenésére Noémi megtanult „nem” - et mondani. Szerelmes tekintete és csókjai nem változtak, de azt az ájult odaadást, ami eddig a lénye részének tűnt, azt tovaröpítette valami ismeretlen szél.

Elmaradtak a könnyes búcsúk Tamás külföldi útjai előtt. Viszont többször vele tartott pár napra, ha külföldön olyan helyre ment Tamás, ahol Noémi cégének üzleti kapcsolatai voltak. Amíg Tamás a saját munkája után járt, Noémi a cége üzleti partnereit látogatta. Hamarosan a partnereknek nem csak a hangját ismerte a telefonból, és a szállító leveleiket, számláikat látta, hanem őket, magukat is személyesen. Ez élővé tette a kapcsolatokat, már nem csak az üzletről szólt, hanem esetenként a barátságról is.

Amikor nem dolgoztak, a szabadidejükben ismeretlen ízeket kóstolgattak kellemes éttermekben. Kiállításokat néztek meg együtt, idegen városok utcáit járták kéz a kézben, emlékek, csók, esős napok lassú kényelmes szerelmeskedései itták bele magukat a lelkükbe.

Otthon is megváltozott minden. Noémi napközben megkérdezte mikorra ér haza Tamás és igyekezett ő is otthon lenni akkorra. Tamást nem várta készen a vacsora, hanem kötenyt kötöttek az otthoni farmerjük elé és közösen főzőcskéztek, ha ahhoz volt kedvük. Máskor étteremben találkoztak, a parkban piknikeztek. A konyhatündér bedobta a

varázspálcáját a fiókba, a fakanalak közé, és nem dőlt össze a világ.

Amikor eljött Noémi születésnapja, Tamásnak eszébe sem jutott szakácskönyvet, vagy mikrót venni ennek az új Noéminek. Két jeggyel lepte meg az Operába.

Noémi boldogan ugrott a nyakába, és nem kezdett el kérdezősködni, hogy mennyibe kerültek a jegyek. Nem siránkozott, hogy nincs mit felvennie, hanem minden lelkiismeret furdalás nélkül meglepte magát egy csodás ruhával.

A csinos és kedves kis Noémiből magabiztos, gyönyörű nő lett. Tamás a kollegái, a barátai, a szálloda portások, taxisofőrök, pincérek, ismerős és idegen férfiak szemén látta, hogy elbűvöli őket Noémi. Nap, mint nap látta, érezte, hogy őt is megnézik a szemük sarkából a férfiak. Azt latolgatják, milyen erős az, ami köztük van, el lehetne esetleg csábítani tőle ezt a lányt?

Még a tavasszal nem gondolta volna, hogy majd ilyen gyakran, féltékeny tekintettel öleli magához Noémit, mások előtt. Jelezve, hogy a lány csak az övé.

Ha el akart menni valahová, Noémi nem nézett rá szemrehányóan, mint régen.

– Menj csak, hát persze! – biztatta őt. Aztán mikor hazaért, Noémi nem volt sehol. Nem gubbasztott a lakásban, mint régen. Ő is programot csinált magának, mint a fiú. Barátnők, képtárak, egyedül megnézett filmek. Tamás pedig, semmit nem hányhatott a szemére, semmit!

Néha rajtakapta a lányt, amint vizsgálódó tekintettel, titokban méregeti őt. Eleinte mulattatta a dolog, később idegesíteni kezdte, azután pedig rossz érzéssel töltötte el. Fogalma sem volt, miért nézi őt a lány ilyen titokban, ilyen kutatóan. Mintha felbecsülne... mintha értékelné... mintha valamit fontolgatna... – gondolta a fiú.

Sejtelve sem volt, hogy milyen közel jár az igazsághoz. Noémi titokban azt latolgatta, hogy az anyukájától kapott jó tanács hatása mutatkozik-e már?

A megváltozott viselkedése meghozza-e a várt eredményt?

Vagy legalább a tündérfürt teljesíti a kívánságát? Vajon tényleg feleségül fogja őt kérni majd egyszer Tamás?

Noémi az erősen megfogyatkozott tündérfürtből az utolsó előtti hajszálat Évi barátnője esküvője előtt használta el.

Már újra tavasz volt, és a fiók mélyén már selyempapír vigyázta azt a néhány hajszálat, ami a tündérfürtből még megmaradt. Hiába fogadkozott, hogy nem herdálja el a hajszálakat, mindig akadt egy számára nagyon fontos esemény, ami miatt óvatosan kivette a fiókból a hajtincset és a nyitott ablakon kifújta a tenyeréből a következő hajszálat, újabb és újabb sikereket kívánva. A sikerek nem is maradtak el, hanem a tündérfürt ez alatt az idő alatt szépen, lassan elfogyott.

Amikor Évi néhány héttel azelőtt felhívta Noémit, a hangja olyan boldog, olyan fényes volt, hogy mondania sem kellett, Noémi már tudta, hogy Győző feleségül kérte a barátnőjét.

A kis szűrő féltékenységet Noémi szívében hamar felváltotta a barátnője boldogsága felett érzett öröm.

A két lány szinte repült menyasszonyi ruhákat nézegetni. Amikor megtalálták azt a darabot, amit mind a ketten tökéletesnek találtak Évi részére, a menyasszonyi ruhás Évi és a kosztümös Noémi, a ruha szalon nagy tükre előtt összekapaszkodva, nevetve ujjongott.

– Hogy te micsoda világszép menyasszony leszel! – lelkesedett Noémi.

– Olyan hihetetlen, olyan csodás ez az egész, mintha csak álmodnék – felelte Évi.

A két barátnő a jól sikerült ruhaválasztást megünnepelni beült a

törzshelyükre a Marcipán cukiba.

– Mesélj! Mikor történt? Hogy történt? Hogyan kérte meg a kezedet? – Noémi szinte reszketett a türelmetlenségtől, ahogy Évit faggatta.

– Hát nem kérte meg igazából – mosolygott sejtelmesen Évi. Aztán Noémi hitetlenkedő és csalódott arcát látva, hozzátette:

– Várj, elmesélem az egészet. Olaszországban voltunk még a múlt héten, Szicíliába mentünk két hétre, egy kis tavasz előzetesre. A csúnya itthoni februárból az ottani tavaszba. Már minden csupa virág volt, csodás illatok, csodás színek amerre csak jártunk. A narancs és citrom fák már zöldelltek, a lombok között ott ragyogott már a gyümölcsök aranysárga gömbje. Nagyon jól éreztük magunkat. Éppen egy kisvárosban, Agrigentóban voltunk az utolsó előtti napon. Ültünk egy téren a kávézóban, és egyszer csak a szemben lévő templom kapui kitárultak, zúgni kezdtek a harangok, és a teret egy szempillantás alatt előzőnlötte egy vidám esküvői menet. A nyomában ott tolongott a városka apraja-nagyja. Felálltunk az asztalunktól, és kiléptünk a napsütötte térre, hogy jobban lássuk a fiatal párt. A tömeg körülvelt bennünket, mint egy vidám, nevető folyó, és besodortak a templomba minket is.

Igazi szicíliai szépség volt a menyasszony, éjfékete haja a hófehér ruhán végig omolva, a csípőjéig ért. Olyan, de olyan fiatalok voltak a menyasszony és a vőlegény, még szinte gyerekek. Az esküvő szertartását mégis olyan komolyan, olyan szívszorítóan tiszteletre méltó áhítattal csinálták végig, hogy akármennyire nyeldestem visszafelé a meghatottságtól kicsordulni készülő könnyeimet, egy-kettő csak végig gurult az arcomon.

Győző meg persze észrevette.

– Mi baj? – kérdezte. Én meg azt feleltem:

– Olyan gyönyörű egy tavaszi esküvő.

– Szeretnéd? – kérdezte tőlem óvatosan.
– Boldoggá tenne – válaszoltam a szemébe nézve.
– Nem jobban, mint engem – ölelt magához, és abban a pillanatban csókolták meg az ifjú házaspárok is egymást, amikor engem eljegyezett egy csókkal a kis szicíliai templom sarkában, az ünneplőbe öltözött násznép között. Nem térdelt le, nem kérte meg a kezem úgy, mint a filmekben. A valóságban semmi nem olyan, mint ahogy előre elképzeleti az ember. Hanem sokkal, de sokkal szebb!
Évi arca ragyogott, ahogy balkezét Noémi elé tette. A gyűrűs ujján egy keskeny, sima, lapos jegygyűrű volt. Ezt ott vettük Agrigentóban, ugyanazon a téren, ahol a templom áll. Volt ott egy ékszerész, és nála választottuk a gyűrűket. Győzőnek is pont ilyen van. Ugye leszel az esküvői tanúm? Tamást is meghívom persze, meg anyukádat is. Már bejelentkeztünk az anyakönyvvezetőhöz is, az esküvő május 8.-án lesz. Mondd, hogy nincsen semmi dolgod, mondd, hogy eljössz! Mondd, hogy vállalod! – kérlelte Noémit.
– Száz lóval sem tarthatnának vissza! Persze, hogy elmegyek, persze, hogy vállalom, halálra is sértődnék, ha nem hívnál meg.

Évi esküvője napján Noémi sokat töprengett, hogy a tündérfütből megmaradt két hajszálból az egyiket feláldozza-e.

Aztán, amikor Tamás kiment borotválkozni, mégis csak elővette a pici csomagocskát, a fiókból. Óvatosan kivette belőle az egyik hajszálat, kinyitotta az ablakot és azt kívánta Évinek, hogy az a szerelem, ami most összeköti őket Győzővel, egész életükben kísérje el majd őket. Aztán kifújta a tenyeréből a hajszálat, ami egyet villant, és eltűnt a napfényben.

Az esküvőt egy kis faluban tartották, ahol Győző szülei laktak.

Ők ragaszkodtak hozzá, hogy „igazi” lakodalma legyen a fiataloknak. Volt is minden, ami illett a nagy alkalomhoz. Lakodalmas sátor, muzsikaszó, egész falura való étel, ital, vőfély és lakodalmas menet, menyasszonytánc és a menyasszony cipőjének ellopása. A két városi lánynak egész életre való emlék.

Amikor Noémi és Tamás délelőtt megérkezett a lakodalmas házhoz, Noémi kicsit zavarban volt. Egy évvel ezelőtt találkozott utoljára Győzővel és akkor ott az utcán, az ő kezét kérte meg. Ma pedig, a barátnőjét veszi el feleségül.

Aztán ott álltak szemtől szemben egymással. Amikor kezet fogtak, Győző egy egészen pici pillanattal tovább tartotta Noémi kezét a sajátjában, mint kellett volna. Senki nem vette észre, csak Noémi. Akkor, ott megértette, hogy Győző számára ő lesz az a be nem teljesült szerelem, ami a legtöbb ember szívében ott lakik. Néha az élet nagyon nehéz óráin majd ő jut a fiú eszébe egy pillanatra, de csak addig gondol rá, amíg eljátszik egy édes-bús gondolattal „mi lett volna, ha”...

Mindez azonban csak egy másodpercig tartott, aztán Győző Tamás felé fordult kíváncsian. Jól megnézte magának a férfit, akit Noémi szeret.

Tamás pedig, az esküvő alatt lopva Noémi arcát nézte. Amikor megtudta, hogy Évi férjhez megy, szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy az esküvőn nekik is ott kell lenni. Noémi legjobb barátnője nem mehet férjhez anélkül a lány nélkül, akit óvodás kora óta testvéreként szeret.

Tamás csak azért fázott az esküvőktől általában, mert élénken élt benne, hogy egy évvel ezelőtt, egy barátjának az esküvője után, Noémi is esküvői terveket kezdett szövögetni kettőjükkel kapcsolatban. Most attól félt, hogy megint kiújul Noémiben az esküvői láz és maga sem tudta, hogy mit is mondana rá.

Azonban amíg Évi és Győző esküvője zajlott, Noémi arca

olyan volt, mintha a megtestesült szomorúság öltött volna alakot. Lemondóan és keserűen nézte az esküvői ceremóniát. Tamás pedig megértette, hogy Noémi soha, de soha többé nem hozza szóba az ő esküvőjüket, nem kér sem a csalódásból sem az elutasításból még egyszer. Tamás pedig, elfacsarodó szívvel nézte a szeretett nő arcát. Évi boldogságtól ragyogó arcát képzelte Noémi vonásaira. A várt megkönnyebbülés helyett, hogy Noémi többé nem hozza szóba a házasságukat, a keserű kifosztottság érzése lepte meg.

Hazafelé amíg az autó a kilométereket falta, Tamás elgondolkodva vezetett. Úgy döntött végül, hogy ő maga hozza szóba a házasságukat:

– Mi lenne, ha mi is?... – kezdte és oldalra nézett Noémire. Azonban a lány aludt. Olyan régen nem szólalt meg egyikük sem, hogy a csendben, a kocsi ringása, a kerekek surrogása álomba ringatta őt az átmulatott éjszaka után.

Tamás nyelt egyet, és maga sem tudta, hogy most örül ennek a fordulatnak, vagy bosszankodik rajta.

A következő szombaton Tamás úgy repült el dolgozni Varsóba, hogy még mindig nem hozta szóba Noémi előtt a kocsiban fel nem tett kérdést.

Egy futballmérkőzésre küldte ki a lap, amelynél dolgozott és sejtelve sem volt, hogy egy mészárszékre indul. Az a bajnoki mérkőzés előbb a stadion kapuinál, később a belvárosban randalírozásba, majd a rendőrökkel való utcai harcokba torkolt. A futballhuligánok kirakatokat törtek be, és leromboltak mindent, ami az útjukba került. Éttermek kerthelyiségeit, utcai bódékat. A rendőrök vízágyúkkal és könnygázzal próbálták megfékezni a köveket dobáló, őrvongó drukkereket. Az utcai harcok során 54 rendőr sebesült meg és néhány riporter, a leg súlyosabban Tamás.

Noémi egészen vasárnap reggelig mit sem tudott a történetekről. Máskor is előfordult, hogy nem tudta elérni Tamást a mobilján. Valami rossz előérzettől gyötörve sokáig próbálgatta felhívni őt még késő este is. Végül úgy aludt el, hogy a telefonja bekapcsolva feküdt a párnája mellett. Amikor vasárnap hajnalban csörögni kezdett a mobilja, szinte nem is értette félálomban Tamás kollegájának a szavait, csak foszlányok jutottak el a füléig:

– Súlyosan megsérült... a klinikán fekszik... már megműtötték az éjjel... majd újabb műtétet kell rajta végre hajtani... rádöntötték a bódét, aminek a takarásában fotózott, aztán keresztül tapostak rajta... a szemsérülése a legaggasztóbb...

Tamás kollegája csak sorolta, sorolta a történeteket. Noémi úgy érezte, hogy ez az egész egy rossz álom, amiből mindjárt felébred.

Észre sem vette a hatalmas könnycseppeket, amik végig folytak az arcán és lecseppentek a takarójára.

Amikor elnémult a telefon, felkelt és egyenesen a fiókhoz ment, ami a tündérfürt egyetlen megmaradt hajszálát őrizte, kivette a papírból, a tenyerébe zárta és kinyitotta az ablakot. Odakinn az utcán hideg szél süvített, rázta a fákat, villanyoszlopokat, az ablaktáblába is belekapaszkodott és sarkig kivágta. Noémi nem törődött a széllel, kinyújtotta a kezét és nem kellett gondolkodnia rajta, hogy mit kívánjon:

– Szeretném, ha Tamás hamar felépülne, újra egészséges lenne
– azzal kinyitotta a kezét és az utolsó hajszálát úgy ragadta ki a szél a kezéből, hogy egyetlen pillantást sem tudott vetni rá.

Aztán felhívta Tamás szüleit és elmesélte a rossz hírt, majd az anyukáját is értesítette a történetekről.

Noémi, Tamás szüleivel indult egy délutáni géppel Varsóba. Este már nem engedték be őket a klinikára, ahol Tamás feküdt

és másnap reggel is csak üvegfalon keresztül nézhették meg a baleset óta már háromszor megműtött fiút.

Két hétig maradt még a varsói klinikán, aztán hazaszállították a baleseti sebészetre. Noémi vele volt, amennyit csak engedték.

Tamás nem emlékezett rá, hogy mi történt vele, az utolsó emléke az a beállítás volt, amit fotózott éppen: a macskakövet eldobni készülő üvöltő fiú, és a rendőr amint a pajzsával próbálja védeni magát a közáporban. Aztán a semmi, a süket csönd következett abban az időben, amit mélyaltatásban töltött. Később a fájdalmak késszúrásai minden lélegzetvételénél, valami forró lüktetés a térdénél, egy másik a vállánál és a sötétség, az állandó sötétség, ami körül vette. Néha hangokat hallott, idegen nyelven beszéltek körülötte, a szavak zenéje, mint a sistersző víz, nem értette őket. A kezét nem tudta felemelni, a fejét sem megmozdítani. Aztán elaludt újra és újra. Később mintha felemelték volna, mintha vitték, gurították volna őt valahová. Aztán az a süvítés, egyre csak süvített, süvített valami, a fejét, a szemét hasogatták ezek a hangok, majd csendes zúgássá szelídült.

Aztán elaludt, majd újra magához tért, amint emelték, vitték, gurították újra. Valahol egy mentőautó száguldott, hallotta, ahogyan szirénázik. Majd újra felemelték őt. Beszélni próbált, de nem tudott.

Aztán végre egy hang, amit megértett, Noémi hangja:

– Szia! Szia! De jó, hogy végre beengedtek hozzád! Olyan régen várom már ezt a percet! – és egy keskeny, hűvös kéz szerelemmel teli érintése az arcán. Noémi keze. Majd egy másik női hang:

– Nem hallja magát, alszik, menjen ki, kérem, legyen szíves! – és a távolodó léptek. Hiába akarta visszahívni, nem tudta megmozdítani a száját.

Aztán egyszerre minden a helyére kerül. Pattogó férfihang sorolja, sorolja, hogy mi történt vele. Nem neki mondja. Többen állhatnak körülötte, azoknak mondja.

Akkor tudja meg, hogy több helyen eltört mind a két lába és a karja, a válla is. A tüdejét megműtötték Varsóban, a koponya sérülése pedig, valószínűleg, maradandó károsodást okozott.

Hála az erős fiatal szervezetnek szépen javul és jól viselte a hazaszállítást.

Azután a léptek eltávolodtak az ágyától, és Tamás arra gondolt, hogy nem is tudják az orvosok, hogy minden szót hallott.

Tamás attól kezdve egyre kevesebbet alszik, és amikor kiveszik a szájából a csöveket, lassan újra megtalálja a hangját.

A következő reggel megkérdezi a vizitáló orvost:

– Doktor úr! Mikor veszik le a szememről a kötést?

– Zavarja magát? – teszi fel az orvos a meglepő kérdést.

– Igen, nagyon zavar – válaszolja. Hogy a fenébe ne zavarna. Hiszen nem látok tőle semmit, gondolja magában.

– Nos, rendben. Nővér, kérem, vegye le a kötést a betegről! – rendelkezik az orvos, és Tamás örömmel érzi, ahogy feltámasztja a nővér az ágyban, és elkezdí letekerni a szemét borító kötést. Pár pillanat múlva már nem érzi a kötés szorítását, de hiába nyitja ki a szemét, az őt fogva tartó sötétség nem szűnik meg.

Felemeli a kezét és megtapogatja az arcát, igen a kötést levették, a szeme nyitva, de nem lát.

– Doktor úr! Nem látok?! – Tamás szinte sikoltja a kétségbeesett kérdést, ami egyben állítás is.

Az orvos azonban már nincsen a szobában, csak a nővér, aki levette róla a kötést. Szánakozva nézi a vékony, göndör hajú fiatal férfit.

– Nem mondták magának? – kérdezi gyengéden a fiútól.

– Ó nem!... Nem tudom!... Ha mondták is valamikor, nem

voltam magamnál, nem értettem! – Tamás arcán a kétségbeesés forró könnyei folynak le. Most vált világossá az a mondat, amin azóta is gondolkodott: „a koponya sérülése valószínűleg maradandó károsodást okozott”.

– Sajnálom, hogy így kellett megtudnia – szorította meg egy pillanatra a fiú kezét a nővér.

– Szólok a doktor úrnak, hogy küldjenek egy pszichológust, aki segít feldolgozni a traumát – hallja a nővér hangját, majd eltávolodnak a léptei az ágyától és hallja az ajtó csukódását.

Tamást órákon keresztül rázza a sírás, úgy érzi, a szíve szakad meg. Egészen addig zokog, amíg egy nyugtató injekció elragadja a feledés jótékony birodalmába.

Amikor felébred, Noémi ül az ágya mellett. Meg sem kell szólalnia a lánynak, Tamás az illatáról, az érintéséről tudja, hogy ő van ott. A lány keze után tapogatózik, és amikor a keskeny kis kéz az övére kulcsolódik, Tamás szíve majd kiugrik a helyéről.

– Ma tudtam meg, hogy nem látok... – egy mélyet sóhajt a fiú, és lassan legördül két könnycsepp újra a sápadt, megviselt arcon.

Érzi, hogy Noémi az ágya szélére ül, és szorosan átöleli, ringatja őt a karjai szorításában.

– Csitt, cssss, nincsen semmi baj, hamarosan rendbe jössz, meglátod – érzi, hogy Noémi a haját simogatja.

– Kérlek, bocsáss meg, Kicsi, ne haragudj rám! – suttogja a lány fülébe.

– Minden rendben lesz! – súgja vissza Noémi, és egymást ringatják, vigasztalják még sokáig.

Attól a naptól kezdve Noémi mintha mindig itt lenne mellette.

– Hamarosan rendbe jössz – mondja gyakran, és olyan

magabiztosan, hogy Tamás erőt merít belőle.

Erőt merít a fizikoterápia és a gyógytorna kínjai alatt, amikor újra megtanul járni, fogni, dobni, mozgatni kezét, lábát, vállát, fejét.

Csak a szeme, a szeme nem javul. Nem lát, semmit sem lát. Noémi tündéri arcát sem látja.

Hiába kérdezi, hogy mikor fog már látni, csak homályos válaszokat kap.

Noémi egész nyáron, és ősszel, minden szabad percében Tamást látogatta. Vele örült minden kis javulásnak.

Azonban a fiú szeme miatt egyre nyugtalanabb lett. El sem tudta képzelni, hogy ne nyerje vissza a látását. Azt a látást, ami olyan különleges, hogy számos fotóját díjazták már rangos elismeréssel. El sem tudta képzelni, hogy többé nem tud dolgozni, és nem várják a képeit többé a nagy hírügynökségek. El sem tudta képzelni, hogy ne lássa többé őt, és a családját. Már szinte csak ez foglalkoztatta.

Amikor az egyik nap meglátogatta az anyukáját, kitört belőle:

– Ó bárcsak ne pazaroltam volna el a tündérfürtöt, mindenféle csip-csup dolgokra, bárcsak lenne még legalább egy hajszál belőle! Olyan fontos lenne, annyira fontos, hogy legyen még egy kívánságom, ami teljesül!

Noémi anyukája az első percben nem is egészen értette, hogy miről beszél a lánya, de aztán eszébe jutott a régi titokzatos történet, amit megosztott vele. A tündérfürt, a csodatevő tündérfürt, aminek minden szála teljesít egy jó kívánságot. Lassan elmosolyodott és a lánya kezét a kezébe fogta:

– Meg kellene nézned abban a dobozban, amiben megtaláltad a tündérfürtöt, hátha maradt még benne egy szál belőle, amit régen nem vettél észre...

– Jaj, hogy erre nem gondoltam! – csapott a homlokára Noémi

és már szedte is össze a holmiját, indult azonnal haza.

A rövid utat szinte futva tette meg hazáig és a lépcsőfokokat is kettesével vette, úgy rohant fel a lépcsőházban. Türelmetlenül rángatta elő a kulcsait és szinte berontott az előszobába. Ledobta a kabátját és kitárta a gardrób szekrény ajtaját. Előbányászta a lepattogzott festékű régi kék létrát és szívdobogva felmászott az imbolygó alkotmány legfelső fokára. Bekukkantott a felsőpolc mélyére és előhalászta a rózsaszínű papírdobozt.

Lekászálódott a létráról, a papírdobozt erősen szorítva magához, és bevitte a szobába. Letette a szoba közepére, a szőnyegre. Felgyújtotta a villanyt és letelepedett a doboz mellé. Leemelte a tetejét és elkezdte kiszedegetni belőle a tárgyakat. Egy régi fénykép volt az első. A képen egy kislány állt napozóban, egyik kezével egy kislabdát szorított a hóna alá és nevetett. Szőke haján megcsillant a napfény. A kép hátuljára valaki az írta ceruzával. „Noémi 1982.” A következő egy újságpapírba csomagolt kis csomag volt. Noémi óvatosan kigöngyölte az újságpapírból a bele rejtett tárgyat. Két icipici piros kockás vászoncipőt tartott a tenyerén, a megkopott talpán és orrán látszott, hogy valaki használta ezt a kiscipőt, ebben tanult meg járni. A következő megint egy kép volt. Anyukája nézett rá a képről, nevetve szorította az arcához a kacagó kisbabáját, akinek egy kis fehér fodros, tündéri kis nyári fityula volt a fején. Ennek a képnek a hátuljára nem volt semmi sem írva, de Noémi akkor már tudta, hogy ezek a holmik ebben a dobozban az ő pici kori emlékei. Akkor kerülhetett hozzá, amikor az édesanyjával külön költöztek. Kivette a dobozból a következő tárgyat, egy kis szelencét. Talán ékszer lehetett eredetileg benne. Kinyitotta és két picike tejfogacsát talált benne. Mosolyogva letette a szőnyegre a többi holmi mellé és a következő fényképért nyúlt. Ahogy ránézett összeszorult a

szíve. Egy fotelban ült az édesapja fiatalon, egy meséskönyv volt az egyik térdén, egy kislány fodros kis kék ruhában a másik térdén. A kislány csillogó szemmel nézett az édesapjára, aki a dereka köré fonta a kezét és elmélyülten mondta a mesét. Noémi szeme teleszaladt könnyel. „Apukám” suttogta és a többi mellé tette a képet.

Ott volt a kis kék ruhácska is, szépen összehajtva, a kis fehér körbe futó csipke fodrokkal. Noémi emlékezett rá, hogy „királylány ruhának” hívta és az édesanyja sok időt töltött el a kivasalásával, az apukája pedig, kis koronát csinált neki hozzá aranypapírból és a koronára gyöngyöket ragasztott, gyémántnak.

A következő tárgy egy kis rózsaszínű puha mellényke volt, amit három különböző színű pompon díszített. Egy apró, megviselt, szeme nincs kis maci, amire Noémi már nem is emlékezett. Aztán néhány színes szalag a hajából. És az üres hajgumi, ami összefogta azt a szőke hajtincset, amit azon a régi sírós reggelen megtalált. A tündérfürtöt. Ami nem volt más, mint az ő kislánykori haja, amit, amikor először levágták a haját, az anyukája eltett emlékebe.

Még néhány fénykép lapult a dobozban a picike Noémiről. Az egyiken kisbabaként pucéran rúgkapált, a másikon a maciját szorongatta, a következőn pedig, egy pöttyös labdával játszott, óriási fehér masnikkal a hajában.

Noémi lassan felállt és megkereste a telefonját. Amíg benyomkodta az anyukája számát, a szemét le sem vette a régi megfakult rózsaszínű papírdobozról a kis ezüst mintákkal, és a mellette felhalmozott tárgyokról. Amikor anyukája felvette a telefont Noémi megszólalt:

– Ugye te tudtad? – kérdezte.

– Igen, persze, hogy tudtam kicsim, miután elmesélted, hogy hol találtad meg azt a „tündérfürtöt”. Tudtam, hogy egy igazi

tündér fürtöt találtál.

– Milyen nevetséges vagyok – mondta szomorúan Noémi. Hittem benne, hogy varázsereje van néhány hajszálnak, ami a saját hajam volt.

– Nem, ez nem nevetséges! Ha az ember hisz valamiben, akkor annak tényleg varázsereje van. A belevetett hittől van varázsereje. Attól sikerült minden, hogy bízta benne, hogy sikerülni fog. Bízta önmagadban.

– Most mi lesz? – kérdezte aggódva Noémi.

– Mivel? Tamással? Meglátod, rendbe jön a szeme is! – vigasztalta az édesanyja.

– Nincsen tündérfürt, nem is volt soha – kesergett Noémi és alaposan meglepődött, amikor a vonal túloldalán felnevetett az édesanyja.

– Miért ne lenne? Most már tudod a titkot, nézz a tükörbe, mennyi tündér fürtöt láatsz?! – kuncogott a mamája.

– Jaj, anyu! – méltatlankodott Noémi. Na, szia! – szakította meg a vonalat.

Elpakolta a rózsaszín papírdobozba a régi emlékeket és visszatette a helyére a dobozt. Aznap este sokáig álmatlanul feküdt az ágyában és végig gondolta az életét attól a naptól kezdve, ahogy megtalálta a tündérfürtöt. „Bízta önmagadban!” – visszhangzottak benne az édesanyja szavai.

Karácsonyra Tamás már egészen jól mozgott, és az ünnepekre hazaengedték a kórházból. Ebből az alkalomból Noémi ünnepi vacsorát főzött, amire meghívta Tamás szüleit és az édesanyját is.

Azonban ez a nap nem úgy alakult, ahogy Noémi álmodozott róla. A bajok már délután kezdődtek, amikor érte ment a kórházba.

Tamás ingerlékeny volt, keservesen fogadta el, hogy nem tud

egyedül felöltözni utcai ruhába, és a cipőjét sem tudja felvenni. Noémi, a baleset óta, először látta levetkőzve Tamást. Részvétellel nézte a fiú megkínzott testén a vérvörös, duzzadt műtéti hegeket, és a balesetnél szerzett sebek okozta fehér sebhelyek változatos mintáját, amik a testét borították. Olyan törékeny volt, olyan agyongyötört, hogy Noémi a könnyeit nyeldeste a látványtól.

A semmibe meredő tekintete, kezének bizonytalan tapogatózása maga körül, szívszorító volt.

Sokáig tartott, amíg gyakorlatlan kézzel felöltöztette a morgolódo fiút, és lifttel lementek a földszintre, azután végtelen ideig amíg a parkolóban a kocsijához értek.

Tamás a beszállásnál beütötte a fejét a kocsiba, durván elkáromkodta magát és azután egész úton meg sem szólalt.

Noémi nem tudta mit mondjon, mivel vidítsa fel a fiút.

A bajok az otthoni lépcsőházban folytatódtak, hiszen nem volt lift és Noémi reszketett az erőfeszítéstől, ahogy erejét megfeszítve lépésről, lépésre, lépcsőről lépcsőre feltámogatta az emeletre Tamást.

Az ajtóban elengedte egy pillanatra, amíg a kulcsát keresgélte, és Tamás abban a pillanatban a rémülettől elfulladás hangon nyöszörögte:

– Hol vagy? Jaj, hol vagy?

Fél kézzel nyitotta ki végül a zárat, a másikkal a fiú kezét fogta. Tamás a küszöbön megbotlott és szinte beesett az előszobába.

– Nem tudsz vigyázni! – förmedt rá a lányra, aki az igazságtalan vádtól szóhoz sem jutott.

Mire Tamást végre leültette a szobában a fotelba, Noémi úgy érezte, hogy jártányi ereje sem maradt.

– Na, most itt vagyok! Most mi van? – fortyant fel újra a fiú, és neki fogalma sem volt, hogy mit vár tőle ebben az új

helyzetben, mit kellene tennie, vagy mondania.

Szerencsére megszólalt a csengő és megérkeztek Tamás szülei, ő pedig kimenekült a konyhába, befejezni a vacsora készítést.

Amikor megérkezett Noémi édesanyja is, asztalhoz ültek, de a karácsonyi vacsora is katasztrofálisan sikerült. Tamást eddig etették, így most nem találta az evőeszközt, nem talált bele a táányérjába az evőeszközzel, és amikor Noémi meg akarta etetni, már az első falatot kiköpte.

– Fúj, mi a fene ez?! – a kórházi ételeken legyengült gyomra felfordult a sült pulykától.

Végül Tamás mamája mentette meg a helyzet, elsorolta, hogy milyen ételek vannak és megkérdezte, melyiket kóstolná meg. Tamás egyre morgolódott az ételek nevét hallva. Végül aztán evett egy kis krumplipürét és egy kis őszibarack befőttet.

A karácsonyi ajándékbontás is egészen más volt, mint amit Noémi remélt.

Tamás senkinek nem tudott ajándékot venni – és bár nem is várta el tőle ezt senki – a fiúnak ez mégis nagyon rosszul esett. Mogorván fogadta a helyzetéhez illő ajándékokat, pizsamát, pulóvert, amiket nem látott, de nem is érdekelték. Még a legmodernebb MP3-as lejátszó sem érdekelte, amit Noémi a helyett vett neki ajándékba, ami Varsóban elveszett a baleseténél.

Noémi előre rettegett mi lesz akkor, ha a szülők elmennek, és magára marad ezzel az idegen és ellenséges Tamással.

Minden módon tartóztatni akarta a vendégeit, összevissza fecsegett mindenről, ami csak az eszébe jutott, amíg Tamás mamája oda nem sűgött valamit az ő édesanyjának, majd hangosan azt mondta:

– Gyere Noémi, mosogassunk el! – Noémi már éppen tiltakozni akart, hogy ő már vacsora után berakott mindent a mosogatógépbbe, amikor Tamás mamája a szájára tett ujjával

csendre intette őt, és kézen fogva kivezette a konyhába.

– Szegény kicsikém! – ölelte magához az idegességtől remegő Noémit, akinél abban a percben eltörött a mécses.

– Jól van, nincsen semmi baj, tudjuk, hogy jót akartál, a legjobbat – simogatta meg Noémi arcát.

– Nem lehet egy ilyen helyzetre felkészülni. Nagyon finom volt a vacsora, igazán kitettél magadért. Tamás azonban nem a régi. A balesete durcás kisgyereket csinált belőle, aki egy férfi testében lakik. Ezért szerintem most az lesz a legjobb, ha elvisszük magunkkal őt. Velünk, a szüleivel könnyebb újra kisgyermeki gondoskodásra szorulnia, mint a szeretett nővel.

– Na de, na de mégis akkor hogy? – hebegett Noémi a meglepetéstől és a megkönnyebbüléstől egyszerre.

– Holnap délben eljössz hozzánk ebédre. Ebéd után pedig, mi a papával elmegyünk egy hosszabb sétára, egy jó filmet is megnézünk, és ez alatt kettesben lehetnek. Jó lesz így, meglátod. Tamásnak most olyan segítségre van szüksége, amihez egy férfiápoló kell, a papája. Azt a fizikai segítséget, amire most rászorult, egy még oly szerető nő sem tudja megadni neki. Fel a fejvel csillagom, nincs itt a világ vége. Tamás fel fog épülni, akármilyen hihetetlen is ez most még – azzal magához ölelte Noémit.

Bent pedig kedvesen felszólította Tamást, hogy búcsúzzon el holnap délig Noémitől, mert viszik haza.

Tamás a meglepetéstől először kinyitotta, majd becsukta a száját, aztán mégsem mondott semmit.

Noémi megkönnyebbülten látta, hogy a mamája összeszedi Tamás holmiját, és az ajándékait, a papája pedig, biztos kezekkel kikormányozza a lakásból, le a lépcsőkön és gondosan beülteti a megrendelt taxiba.

Amikor kettesben maradtak az édesanyjával, Noémiből kitört a zokogás, jobban sírt, mint amikor megtudta a balesetet, jobban,

mint amikor megtudta, hogy Tamás nem lát, annál is jobban, mint amikor először meglátta őt a baleset után.

Megértette, hogy nem csak Tamás teste tört össze azon a szörnyű éjszakán, hanem az egész eddigi életük.

Noémi édesanyja ugyanúgy magához ölelte a zokogó lányát, mint az előbb Tamás mamája a konyhában.

– Kicsikém, drága szegény kislányom – suttogta a fülébe és megcirógatta a lánya arany haját.

– Ennél már csak jobb lehet minden, a reményt soha nem szabad feladni, kicsim – vigasztalta a lányát.

Noémi erre gondolt akkor is, amikor becsukódott a mamája mögött az ajtó és egyedül maradt.

Másnap délelőtt úgy készült Tamásék ebédjére, mint az első randevújára. Megfürdött és gondosan kisminkelte magát, majd hosszan válogatott a ruhái között. Az meg sem fordult a fejében, hogy Tamás nem láthatja a végeredményt. Amikor elkészült, hirtelen elhagyta a bátorsága.

Leroskadtt a fotelbe, ahol tegnap a fiú ült és úgy érezte, nem tudja végig csinálni ezt a délutánt. Ránézett a régi fotóra, ami kettőjüket ábrázolta, és belesajdult a szíve a vágyakozásba a régi Tamás után.

Aztán szinte hipnózisban felállt, odalépett a könyvszekrényhez, kihúzta a fiókot, kivette a varrodobozból az ollót, és a tükör előtt szétválasztotta a haját. Egy szálát levágott belőle, óvón a tenyerébe zárta, és kinyitotta az ablakot.

– Azt kívánom, hogy találjuk újra egymásra Tamással! – mondta szomorkás mosollyal az arcán, azután kinyitotta a tenyerét és kifújta a hajszálat az ablakon. Becsukta az ablakot, majd a homlokát nekitámasztotta a hideg üvegnek.

Aztán előkereste a lepattogzott festékű kék létrát, és az előszobában, tériszonyával küzdve, görcsösen kapaszkodva,

felmászott a tetejére. Újra levette a gardróbszekrény felső polcáról a gyerekkori emlékeit tartalmazó dobozt. Lepattintotta a tetejét, és kivette belőle a megviselt, szeme nincs kis mackót. Visszaügyeskedte a dobozt a szekrénybe, a macit a táskájába tette, és belebújt a kabátjába.

Nehéz szívvel, szomorúan indult útnak. A tegnapi nap után el sem tudta képzelni, hogy mi vár rá Tamáséknál.

Igyekezett lassan vezetni, de így is úgy érezte, hogy túl hamar odaért.

Amikor becsöngetett, a szíve olyan vadult vert, hogy azt hitte, más is meghallhatja.

Tamás mamája mosolyogva nyitott ajtót.

– Szia! De jó, hogy megjöttél, Tamás már úgy várt – invitálta be kedvesen.

Noémi azonban hitetlenkedve nézett rá.

– Menj csak beljebb, mindjárt tálalok – intett a szoba felé az asszony.

Noémi kibújt a kabátjából, és óvatosan benyitott a szobába.

Apa és fia a rádió előtt ültek, és egy úti beszámolót hallgattak Madeira szigetéről. Tamáson az új pulóvere volt, amit Noémitől kapott karácsonyra, a nyakában ott volt az új MP3-as. Arcának keserű vonásait meglágyította a mosolygás, mivel a rádióban éppen egy humoros megjegyzés hangzott el. Amikor meghallotta az ajtó csukódását, kinyújtotta a kezét a lány felé. Noéminak minden félelme egy pillanat alatt tovaszállt, és repült Tamás felé. Olyan vágyakozva ölelte és csókolta meg a fiút, amit egy perccel ezelőtt még el sem tudott volna képzelni.

Az ebédnél is minden jól ment. Noémi Tamás mellé ült, és olyan természetességgel fogta meg a leveses kanalát, mintha mindig is ezt csinálta volna. Egyszer a fiú tányérjából merített, gyöngéden megfűjta az aranyló húslevest, és Tamás szájához értette a kanalat, hogy a fiú odanyúlva önállóan tegye a szájába

az ételt, máskor a saját tányérjából merített magának.

– Ne csalj Kicsi! Nehogy az én tányéromból merj magadnak is!

– ugratta gyengéden a fiú.

– Ajjaj most lebuktam! – viszonozta a tréfát, és megborzosolta Tamás haját.

A régvolt időkre emlékeztető mozdulat varázsos hatást tett Tamásra, elkapta Noémi kis kezét és a szájába tette az ujjait, finoman megrágicsálta és így szólt:

– Mmmm, a legjobb falatokat magadnak tartogatod!

Nevetése balzsam volt Noémi aggódó szívére.

A főtt húst tormával már egészen gyakorlottan tette a fiú szájához, a süteményt pedig a kezébe adta, csak a tányért tartotta oda, hogy a morzsákat felfogja benne.

Ebéd után Tamás szülei felöltöztek, és elmentek otthonról, ahogy tegnap megbeszélték Noémival.

– Csak este jövünk a papával, éreztétek jól magatokat – búcsúzott az édesanyja.

Ahogy becsukódott az ajtó, mintha fogószél ragadta volna őket magával. Tamás az ölébe húzta Noémit és úgy csókolta, olyan szomjasan, olyan sürgetően, hogy szinte összeolvadt a testük a vágytól. Nem lehetett tudni ki vezeti a másikat a hálósoba felé, egyszerre lépett a lábuk, egyszerre dobbant a szívük, úgy fonódtak össze a megvetett ágyon, mintha sohasem akarnák többé elengedni egymást.

Noémi bedugta a kezét Tamás pulóvere alá, és nagyon gyöngéden megérintve újra felfedezte ujjával a fiú testét, amely forró volt és nyirkos. Tamás a könyöke hajlatába fogta Noémi fejét, és mohó apró csókokkal borította el az arcát, a nyakát, majd ügyetlen kezekkel kigombolta ruhája elejét, miközben mohón simogatta a testét a puha anyagon keresztül. Sok-sok hónapi távollétet kellett bepótolniuk, s engedtek a felgyülemlett, mindent elsöprő vágyuknak.

Egymás karjában töltötték az egész délutánt, és közben elmondták egymásnak minden szenvedésüket és félelmüket, reményeiket és vágyaikat, amit az egymás nélkül töltött hónapok alatt átéltek. Szerelmet és vigaszt nyújtottak egymásnak, szerelmes szavakat suttoztak egymás fülébe, és úgy kapaszkodtak egymásba, mintha soha többé nem akarnának szétválni.

Már esteledett odakinn, amikor Noémi kiment a szeme nincs kis mackóért, és Tamás kezébe adta.

Elmesélte a fiúnak, hogy hol találta a kis macit, elmesélte az álmát a szőke hajú lányról, elmesélte milyen kétségbe esve kereste azon a régi reggelen a tündérfürtöt. Mennyire örült, amikor megtalálta, és hogyan változott meg attól a naptól kezdve az élete. Tamás jókat kuncogott a történeten.

Amikor azonban arról mesélt, hogy az egyik kívánsága az volt, hogy Tamás szívből, igazán akarja, hogy ő a felesége legyen és kérje meg a kezét, a fiú magához szorította erősen és óvón. Elmesélte, hogyan fogyott el a tündérfürt és már nem volt belőle egy szál sem, amikor úgy érezte, hogy a legnagyobb szüksége lenne rá. Aztán könnyes szemmel, mosolyogva elmesélte, hogyan tudta meg, hogy a tündérfürt nem volt más, mint az ő kislánykori hajtincse.

Tamás pedig, ugyanazt suttozta, amit az anyukája mondott:

– Igen, akkor te valóban egy igazi tündérfürtöt találtál...

– Kicsi tündérkém – hajolt fölé újra a fiú, és mohón csókolni kezdte.

– Mindjárt itt lesznek anyukádék... – simogatta meg gyengéden Noémi Tamás arcát.

– Nincs már idő...

Azonban a fiú a szájára tette az ujját:

– Pszt, nekem rengeteg időm van... És neked? Szeretnék veled hazamenni, szeretnék én is elmesélni valamit neked, ott nálad,

ott nálunk... – kérlelte a fiú és Noémi boldogan felnevetett. Már nem félt attól, hogy mi lesz, ha kettesben lesznek.

Segített Tamásnak felöltözni, majd belebújt a ruhájába, és megfésülködött.

Mivel Tamás szülei csak nem akartak előkerülni, írt nekik egy pár sort, hogy elmentek haza. Ne aggódjanak, vigyáz Tamásra, nagyon szeretnének még kettesben lenni.

A cédulát odatette a nappaliba az asztalra. Rásegítette a fiúra a kabátját, majd belebújt ő is a sajátjába. Aztán Tamás egyik karját a vállára tette, a derekát meg átkarolta az egyik kezével, majd gyengéden megcsókolta:

– Jobb lábbal indulunk... – mondta és felnevetett.

Baj nélkül lekormányozta Tamást a kocsijáig, és ezúttal ügyesen benavigálta őt a kocsi ülésére.

Otthon, az egy emeletnyi lépcső előtt, szorongás fogta el. Még csak tegnap volt, hogy alig bírta Tamást feltámogatni rajta. Most azonban jó szorosan átfogta Tamás derekát, és a fiú karjával a vállán, elővette a bevált mondatot:

– Jobb lábbal indulunk...

Igyekezett minél pontosabban elmondani, hogy milyen magasra emelje a lábát, mikor helyezze át a fiú a testsúlyát. A kezével igyekezett megtartani, és kormányozni, de Tamás így is kétszer megbotlott a lépcsőfokokban, amíg felértek. Most azonban nem morgolódott:

– Bravó Kicsi, egész jó tornatanár lenne belőled, vagy inkább hajóskapitány, ha arra a „kelet felé fordulunk és 45 fokos szög magasságában emeljük fel a lábunkat” szövegedre gondolok – vihogott Tamás.

Noémi azért megkönnyebbült, amikor épségben felértek.

– Matróz, tartsa a vállamon a kezét! – rendelkezett ezúttal, amíg előkotorta a lakáskulcsot, és kinyitotta a zárat.

– Most szemben állunk az ajtóval, nagyot lépünk, mert itt a

retteget küszöb! – vezényelt a lány és ezúttal baj nélkül beértek a lakásba.

Tamás kibújt a kabátjából, s tanácstalanul álldogált.

– Fogas balra, karnyújtásnyi távolságban, kilencven fok magasságban – kuncogott Noémi és maga is meglepődött, amikor Tamás áttette a bal kezébe a kabátját, kinyújtotta a karját, megérintette a falat, majd ujj hegyével érintve a falat felcsúsztatta a kezét a fogas magasságába, és kis tapogatózás után felakasztotta a kabátját.

– Kapitány, parancs teljesítve! – nevetett rá egészen úgy, mintha látná őt.

Noémi bekormányozta a fiút a szobába, és huncutkodva mondta:

– Ügyes matrónak dupla rum jár!

– Elcserélhetném inkább dupla csókra? – érdeklődött szenvedélyesen Tamás.

Noémi boldogan bújt bele az ölelésébe.

– Drága Tamás! – mondta Noémi, és igyekezett a fiút az ágy felé irányítani. Tamás azonban jól megvetette a lábát, majd hamiskásan így szólt:

– Jobb lábbal indulunk... – és felnevetett.

Aztán már nem is tudták, hogy melyik lábukkal indultak el, de nagyon elégedetten sóhajtottak szinte egyszerre, amikor az ágyukat birtokba vették.

– Olyan jó itthon... – mondta ki Tamás azt a mondatot, amit Noémi tegnap hiába várt volna tőle.

Átölelték egymást, és Tamás Noémi kezéért tapogatózott. Megsimogatta a hüvelyk ujjával a lány tenyerét, majd sorban az ujjait. Amikor a gyűrűs ujj került sorra, gyengéden így szólt:

– Most az én mesém következik.

Tamás magához ölelte Noémit, és halkán mesélni kezdett neki. Elmesélte, mennyire félt Évi esküvője előtt, hogy Noémi majd

újra az esküvőjükkel nyaggatja őt. Beszélt neki arról is, hogy mit érzett Évi esküvője alatt, amikor Évi boldogságtól ragyogó tündérszép arcáról Noémire nézett és meglátta, hogy az arca csupa bánat és lemondás. Megérezte, hogy Noémi soha többé nem hozza elő a kettejük házasságát, mert nem akar több visszaütést, és nem akarja, hogy ő Tamás, újra megsebezze. Beszélt arról, hogy mennyire fájt neki Noémi keserű arca, és beszélt arról is, hogy hová tűnt el azon az estén, amikor az ezüstfehér, hímzett vállkendőt Noémi ágyában hagyta. Mit mondott neki az anyukája akkor reggel, ott a konyhában, neki. Beszélt Zoltánról, a gyerekkori barátjáról, és arról, amit Zoltán mesélt a házassággal kapcsolatban.

Noémi visszafojtott lélegzettel hallgatta a fiú kitárulkozását, a félre értett levélről, a versről, amiről azt hitte, hogy valaki másnak írta Noémi a levél hátuljára, a megvilágosodásról, amikor rájött, hogy a vers neki szól. Noémi átváltozásáról, a féltékenységről, amit más férfiak elismerő és irigy pillantásai váltottak ki belőle.

Tamás a történet végén így szólt:

– Szeretnék megkérni valamire.

– Igen, persze, mondjad, mit szeretnél.

– Menj oda a könyvespolchoz, keresd ki Babits Mihály „Erato” című könyvét, húzd ki a sorból, és vedd ki azt, amit mögötte találsz.

Noémi felkelt. A könyvespolcon, kis keresgélés után, megtalálta a verses kötetet, és kihúzta. Egy kis négyszögletes csomag lapult mögötte, fényes, fehér papírba csomagolva.

Visszament az ágyhoz, és a fiú kezébe adta a kis csomagot.

Tamás azonban a tenyerén tartotta a kis csomagot:

– Bontsd ki te légy szíves!

Noémi kíváncsian lehámozta a papírt a csomagról. A papírban egy kis, sötétkék bársonydoboz lapult, ami láttán Noémi szíve

elszorult:

– Csak nem...? Csak nem...? – hebegte és könnybe lábadt a szeme.

– Nyisd ki a dobozt! – kérte, fátyolos hangon, Tamás.

Noémi felnyitotta a kis sötétkék bársony dobozt, amelynek a fehér selyem bélésén ott hevert két arany karika. Az egyik kicsi volt, egy keskeny női kéz finom ujjára való, a másik, egy férfikéz erős ujjára. A kicsi gyűrűt kivette a dobozból, és a fény felé tartotta. A megcsillanó fényben, a gyűrű belsejében, kalligrafikus betűket látott belevésve.

„*Életem, szerelmem, Tamás*” olvasta el az írást. A nagyobbik gyűrűbe pedig, az volt belevésve: „*Életem, szerelmem Noémi*”.

Noémi felzokogott, Tamás megsimogatta a hátát.

– Na, na jól van, Kicsi, ne itasd az egereket. Tudod, egyszer már megkértem a kezéd...

Noéminak a torkán akadt a sírás ezt hallva.

– Nem, ez nem igaz... – tiltakozott.

– De bizony igaz, Évi esküvőjéről hazafelé jövet, az autóban. Csak Te aludtál...

– Ó Te gonosz! Ó Te átok! És talán bizony utána már mindig aludtam? Mint Csipkerózsika?

– Nem, felébredtél persze, csak nekem meg elmúlt a bátorságom. Azért inkább megcsináltattam a gyűrűket, és az volt a tervem, hogy elviszlek vacsizni, és utána kiülünk a Duna partra, ahol megismerkedtünk, és ott megkérem a kezéd. De az egészből nem lett semmi. Kiküldtek dolgozni Varsóba, és azóta sem volt lehetőségem a tervemet valóra váltani. Ó, ha tudnád, amikor a kórházban először magamhoz tértem, hogy bántam, hogy milyen ostoba voltam. Mennyi keserűséget okoztam neked Kicsi, milyen vak voltam, milyen gonosz és önző. Annyira bántott, hogy ha meghalok ott, a baleset miatt, soha nem tudod meg, hogy valóra akartam váltani az álmunkat,

feleségül akartalak kérni.

Noémi fülében egy szó duruzsolt: „álmunkat”. Igen, azt mondta, hogy az álmunkat. Nem az ő álmát, hogy férjhez akar menni, hanem a közös álmukat. Ezek szerint Tamás feleségül akarta őt venni, szívből igazán. A gyűrűket is megcsináltatta.

– Olyan boldog vagyok! Olyan nagyon boldog! – Noémi ezúttal nevetett a boldogságtól.

Tamás tapogatózva a kezét kereste, és amikor Noémi odanyújtotta a kezét, Tamás megcsókolta a tenyerét, azután az ujjait sorban, a csuklóját, a karját végig, aztán a vállát, a nyakát, amíg eljutott a szájához.

– Mmm, olyan jó ízű a szád, olyan, mint a friss áfonya – motyogta két csók között, aztán átkarolta a vállát, és magához ölelte a remegő lányt.

– Gyere Kicsi, gyere, szeress! – suttogta sürgetően a fülébe.

És Noémi szerette őt, szerette az ágyban, szerette a fürdőkádban, ahová nagy viháncolások között csalta ki a fiút, azt ígérve, hogy egészen kevés víz lesz csak benne. Aztán persze, ahogy beleültek, a víz magasra emelkedett, de már akkor azt sem bánták.

Noémi gyengéden lemosta Tamás sokat szenvedett testét, és ügyesen irányította a fiú kezét, hogy ő is alaposan megfürdesse őt.

Szerette a konyhában, ahol a tegnapi ételekből bevacsoráztak. A tegnapi ételek maradékai sokkal ízletesebbek voltak ma, mint tegnap, hiszen a szerelem, és a bizalom fűszerezte őket.

Most még a sült pulyka is ízlett Tamásnak. Pár kanál tiramisut is evett, ami a kedvence volt, és karácsony estére az ő kedvéért készítette el Noémi, de tegnap meg sem kóstolta.

És aztán az ágyban újra szerette őt, lassan ringatózva, mint a víz. Utána odabújt hozzá, és elaludtak mélyen, sokáig, szorosan egymás mellett, egymás lélegzetét beszívva. A párnán

összekeveredett a fiú göndör barna haja, a lány aranyszőke tincseivel, úgy ölelték egymást álmunkban is.

Amikor felébredt Noémi, Tamás még aludt. Nehéz, mély álomban halkan nyögött – erre ébredt fel Noémi – nyöszörgött, fájdalmas kis kiáltások szakadtak fel belőle.

Noémi nem tudta mitévő legyen...

Felébressze, vagy hagyja álmodni. Aztán a fiú álmában felüvöltött, kétségbeesetten, vérfagyasztóan és erre magától felébredt. Egész testében remegett.

– Rosszat álmodtál. Szegény kicsikém! – simogatta meg az arcát Noémi.

Tamás felült az ágyban, és kétségbe esetten üvöltötte:

– Hol vagyok? Hol a jó kurva életben vagyok? Feleljen már valaki!

Noémi egészen megrémült a megvadult, hadonászó fiútól.

– Budapesten vagy, a Bokréta utca 28.-ban, az első emeleten. Nardai Noémi lakásában, a mi közös lakásunkban, a mi közös ágyunkban. Most ébredtél fel egy rossz álomból.

A fiú megnyugodott, a teste elernyed.

– Ne haragudj. Nem akartalak megijeszteni. Azt hiszem, a balesetről szoktam álmodni, de utána nem emlékszem rá, hogy mit is álmodok pontosan. Kérlek, hívd fel a szüleimet, haza akarok menni!

Noémi szeme elkerekedett. A tegnapi nap folytatásaként erre igazán nem számított.

– Ne menj el, kérlek, hiszen holnap vissza kell menned a kórházba – kérte Tamást.

– Ma van karácsony második napja, szeretnék a szüleimmel lenni egy kicsit – mondta mereven a fiú.

– Jól van, persze – bólintott Noémi, és a telefonjáért nyúlt. Bekapcsolta a készüléket, és kikereste Tamás szüleinek a telefonszámát. Tamás kinyújtotta a telefonért a kezét, és Noémi

odaadta neki a készüléket.

– Szia anya! Kérlek, szólj apának, hogy jöjjön értem! Köszönöm, várom – azzal visszanyújtotta a készüléket, és elhúzta a száját:

– Ki kell mennem, segítenél?

– Jó, persze.

Noémi felkelt, megkerülte az ágyat, és odament Tamáshoz. Az csak ült az ágyban, és nem mozdult.

– Na gyere, menjünk! Noémi kitakarta a fiút, aki összehúzta magát.

– Úgy fádom – nyöszörögte.

Noémi felkapta az ágy végén lévő plédet, és a vállára terítette. Aztán megfogta a fiú lábait, és az ágyszéle felé fordította.

– Gyere, erre kell lemászni az ágyról – biztatta a fiút. Aki, mint egy félálomban engedelmeskedett, esetenül lemászott az ágyról. Imbolyogva felállt, és amikor felállt, a pléd lecsúszott a válláról. Ahogy utána kapott, hadonászó keze leverte az ágy melletti asztalkáról a kis sötétkék bársonydobozt, az koppanva a földre esett, és a karikagyűrűk szét gurultak belőle. A kisebbik karikagyűrűre a következő mozdulatával Tamás pont rálépett. Noémi rémülten nézte egy pillanatig, aztán a fiú segítségére sietett. Kivitte a WC-re, ráültette, és a kérésére magára hagyta. Visszasietett a szobába és felvette a földről a gyűrűket, visszatette őket a kis sötétkék bársonydobozba, és az asztalkára tette. Várta, hogy Tamás végezzen és szóljon, de csak teltek a percek, és nem szólt semmit. Óvatosan odalépett az ajtóhoz és hallotta, hogy odabenn sír. Noémi szíve összeszorult, tétovázva a kilincs felé nyúlt, aztán visszahúzta a kezét. Arra gondolt, hogy Tamás egyedül szeretne lenni talán egy kicsit. Aztán mégis bekopogott, halkán, óvatosan:

– Jól vagy? – kérdezte gyengéden.

– Nem tudom lehúzni – érkezett a halk felelet, és Noémi úgy

érezte, hogy a sajnálattól megszakad a szíve.

Mire felöltöztette a fiút, megérkezett Tamás édesapja is. Szeretettel megpuszilta Noémit, és a fülébe súgta, hogy nagyon bátor kislány. Azután Tamást hátba veregetve ráadta a kabátját. – Jól van kisfiam, haza megyünk – mondta.

Noémi már nyitotta is a száját, hogy megmondja: Tamás itt van otthon, aztán még sem szólt semmit.

Még egy perc és nem voltak már sehol. Tamást kikormányozta az édesapja a lakásból, és Noémi rémülten vette tudomásul, hogy a fiú meg sem csókolta, sőt talán el sem köszönt tőle.

Egész nap takarított, ágyat húzott, porszívózott, felmosott, mint egy megszállott. Nem tudott mit kezdeni a mai reggellel. Ha a karikagyűrűk nincsenek az asztalon, azt hitte volna, hogy csak álmodta a tegnapi napot, csak a vágyai és reményei játszottak vele, és csapták be őt.

Másnap reggel Tamást a szülei vitték vissza a kórházba. Noémi, bár egész nap sürgött-forgott a munkahelyén, egyre csak azon aggódott, hogy mi lesz majd este, ha bemegy a kórházba, meglátogatni Tamást.

Azonban feleslegesen aggódott. Mire oda ért, Tamás mélyen aludt. A nővérke elmondta, hogy nagyon fájlalta a vállát és fájdalomcsillapítót kért. A fájdalomcsillapító injekciótól mélyen elaludt. Reggelnél előbb nem valószínű, hogy felébred. Noémi úgy érezte, előle menekült a fiú a mély álomba, mert nem akart vele találkozni. Leült az ágya mellé, és óvatosan megsimogatta a karját.

Meglátta Tamás éjjeliszekrényén a szemencs kicsi macit, és ettől megenyhült egy kicsit a szívét szorongató vasabroncs hasogatása.

Szerelmes bolond vagyok – gondolta.

Még sokáig ott ült a fiú ágya mellett. A kétség, és a reménység

küzdött a lelkében egymással. A kinti sötétség benézett az ablakon. Végül, nehéz szívvel, csókot lehelt az alvó fiú szájára, és magára hagyta.

A következő napon hamarabb érkezett a kórházba, de hiába, Tamás újra mélyen aludt. Noémi üldögélt egy kicsit mellette, majd megkérdezte a nővért, hogy mikor tudna beszélni Tamás orvosával.

– Szerencséje van, épp a doktor úr az ügyeletes. Mindjárt megkérdezem, hogy az esti vizit után ráér-e önnel beszélni – mosolygott a nővérke biztatóan Noémire, majd elsietett az orvost megkeresni.

– Minden rendben – dugta be a fejét a nővér kisvártatva az ajtón.

– A vizit után idejön a doktor úr, kéri, hogy várjon addig, legyen szíves – azzal a nővérke tovasietett a kórház folyosóján. Noémi a kezébe vette a szeménincs kicsi mackót, és gyengéden simogatta Tamás helyett. Amikor az orvos beszólt érte, a kis mackót visszatette, a fiú éjjeli szekrényére, és kiment a folyosóra. Az orvos az ablaknál állt, és kinézett a kinti sötétségbe.

– Nardai Noémi – nyújtotta a kezét az orvosnak. – Kalmár Tamás menyasszonya – nyelt egyet zavartan Noémi.

– Dr. Kálnoky – szorította meg Noémi kezét az orvos.

– A nővér mondta, hogy beszélni szeretne velem, kérem, tessék, hallgatom.

– Szeretném megkérdezni a doktor urat, hogy pontosan mi a helyzet Tamás szemével?

– Arra kíváncsi, hogy miért nem lát, és fog-e látni valaha? – nézett rá az orvos.

Noémi bólintott, és olyan esdeklően nézett az orvosra, hogy az megsajnálta a fiatal lányt. Megköszönlte a torkát, és a folyosón álló, fehérre festett kórházi pad felé intett.

– Üljünk le talán – javasolta.

Noémi leereszkedett a padra, az orvos mellé ült, és szembe fordult vele.

– Mint ön is tudja, a beteget súlyos baleseti trauma érte Varsóban. Szerencsére kiváló kezekbe került, és elsőrangú orvosi ellátásban részesült. Ennek következtében maradandó károsodás nélkül fog felgyógyulni. A felgyógyulás folyamata hosszadalmas, de a rehabilitáció szépen halad. A balesetnél a szem csarnokát megtöltő és az üvegtestet elárasztó erős vérzés vakságot okozott, melynek a vér eltisztultával el kellett volna múlnia. A látóideg nem sérült, agykárosodás a vizsgálatok szerint nincsen a betegnél. Valószínűleg az őt ért pszichés trauma a felelős azért, hogy nem lát.

Noémi hitetlenkedve nézett az orvosra:

– Na de, ezt, ezt miért nem mondják el Tamásnak? – szinte dadogott a rászakadt megkönnyebbüléstől, és reménytől.

– Nézze, amit most elmondtam önnek, annak köztünk kell maradnia! Ha elmondanánk neki, hogy nincsen semmi szervi oka a vakságának, csak a pszichés trauma miatt nem lát, úgy éreznék, hogy ráhárítjuk a felelősséget a vakságáért! Pedig ő nem tehet róla, és nem is tud változtatni ezen. Nem szabad ekkora lelki terhet tenni rá! Ő szenved ettől a helyzettől legjobban, nem segítenénk neki, azzal, ha elmondanánk, miért nem lát! Bíznia kell abban, hogy meggyógyítjuk. Jobb, ha az orvosokat hibáztatja a lassú gyógyulásáért, mintha saját magát hibáztatná azért, hogy nem lát. Ez a lelki állapot végzetes következményekkel járhatna!

Az orvos mélyen Noémi szemébe nézett, és szinte ráparancsolt:

– Én őszintén feltártam a helyzetet önnek, azonban meg kell ígérnie, hogy ezt a tájékoztatást a betegnek semmilyen körülmények között nem hozza a tudomására!

Noémi úgy érezte, mintha leforrázták volna.

– Nem, természetesen nem mondom el neki, ha a doktor úr úgy tartja jónak – suttogta maga elé.

– Értsük meg egymást! – mondta keményen az orvos. – Nem kockáztathatjuk, hogy esetleg öngyilkos legyen!

Noémi összerázkódott az orvos szavait hallva. Pár percig szóhoz sem jutott a sokktól.

– És mikor? Mikor fog újra látni? – szinte lehelte a kérdést. Az orvos inkább csak a szája mozgásából értette meg.

– Sajnos ezt nem lehet tudni. A látása vissza térhet bármikor, vagy egyáltalán nem tér vissza soha életében... Erre a kérdésre nincsen ember, aki válaszolni tudna. Esetleg egy újabb pszichikai trauma kell hozzá... Vagy egy kiegyensúlyozott, biztonságos helyzet, amiben feloldódik ez a trauma... Nem lehet tudni...

– Értem, köszönöm doktor úr, hogy őszintén elmondta mi a helyzet – nézett az orvosra megrendülten Noémi.

Az orvos megveregette Noémi kezét:

– A reményt nem szabad feladni! Fiatal, erős szervezete van, szerető családja, szép menyasszonya, minden oka megvan rá, hogy felépüljön.

– A szülei tudják?

– Az édesapja igen, de ő kérte, hogy az édesanyjának ne mondjuk el. Az anyai szeretet esetleg meggondolatlan lépésekre ragadhatja az édesanyját. A beteg édesapja hatalmazott fel arra is, hogy Önnek elmondjam.

Noémi később nem is emlékezett rá, hogy hogyan búcsúzott el az orvostól. Az arca égett, a feje zúgott. Gyalog ment haza. Hol nekilendült a boldogságtól, és szinte szaladt: bármikor visszatérhet a látása, gondolta olyankor. Hol meg lassan vánszorgott, és magában motyogta: vagy egész életében soha nem fog látni...

Másnap reggel, a reggeli verőfényben erőt vett rajta a bizakodás. Úgy érezte, hogy felkészült rá, hogy bármeddig kell várnia arra a napra, amikor Tamás visszanyeri a látását, ő várni tud és várni fog rá.

Azonban arra még sem készült fel, ami aznap délután történt.

Ezúttal már ebéd után bement a fiúhoz a kórházba. Annyira szeretett volna beszélni vele, annyira vágyott rá, hogy ennél a látogatásnál ébren találja.

Örömeiben nagyot dobbant a szíve, ahogy benézett a kórterembe, és a fiút ülve látta az ágyában, a fülében az MP3-as lejátszójának a hallgatójával, amint zenét hallgat, és a lábát tornáztatja a zenére. Kicsit álldogált az ajtóban, és szeretettel nézte őt. Aztán jó hangosan ráköszönt, hogy a zenén keresztül is meghallja:

– Szia! Szia Tamás! – és odament a fiúhoz. Aki kivette az egyik füléből a hallgatót, és hitetlenkedve kérdezte:

– Noémi?

– Talált! – nevetett vidáman Noémi, és évődve kérdezte:

– Talán mást vártál?

Tamás azonban szinte szemrehányóan kérdezett vissza:

– Mit keresel te itt ilyenkor?

– Hamar jöttem, hogy ébren találjalak, annyira szeretnék beszélgetni Veled! – válaszolta sóvárogva a lány.

– Nem akarok, nem akartam még beszélni veled! – Tamás arca megkeményedett, szinte ellenségessé vált.

– Időre van szükségem! – vette ki a füléből a hallgatót, és a szavai szinte koppantak.

– Időre? Mihez? – kérdezte bosszankodva Noémi.

– Hogy megmondjam, hogy megfogalmazzam: vége!

– Minek van vége? – kérdezte értetlenül a lány.

– Közöttünk van vége mindennek! Elengedlek, élj boldogul!

Nem kell egy szerencsétlen nyomorékot látogatnod, nem kell

vele vesződőd, öltöztetni, etetni, szórakoztatni! – Tamás egyre feljebb emelte a hangját, az utolsó szavakat szinte kiáltotta.

Noémi odalépett az ágyhoz, lehajolt hozzá és átölelte:

– Drágám! Édesem! – kezdte volna, de a fiú meglepő erővel, durván ellökte magától.

– Nem! Ne nyúlj hozzám! Hagyj békén! Menj el! Menj el, és ne gyere vissza! Szakítottunk, vége! Értsd meg VÉGE!

Noémi azonban odacövekelt magát az ágy mellé.

– Szeretném tudni, hogy miért érzed egyszerre úgy, hogy nem szeretsz? Jogom van tudni, hogy miért vagy velem ilyen durva! Mivel bántottalak meg akaratomon kívül?

– Jaj, miért nem hagysz békén? Nem látod mi lett belőlem? Egy szerencsétlen roncs, egy vak ember! Nem akarom, hogy sajnálj! Nem akarom, hogy lásd a nyomorúságomat! Én azt szeretném, ha békén hagynál! Ha elfelejtenél! Éljen tovább nélkülem!

– Rendbe jössz, hidd el nekem, hogy teljesen rendbe jössz, csak idő kérdése az egész – Noémi szinte könyörgött.

– Elegem van a mesékből, nincsenek csodák! A balesetem több mint fél éve történt. Ha eddig nem tudták rendbe hozni az orvosok a szemem, már ezután sem fogják tudni rendbe hozni. Értsd meg végre, megkérdeztem, nem műtik meg, nem lehet megműteni! Semmit, egyáltalán semmit nem tudnak csinálni velem! Egy szerencsétlen vak ember lettem! A fényképezőgép helyett fehér botot hordok ezután! Menj el! Menj innen!

Tamás egyre kétségbeesettebben kiáltozott. A kiabálásra előbb besietett a nővérke, majd pár perc múlva Kálnoky doktor. Intett Noéminek, hogy menjen most el.

Noémi a szemenincs kicsi mackót kereste Tamás éjjeli szekrényén, de nem látta sehol. El akarta vinni magával, el ettől az őrzőgő, vad és igazságtalan Tamástól. Leforrázva, vérig sértve, megbántva, és megalázva kullogott ki a

kórteremből.

Lassan vánszorgott végig a kórház végtelennek tűnő folyosóján. Egyszerre azonban szapora lépéseket hallott a háta mögött. Egy kéz megérintette a vállát. Dr. Kánoky keze. Noémi megfordult, és kétségbeesetten suttopta:

– Doktor úr, nem lehetne esetleg mégis megmondani neki?

– Eszébe ne jusson! Emlékezzék rá mit ígért! Emlékezzék rá, hogy esetleg mivel járna! – intette az orvos.

– De hiszen így... de hiszen így is elveszítette a reményt a gyógyulásában... – Noémi maga volt a megtestesült bánat, és csalódottság.

– Igen, ez most egy hullámvölgy a beteg hangulatában, de nem szabad azzal tetézni, hogy saját magát kezdje hibáztatni a helyzetéért! Maga okos nő, azt mondta Tamás édesapja, hogy meg lehet bízni magában, és meg fogja érteni a helyzetet. Hát akkor fel a fejjel!

– Vége! Azt mondta vége közöttünk mindennek! – Noémi szürke arccal, reménytelenül nézett egy távoli pontra.

– Azt akarja, hogy ne jöjjek be hozzá! Azt akarja, hogy ne törődjek vele! Hogy ne szeressem!

– Jöjjön csak be hozzá, amikor csak akar! – mondta vigasztalóan az orvos. Amikor látta, hogy nem érti őt a lány, akkor hozzátette:

– Annak is megvan az előnye, hogy nem látja magát.

– Becsapjam?

– Nem, nem fogja becsapni, tudni fogja, hogy itt van, és bízson bennem, higgye el nekem, hogy örülni fog ennek. Még ha úgy tesz is, mintha nem tudná, hogy itt van.

Noémi megrázta a fejét:

– Ezen még gondolkodnom kell! Ez nem lenne becsületes dolog...

– Nem bántana vele senkit, gondolja végig... – az orvos a kezét

nyújtotta búcsúzóul, Noémi fásultan megszorította.

Otthon eltette az asztalról a kis kék bársony dobozt, a jegygyűrűkkel. Visszatette a könyvespolcra, Babits Mihály „Erato” című verseskötete mögé.

Úgy érezte, hogy a szíve szakad meg, hogy nem tud többé felkelni, hogy nem tud többé dolgozni menni, hogy nincsen értelme az életének. Álmatlanul forgolódott, hol melege volt, hol fázott. Éjfél utánra járhatott, amikor felkelt, kivette a szekrényből Tamás egyik ingét és belebújt. Akkor végre elindultak a könnyei.

Tamás a kórházban mélyen aludt a belenyomott nyugtató injekciótól, és álmában is a tenyerében szorongatta Noémi szeménincs kicsi mackóját.

Ahogy teltek a napok, Noémi mind jobban bezárkózott, a munkájába temetkezett, nem akart beszélni senkivel.

Nem osztotta meg a bánatát senkivel.

Ha anyukája, a barátnője, vagy Tamás szülei felhívták telefonon, sok és sürgős munkájára való hivatkozással lerázta őket. Esténként pedig, elnémította a készüléket.

Csak a hónap végén tudta rászánni magát, hogy titkos látogatást tegyen Tamásnál a kórházban. Akkor is késő este ment be hozzá, amikor már várhatóan nincsen ébren.

Azonban Tamás ébren volt.

Az MP3-as lejátszóval a fülében, az ágya szélén ült. Az éjjeli szekrényén levő friss gyümölcs, ásványvíz és csokoládé mutatta, hogy más látogatója is volt már aznap. Azonban Noémi csak a szeménincs kicsi macit látta, ami ott trónolt egy narancs mellett.

Megállt a kórterem nyitott ajtajában, és nem mozdult, nem szólt semmit. Kicsit félt, hogy Tamás rákérdez, hogy ki van ott,

ha hallotta a lépteit közeledni. Azonban a fiú nem kérdezett semmit. Noémi azzal nyugtatta magát, hogy a zenétől nem hallotta a lépteket.

Tamás megerősödött amióta utoljára látta. Látszott rajta, hogy az anyukája bőven kipótolja a kórházi ételeket, és ő szorgalmasan tornázik, edzi magát. Már szinte visszanyerte a baleset előtti súlyát, és alakját.

Noémi egy darabig álldogált az ajtóban, majd egy egészen aprót sóhajtva arra gondolt, hogy milyen megalázó ez neki, és az sem tisztességes, hogy így becsapja Tamást. Éppen arra készült, hogy csendesen megfordul és elmegy, amikor Tamás a fejét az ajtó felé fordította. Noémi nem mozdult, nem akarta elárulni magát.

Tamás kinyújtotta a kezét az éjjeli szekrény felé, és némi tapogatózás után megmarkolta a szeménincs kis macit. Gyöngéden a kezébe fogta, és hüvelyk ujjával simogatni kezdte a bumfordi mackó fejcskét.

Noémi lába szinte magától megindult volna Tamás felé. Azonban egy kéz megmarkolta a karját, és megállította. Noémi az ijedségtől szinte ugrott egyet, hiszen nem vette észre, hogy Kálnoky doktor őt nézi ugyanolyan elmélyülten, ahogy ő maga Tamást figyelte.

Az orvos csendre intette a szájára tett ujjával, és határozottan megrázta a fejét.

Noéminek minden porcikája tiltakozott.

Oda akart rohanni Tamáshoz, aki szereti őt, és akinek hiányzik. Tudta jól, hogy a kis szeménincs macit, ő helyette dédelgeti a tenyerében.

Az orvos látva Noémi szemében a tiltakozást, egyre hevesebben rázta a fejét. Szabad kezével intett a folyosó felé. Noémi nem akart birokra kelni az orvossal, így megadóan hátra lépett, és a doktor halkan becsukta a kórterem ajtaját.

– Kérem, jöjjön velem – suttogta Dr. Kálnoky alig hallhatóan. Noémi kiszabadította a karját az orvos markából, és biccentett. Ezúttal nem a folyosón levő fehér kórházi padig mentek, hanem egyenesen az orvosi szobába. Az orvos gondosan becsukta maguk mögött az ajtót, és csak akkor szólalt meg hangosan.

– Kérem, ne haragudjon az előbbiekért! Egyetlen mentségem a viselkedésemre, nem akartam azt, hogy megismétlődjön esetleg Önök között a múltkori jelenet.

– Hiszen tudom, láttam, hogy szeret engem, hogy hiányzom neki! Miért nem beszélhetek vele? – Noémi szinte remegett a felháborodástól.

– Igen, igen persze, hogy szereti magát, persze, hogy hiányzik neki. Egész nap a tündérfürtös meséjét hallgatja az MP3 lejátszóján.

Noémi hinni sem akart a fülének, a lába egészen elgyengült, és ő maga lerogyott az íróasztal mellett álló, kórházi lepedővel letakart, régi öblös fotelbe.

– Mit mondott? Doktor úr! – suttogta megrendülten Noémi. – Mit hallgat Tamás?

– Nos, ő mondta, hogy a karácsonyi ajándékba kapott MP3-asa felvételre volt állítva akkor, amikor együtt töltötték karácsony első napjának délutánját. Ön pedig, egy mesét mondott el neki akkor egy tündérfütről. Azt hallgatja azóta is, minden nap. Noémi nagyokat nyelt zavarában, és kicsit szégyenkezett, amikor megkérdezte:

– Ön is hallotta a felvételt?

– Természetesen nem! – nevette el magát az orvos, Noémi megkönnyebbülését látva.

– Nem értem akkor miért...? – kezdett bele tétován Noémi. Azután elhallgatott s csak várakozó tekintete, és szomorú arca fejezte be helyette a kérdést.

– Tamás nem magát nem szereti, hanem a helyzetet nem szereti, amibe a balesete miatt kényszerült. Úgy érzi, hogy gondoskodásra szoruló nem látóként már nem egyenrangú társa önnek. Ez bántja őt, és megaláazónak tartja. Nem tudja elfogadni ezt a helyzetet, és azt hiszi, nem becsületes magával szemben, hogy egy megvakult emberről gondoskadjon. Egyenrangú, egészséges társként akart élni magával. Mivel ezt már nem teheti meg, úgy gondolja, hogy el kell engednie Önt. Még akkor is, ha forró szerelemmel szereti továbbra is.

– De igen, megteheti, hiszen újra látni fog! – ellenkezett az orvossal a lány.

– Talán igen, talán nem, emlékezzen csak rá, mit mondtam a múltkor erről.

– De hát nekem Ő jelenti az életet. Nélküle semminek sincsen értelme számomra! – hajtotta le a fejét Noémi.

Dr. Kálnoky ettől a vallomástól egészen zavarba jött. Megköszöri a torkát és leült az íróasztalához.

– Amíg Tamás nem tudja elfogadni a saját helyzetét, ha újra beszélnek, újra csak megpróbálja elküldeni magát. Ezért akadályoztam meg, hogy oda menjen ma hozzá – mentegetőzött újra az orvos.

– Attól tartok, minél többször mondja ezt Önnek, annál nehezebb lesz az Önök helyzete, és végül valóban megtörténik, amit egyikőjük sem akar igazán. Elkeseredésükben az emberek sokszor olyasmit is mondanak egymásnak, ami igazságtalan, és mélyen bántó. Vannak olyan jóvátehetetlen szavak, mondatok, amik ha elhangzanak, már nincsen visszaút. Nem lehet sem elfeledni, sem megbocsátani. Ezek szétépítik a legerősebb köteléket is, gyűlöletbe fordítják a szeretetet. Így jobb, ha el sem hangzanak. Ezért nem akartam, hogy Tamás újra elküldje magát.

– Nem biztos, hogy ma újra elküldött volna... – reménykedett

Noémi.

– Nos igen, nem biztos. Azonban esetleg holnap, vagy holnap után, vagy a jövő héten biztosan újra megtörtént volna – állította határozottan dr. Kálnoky, és Noémi tiszta szívéből utálta őt ebben a pillanatban.

Úgy érezte, hogy egy percig sem tudja tovább elviselni a társaságát. Szinte felpattant a fotelból és feltépte az ajtót. Mielőtt az ajtó becsapódott a háta mögött, győzött a belé nevelt udvariasság, és azért kipréselt magából egy köszönést.

A folyosón hirtelen nem is tudta eldönteni, hogy merre van a lépcsőház. Ahogy megpróbált tájékozódni, és végig nézett mindkét irányban a folyosón, az egyik távoli ablak előtt egy férfit látott álldogálni. Már elindult feléje, hogy útbaigazítást kérjen tőle, amikor egyszer csak a gyenge folyosói világítás ellenére is felismerte az ablaknál álló férfit. Tamás állt ott.

Tágra nyílt, semmit sem látó szemekkel meredt az ablakon túli sötétségbe, az ablakot hideg eső verte odakinn.

Noémi pedig ráébredt, hogy arra kellene mennie a lépcsőház felé, végig a folyosón, el Tamás háta mögött.

Jó darabig állt ott és várt, amire Tamás megmozdult. A fiú kitapogatta az ablak előtt álló fűtőtesthez támasztott fehér botot, a kezébe fogta és ügyesen maga előtt tapogatva vele, visszament a szobájába.

Noémi szíve olyan nehéz lett, mint a kő. Most látta először Tamást vakként közlekedni, és egész lelke tiltakozott a látvány ellen.

Nem akarom, nem akarom, nem akarom, nem akarom... – hajtogatta magában, amíg lement a kihalt, gyengén világított lépcsőházban, majd az eső áztatta, sötét udvaron át a parkolóba, és beszállt az autóba. Ezt mondogatta magában, amíg haza nem ért, ezt mondogatta magában egész este, amíg gépiesen készült a lefekvéshez. Még éjszaka is arra riadt fel,

hogy ez a mondat dübörög a fejében. Amikor újra elaludt, álmában is a fehér bot hangos koppanásait hallotta, ahogy visszahangzanak a kihalt folyosón.

Másnap reggel, amikor felébredt, odanyúlt az ágya mellett lévő kisasztalon álló fényképükért, és hosszan nézte. Nézte a régi Tamást, ahogy a fényképen szerelmesen nézi őt, és úgy érezte nem képes elviselni a gondolatot, hogy sohasem néz már többé rá.

Szeretettel simogatta a fiú arcát az üvegen át, és újra arra gondolt, hogy mennyire hiányzik neki a régi Tamás. Először tette fel magának a kérdést, hogy ez az új Tamás, ez a keserű, vak fiú is hiányzik neki? De megint csak az esti gondolat kezdett el dübörögni a fejében: nem akarom, nem akarom, nem akarom...

Türelmetlenül megrázta a fejét, és visszatette a képet az asztalra.

Felkelt, és dacosan a könyvszekrényhez lépett. Kihúzta az alsó fiókot, kivette a varrodobozból a kisollót, és a tükör elé állt, szétválasztotta középen a haját, és egy szálát óvatosan levágott belőle.

Azután az ablakhoz lépett, kitárta, és nagyot szippantott a reggeli hideg levegőből. Kinyújtotta a kezét, és azt suttogta:

– Azt kívánom, hogy Tamás nyerje vissza a látását minél hamarabb!

Azzal szétnyitotta az ujjait, és elengedte a szőke hajszálat. A csendes, mozdulatlan levegőben lassan libegett a föld felé a hajszál, megcsillant rajta a reggeli fény. Nézett utána, ameddig csak szemmel tudta követni, aztán bezárta az ablakot.

Lehorgasztotta a fejét, és kicsit szégyellte magát több okból is. Először azért, mert hisz ebben a tündérfürt mesében, másodszor is azért, mert bevallotta most végre magának,

hogya Tamás vak marad, nem tudja vele elképzelni az életét. Készülődni kezdett, és bekapcsolta a mobilját, mert egy fontos üzleti telefont várt. Éppen a szemét festette, amikor a telefon kitartóan pityegni kezdett.

– Halló! – szólt bele élénken, aztán elakadt a lélegzete is a meglepetéstől, amikor meghallotta Tamás hangát.

– Szia, Kicsi! – a fiú várt egy kicsit, aztán mivel Noémi képtelen volt megszólalni, folytatta:

– Anyám behozott egy mobilt, mert a varsói balesetnél a régi telefonom is elveszett. Beírtam vele a telefonszámokat. Ma reggel pedig, megkértem a nővérkét, hogy hívjon fel téged.

Mivel Noémi még mindig hallgatott, Tamás beszélt tovább:

– Örültem tegnap esete, hogy meglátogattál – mondta kedvesen.

Noémi egészen elhült ettől a mondattól.

– Te tudtad? De hát honnan? De hát hogyan? – hebegte.

– Hát persze, hogy tudtam – kuncogott a fiú.

– Ezer közül is megismerem a lépteidet. Még a folyosón voltál, amikor már tudtam, hogy te jössz. Olyan jó volt érezni az illatodat... – a fiú hallhatóan nyelt egyet.

– Miért nem mondtad? Miért nem jelezted? – kérdezte Noémi értetlenül.

– Te sem mondtál semmit, nem is jelezted, hogy ott vagy.

– Mert nem akartam, hogy elküldj! – válaszolta védekezően Noémi.

– Pedig így is elküldtelek! – mondta keményen a fiú. Mivel Noémi a meglepetéstől újra megnémult, tovább folytatta:

– Amikor a doki elcipelte, hogy ne beszélhessek veled, a folyosón vártalak meg. Amikor hallottam, hogy kijössz a szobájából, tartottam neked egy kis bemutatót az új tudományomból. Ugye milyen ügyesen használom a botot? – kérdezte dacosan Tamás, de a hangjából dicsekvés is

hallatszott.

– El is szaladtál, ahogy megláttad – szögezte le.

– Noémi, te mindig azt várod, hogy minden a régi legyen – mondta lassan, kedvesen. – Azt a Tamást várod, aki örökre ott maradt Varsóban. Nem tudod elfogadni, hogy nem látok, és ez nekem borzasztó. Értsd meg Kicsi, nagyon szeretlek, de nem tudom vissza csinálni ami történt! Soha nem mentem volna el arra a munkára Varsóba, ha tudom, hogy ez történik. De megtörtént! Nem vagyok képes a kedvedért úgy tenni, mintha nem történt volna meg. Ahogy te sem vagy képes a kedvemért úgy tenni, mintha el tudnád fogadni, hogy nem látok – Tamás hangja elfátyolosodott.

– Kérlek, ne gyere be hozzám. Ne látogass meg. Én elengedtelek. Te is engedj el engem!

Noémi, teljesen megfélelkezve a félig kifestett szeméről síni kezdett:

– Nem tudlak elengedni! Nem vagyok rá képes! Te vagy az életem! – zokogta a telefonba.

– No, no Kicsi, nyugodj meg, ne sírj, no ne sírj! – kérlelte Tamás. – Akkor próbáld meg elfogadni, hogy nem látok – a fiú hangja szinte könyörgött.

– Igen – sóhajtotta Noémi, aztán még ugyanazzal a lélegzettel felkiáltott:

– De hiszen látni fogsz!

Ám amikor kimondta abban a pillanatban hallotta, hogy Tamás éppen megszakitotta a vonalat.

Noémi keservesen sírt, elsíratta minden álmát és reményét, hogy az életük ugyanúgy fog folytatódni, mint mielőtt Tamás Varsóba ment.

Mire elapadtak a könnyei, határozott.

Lebonyolított néhány telefont, amivel a munkatársainak átadta

a mai feladatokat, aztán felhívta az anyukáját.

– Szia csillagom! – az édesanyja hangjából őszinte öröm csendült.

– De jó, hogy hívtál, olyan régen beszéltünk. Hogy van Tamás?

– Szeretnék átmenni hozzád, ha most szabaddá tudod tenni magad. Persze, én azt is megértem, ha nem megy – tette hozzá gyorsan Noémi. Amióta anyukája nyugdíjba ment, egy karitatív szervezetnél dolgozott, önkéntes segítőként.

– Nem kell lemondanom semmit, mára nem vagyok beosztva. Gyere át nyugodtan kislányom.

– Ó, de jó! – sóhajtott megkönnyebbülten Noémi.

– Repülök máris!

Azzal letette a telefont, lemosta a sokat szenvedett festéket magáról, farmerba és pulóverbe bújt, összefogta hátul a haját, és a rövid utat sietős léptekkel tette meg.

Amikor odaért, rátenyerelt a csengőre, bár az ajtó szinte rögtön kinyílt, de Noémi ezt az időt is sokallta.

– Na, végre! – esett be az ajtón úgy, mintha nem ő tért volna ki a találkozások, és a beszélgetések alól az elmúlt hetekben.

– Gyere kislányom, gyere, mondd el, mi olyan sürgős és fontos? – biztatta a mamája.

Noémi zavarba jött egy kicsit, hiszen bár fontos dologról volt szó, azért sürgősnek nem volt mondható.

Aztán belenézett az édesanyja szemébe, és az őszinte szeretet láttán nem is értette, hogy eddig miért zárkózott el előle.

– Beszéltem Tamás orvosával, megkérdeztem, hogy mikor fog rendbe jönni a szeme. Képzeld el, azt mondta, hogy minden percben rendbe jöhet, vagy soha! – hadarta egy szuszra Noémi. Azzal bekuporodott a kanapé sarkába, és csak dőlt belőle a szó. Egy szuszra elmesélt mindent. A karácsony első napján Tamáséknél tett látogatását, azt, hogy elmesélte Tamásnak a tündérfürt történetét, a könyv mögé rejtett jegygyűrűket, a

másnapi szörnyű ébredést, a beszélgetését az orvossal, Tamás szakítását vele, a titkos látogatását a kórházban, az újabb orvosi tilalmat, hogy beszéljen a fiúval, majd azt, hogy a tilalom ellenére mégis beszéltek, mert Tamás ma reggel felhívta telefonon és a végén gyakorlatilag újra szakított vele.

– Nem bírom ki, érted? Nem bírom ki, hogy nem mondhatom meg neki, hogy újra látni fog! – Noémi kiabált, és zokogott egyszerre. Édesanyja teljesen elképedt, még soha életében nem látta így kiborulni Noémit. Oda ült mellé a kanapéra és átölelte. Nem szólt egy szót sem, csak magához szorította az egész testében rázkódó, görcsösen zokogó Noémit. Elég sokáig tartott, amíg az anyai test melegétől Noémi megnyugodott. Az édesanyja ölébe hajtotta a fejét, és becsukta a szemét. Élvezte, ahogy a mamája keze a haját simogatta, lassan felengedett benne a szívét szorító nyomás.

– Mit csináljak mama? – kérdezte úgy, mintha még az a kicsi lány lenne, abban a kis kék királylány ruhában, az aranypapír koronával a fején.

– Ha fontos neked Tamás, próbáld meg elfogadni, hogy egyelőre nem lát – kezdte óvatosan az édesanyja.

– De olyan borzasztó! Te nem láttad, ahogy azzal a bottal ment, mint egy vak ember! – tiltakozott Noémi.

– Igen, mert ő egy vak ember – nézett a lánya szemébe az asszony.

Noémi tiltakozva emelte fel a kezét.

– Nem, nem az! Csak ideiglenesen nem lát!

– Vagyis most egy vak ember – ismételte meg a mamája.

– Nem tudom elviselni! Amikor tudom, hogy láthatna is! – Noémi szinte kiabált.

– Kislányom! Ő lenne a legboldogabb ember a világon, ha láthatna. Ne hibáztasd már őt.

– Nem hibáztatom! – rázta a fejét Noémi.

- Szeretném, ha tisztába jönnél vele, hogy mit érzel – kezdte csendesen a mamája.
- Amíg így tiltakozol a nyilvánvaló tény ellen, hogy Tamás most vak, mindenkit hibáztatsz. Őt is, mert nem lát. Az orvosokat is, mert nem mondják meg neki, hogy nincsen szervi oka a vakságának, a szüleit is ugyanezért, és magadat szintén. Inkább segíts neki, hogy újra lásson!
- De hát hogyan? – Noémi hangjában a kíváncsiság keveredett a bánattal.
- Mit is mondott az orvos? Mitől térhet vissza a látása? Egy újabb traumától, vagy a nyugodt, kiegyensúlyozott környezettől. Nem tudta megmondani. No, hát akkor próbáld meg ezeket.
- Nem értem, mit próbálsz meg? – kíváncsian nézett a mamájára.
- Törődj bele, hogy Tamás most vak. Úgy is viselkedik, mint egy vak, hiszen nem tud mást tenni. Támogasd, hogy érezze, elfogadod így is őt. Temesd a lelked mélyére a tudást, hogy nem kellene így lennie. Segítsd őt, hogy el tudja ő is fogadni ezt az állapotot és azt, hogy így is lehet szeretni őt.
- Azt sem tudom, hogy mit kellene most csinálnom... – húzta össze magát fázósan, és egy bizonytalan kézmozdulatot tett Noémi.
- Vigyél neki egy CD lejátszót, hozzá hangoskönyveket. Tudod, amin felolvassák a regényeket. Beszélj rá, hogy járjon a vakok iskolájába. Tanulja meg a Braille írást. Olvasson az ujjával...
- Noémi mamája abba hagyta a felsorolást, mert megállította őt Noémi halott halvány arca, tiltakozó kézmozdulata.
- Nem bírom megtenni... – suttogta a lánya.
- Dehogynem, kislányom – biztatta az anyja.
- Ettől biztonságban érezné magát, tudná, hogy elfogadod így

is. Hátha ez tényleg segít és meggyógyul, ahogy szeretnéd. Közben pedig, keress olyan filmeket, videó felvételeket, amin futball huligánok, vagy tüntetők csapnak össze a rendőrökkel. Lényeg, hogy a hangulat olyan legyen, mint amilyen Varsóban lehetett, amikor megsérült, és sokkot kapott. Ha meghallja a felvétel hangait... Hát nem is tudom...– bizonytalanodott el az édesanyja hangja.

– Ez elég kegyetlenül hangzik! – Noémi arcán a felháborodás keveredett az elutasítással.

– Talán ki kellene kérni egy orvos véleményét – javasolta az anyukája.

– Hát ők aztán nem sokat konyítanak a dologhoz. Megmondta Dr. Kálnoky, hogy nincs ember a Földön, aki meg tudná mondani, hogy mitől térne vissza Tamás látása.

– Ha nem történik vele semmi, ha csak saját magával foglalkozik abban a kórházi környezetben, akkor kevés esélye van annak, hogy megtörténik az a fordulat, amitől visszanyeri a látását – gondolkodott el Noémi mamája.

Noémi felpattant és szótlanul fel-alá kezdett járkálni a szobában. Az édesanyja csendben figyelte őt. Tudta, hogy ez a járkálás mit jelent. Noémi így járkált fel és alá mindig, amikor az iskoláiról, a tanulmányairól, a munkájáról, a szétköltözésükről, a szerelemről élete nagy döntéseit meghozta. Amikor nagy sokára lehuppant mellé, anyukája tudta, hogy a döntés megszületett. A kislánya vállára tette a kezét, hogy jelezze, bárhogyan is döntött, ő mellette áll.

– Rendben, megpróbálom. Nem lesz könnyű, mert Tamás látni sem akar.

Amikor rájött, hogy mit mondott, zavartan kijavította magát:

– Nem akar találkozni velem...

– Próbáld meg másként kicsim, most is legyenek olyan új élményeitek Tamással, ami újra összefűz benneteket. Ne csak a

baleseten, és az állapotán rágódjatok. Olyan okos kislány vagy, nem okozott neked sohasem gondot, ha egy új projektet kellett kitalálni, és elindítani.

Noémi mamája nagyon igyekezett, hogy természetesen hangozzék a szájából ez az irodai bikkfanyelv, amihez Noémi szokva volt.

Noémi azonban szívből felnevetett:

– Miket beszélsz! Még hogy új projekt!

Megölelte az édesanyját és újra mosolygott:

– Mindig elfelejtem, hogy te vagy a világ legszenzációsabb anyukája – szeretettel megfogta a mamája kezét:

– Lám csak az is bejött, amit arról mondtál, hogy Tamás mitől fogja elszánni magát arra, hogy megkérje a kezemet. Hát, ha nem is kérte meg, de a jegygyűrűket minden esetre megcsináltatta.

Noémi arca egy gunyoros fintorra húzódott:

– A sors közbeszólt! – Aztán felvetette a fejét, és határozottan kijelentette:

– Akkor most én jövök!

A mamája értetlen arcát látva hozzátette:

– Most én szólók be a sorsnak... – és újra nevetett.

Amilyen kétségbe esetten érkezett meg pár órával ezelőtt, most olyan feldobva távozott az anyukájától.

Otthon leült a számítógépe elé és a keresőprogramba beírta: „hangoskönyvek”.

Meglepetten látta, hogy a hangoskönyveket áruló online áruház mennyi jó irodalmat kínál. Kiválogatta azokat a CD-ket, amiket meg akart rendelni és regisztrálta magát a honlapon. Leadta az elektronikus megrendelést, és bosszankodva látta, hogy nem rohanhat máris a hangoskönyvekért, hanem ki kell várnia, amíg meg hozza a futárszolgálat.

Előkereste a mobilját, és felhívta Tamás anyukáját. Nehéz szívvel elmondta neki, hogy Tamás szakítani szeretne vele, mert nem tudja elviselni, hogy Noémi gondoskodására szoruljon. Türelmesen végig hallgatta az asszony vigasztaló szavait. Azután, a segítségét kérte, hogy Tamással ne szakadjon meg a kapcsolata. Nagyokat nyelt, amikor Tamás mamája a vonal túlsó oldalán sírni kezdett, és arról faggatta, hogy „van ennek értelme?”

Noéminek keményen kellett küzdenie becsületes önmagával, hogy be tudja tartani az orvosnak tett ígéretét, és ne mondja el az elkeseredett asszonynak, amit az orvos mondott Tamás állapotáról. Végül sikerült legyőznie a kísértést, de nagyon rosszul érezte magát a bőrében.

Biztosította az asszonyt, hogy őszinte szívvel szereti Tamást, és megad neki minden segítséget, amire csak szüksége van a jelenlegi helyzetében. Megkérdezte, hogy a fiúnak van-e benn a kórházban CD lejátszója és elmesélte neki, hogy hangoskönyveket rendelt a számára.

– Lám csak milyen remek ötlet! – lelkesedett Tamás anyukája és megígérte, hogyha megjönnek a CD-k, beviszi a fiának és elmondja, hogy Noémi küldi neki.

A hangoskönyvek nem várt gyorsasággal megérkeztek. Noémi vásárolt egy hordozható CD lejátszót hozzá, és egy levél kíséretében elvitte Tamás anyukájának a csomagot.

Tamás mamája kicsit furcsállta, hogy Noémi olyan mosolygósan, magabiztosan adja át a küldeményt, amit a fiának szánt, mert Tamás már a nekik is elmondta, hogy szakítottak Noémival.

– No, majd meglátjuk... – gondolta magában, hiszen ő is tudta, hogy a fia szerelme Noémi iránt nem múlt el.

Megpakolva a fia által rendelt enni és innivalókkal, és Noémi ajándékával, még aznap este bement hozzá

Tamás a folyosón várta. Az utóbbi időben már nagyon ügyesen közlekedett a botja segítségével.

– Gyere kisfiam, edd meg az ételt, amíg nem hűl ki – terelte vissza a fiát a szobájába, ahol Tamás jóízűen megette a borsólevest, és a mákos tésztát, amit mára kért. Kicsit ugyan sokáig tartott, amíg az étellel teli kanalat a fia kezébe adta, majd elvette tőle üresen, hogy merjen az ételből, de már lassan kezdte megszokni. Tamás ugyanis nem volt hajlandó megengedni, hogy a szájába tegyék az ételt.

Amikor elpakolta az edényeket, leült a fia mellé, átfogta a vállát és megkérdezte:

– Hogy vagy ma? Hogy telt a napod?

Tamás megvonta a vállát.

– Tulajdonképpen jól. A csontjaim a röntgen szerint szépen összeforrtak, már csak néha érzek fájdalmat a vállamban, vagy a lábamban. Sokat tornázom, végzem a gyógytornász által megtanított gyakorlatokat. A Vakok Intézetéből jött tanítóval gyakorlom a tájékozódást, járkálást. Nézd már, tudok egyedül inni! – mondta kisfiús dicsekvéssel.

Óvatosan odanyúlt, ahol a poharat tartotta az éjjeli szekrényen. Átfogta a kezével, és a mutató ujját a pohár szélére tette.

A másik kezével az éjjeli szekrény közepén álló kancsóért nyúlt. Megfogta a kancsó fülét, és a poháron lévő ujjához vitte a kancsó csőrét. Óvatosan öntött az ujjá mellett a pohárba a vízből, azután visszatette a kancsót középre, és megitta a kitöltött vizet.

– Kinn a padon végighallgatom a szomszédos kórtermekben levők bajait. Mást nem is igen tudok tenni... – halkult el a hangja.

– Van itt valami neked kisfiam! – kezdett bele bizonytalanul az asszony.

– Noémi járt nálam, ő küldi...

Tamás a név hallatára összerezcent, de nem szólt semmit.

– Egy pár hangoskönyvet küldött, és hozzá egy CD lejátszót, meg egy levelet neked – sorolta bizonytalanul Tamás édesanyja.

Tamás sokáig nem szólt semmit, aztán közönyösen megszólalt:

– Olvasd fel a levelet.

Az asszony elővette a táskájából a levelet és a szemüvegét, kibontotta a borítékot, és olvasni kezdett:

„Drága, drága Tamás!

Itt vagy belül, valahol itt,

Hiszek ebben, mint valaki hitt.

Maradj benn, maradj a szívemben,

De ha kimész, odakinn hideg van!

Noémi”

Az asszony a fiára nézett és meglepetve látta, hogy a kis butácska vers megtette azt, amire több oldalnyi logikus és szenvedélyes magyarázat sem lett volna képes. Elmosolyodott, öröm, és remény ömlött el az arcán.

– Felolvasnád még egyszer! – kérte, és az édesanyja felolvasta újra és újra.

Aztán kibontotta a CD lejátszót, és érdeklődve nézte mit válogatott Noémi a hangos könyvekből.

– Azt hiszem, nem fogsz unatkozni, amíg ezeket végig hallgatod. Küldött egy kis krimi: Ronald Dahl: Meghökentő mesék.

– Jó, ez régen a TV-ben sorozatként ment. Nem is tudtam, hogy könyvben is megvan!

– Vannak itt versek: Shakespeare Szonettek.

– Igen, ezt nagyon szeretjük Noémivel. Tőlem kapta egyik karácsonyra ezt a verseskötetet.

– Vannak vicces CD-k is. Mark Twain: Ádám és Éva naplója, Durrell: Családom és egyéb állatfajták.

– Ó, ezen remekül szórakoztam kölyök koromban! – nevetett fel Tamás.

– Az utolsó pedig, Casanova: Veszedelmes viszonyok.

– Kérlek, rendezd át az éjjeli szekrényem fiókját mama! Előre az ágyam felőli sarkába tedd bele egymásra a CD-ket és az evőeszközeimet, amik eddig ott voltak, tedd előre középre. A szappanomat a másik sarokba előre, és a fogmosómat pedig, hátra az evőeszközeim mögé - rendelkezett Tamás.

– A CD lejátszót hová tegyem?

– Ide a kezembe. És fogd meg, kérlek, az ujjaimat, és mutasd meg, hogyan kell kezelni.

Tamás mamája beletette a tartós elemeket a CD lejátszóba, és végtelen türelemmel, rengetegszer odaigazítva Tamás ujjait a megfelelő helyre, megtanította a használatára.

Amikor elbúcsúzott, megkérdezte:

– Üzensz valamit Noéminek?

Tamás felemelte a fejét, és visszakérdezett:

– Felhívnád nekem, mielőtt elmész?

Az asszony bólintott, de azután észbe kapott, hogy ezt nem látja Tamás, és a telefonért nyúlt. Kikereste Noémi számát, elküldte a hívást, a fia kezébe adta a készüléket, lehajolt arcon csókolta, és kifelé indult. Csak az első gyöngéd szavakat hallotta:

– Szia Kicsi, remek ajándékot küldtél, pedig nem is ma van a születnapom...

Hazafelé menet még mindig azon morfondírozott magában, hogy van-e ennek valami értelme? Noémi tényleg képes felvállalni Tamást a balesete után is?

Noémi a másnapi látogatásán a kórházban úgy ölelte magához Tamást, hogy a fiú rögtön a fülébe súgta gyengéden:

– Maradok. Maradok a szívedben Kicsi... Odakinn tényleg szörnyű hideg van! Megpróbáltalak levegőnek nézni, de rájöttem, hogy levegő nélkül nem tudok élni...

Noémi pedig, megkérdezte Kálnoky doktort, hogy elviheti-e Tamást a kórházból néhány programra.

– Mivel tulajdonképpen az orvosi rehabilitáció már majdnem véget ért, semmi akadálya, hogy elvigye, ha vállalja érte a felelősséget – nézett rá kutatóan az orvos.

– Minden esetre jó, hogy lassan szokik vissza a kórházon kívüli létbe, nem egyszerre szakad rá, amikor elbocsátjuk.

Amikor Noémi kiment az orvosi szobából, Dr. Kálnoky sokáig nézte a becsukódó ajtót, és arra gondolt, Tamásnak tündér keresztanyja volt, hogy rátalált erre a kivételes lányra, aki nem adja fel.

Azonban arról fogalma sem lehetett, hogy Noémi tényleg mennyire nem adja fel.

A következő alkalommal elvitte a fiút a Fővárosi Szabó Ervin könyvár központi könyvtárába és megismertette őt a vakok számára kifejlesztett beszélő számítógéppel.

Ahogy Noémi várta, Tamás egészen beleszeretett a készülékbe, és örömmel beleegyezett abba, hogy Noémi vegyen neki egy beszélő számítógépet.

Amikor visszamentek a kórházba, a lány fülébe súgta:

– Tudod Kicsi, azt hittem haza viszel...

Noémi elmosolyodott örömeiben, hiszen nagyon hiányzott neki Tamás. Azonban eddig szóba sem merte hozni a dolgot, annyira megviselte az, ami a fiú utolsó otlélétekor történt.

Aznap este már lefekvéshez készülődött, amikor a telefonja pityegni kezdett. Megnézte a kijelzőt, és látta, hogy Évi keresi. Összeszorította a szemét, amikor meglátta, ki keresi és bűnbánóan fűjt egyet. Te jó ég! Szegény Évi! Mostanában mindig csak lerázta, ha felhívta őt.

Nem tudta elviselni a barátnője boldogságát, amikor az övé romokban hevert. Most azonban elszánta magát, hogy bocsánatot kér tőle, és mindent elmesél neki. Azonban a barátnője szóhoz sem hagyta jutni:

– Jaj, de jó, hogy felvette! – hallotta Évi csilingelő hangját. Nem bírom ki, hogy el ne meséljem neked: kisbabám lesz! Képzeld el, a terhességi teszt azt mutatja, hogy kisbabám lesz! Jaj, olyan boldog vagyok! Ugye leszel a kereszt anyja?! Ugye milyen csodás! – Évi lelkesedése megállíthatatlan volt.

– Felhívtam az anyukámat és utána mindjárt téged! Remélem, még nem aludtál! Győző leszaladt egy üveg alkoholmentes gyerek pezsgőért, hogy koccintsunk a bébinkre! Szerintem karácsonykor történt meg a dolog. Síelni voltunk a Magas-Tátrában és szörnyű hideg volt, jól össze kellett bújnunk! – kuncogott az örök vidám Évi.

– Szóhoz sem tudsz jutni?! – incselkedett vele a barátnője.

– Igen, szóhoz sem tudok jutni – sóhajtott Noémi – Gratulálok! Persze, hogy leszek a keresztmamája! Boldogan... – halkult el a hangja.

Évi azonban nem vette észre, hogy Noéminek bármi gondja lehet, nem a földön, a mennyekben járt.

– Le kell tennem, itt van Győző! Majd hívlak! – csicseregte vidáman és bontotta a hívást.

Noémi kezében a telefonnal leroskadott az ágya szélére, és gyors fejszámolásba kezdve újra végig gondolta az elmúlt heteket.

Tamás balesete után abbahagyta a fogamzásgátló tablettaszedését, és karácsonykor... nos, hát karácsony előtt sem

szedte. Nem látta értelmét. Csak vett néhány óvszert. Az után a katasztrofális karácsonyeste után nem gondolta, hogy egyáltalán együtt lesznek. Így nem vitte el magával, amikor elment ebédre Tamásékhoz.

Amikor elragadta a szenvedély őket, nem is jutott eszébe, hogy nem szedi a tablettát, és vigyázniuk kéne.

Azóta pedig, nos, azóta pedig nem jött meg neki...

Öt hete, kb. öt hete, vagy hat, hogy együtt voltak.

Felállt, odalépett a tükörhöz, és jól megnézte magát. Nem látott semmit. A szokásos arc nézett vissza rá, a szokásos alakját látta a tükörben.

Talán csak a stressztől... gondolta. Mostanában mindenért a stressz a felelős...

Gépiesen öltözködni kezdett. Amikor felhúzta a kabátját, nagyot sóhajtott, aztán bezárta az ajtót, és elindult az Üllői úton lévő patika felé, hogy megnézzze nyitva van-e.

Amikor odaért, a halványan világító fénynél elolvasta, hogy az ügyeletes gyógyszerár a Teréz patika.

Visszasétált, és beült az autóba. Néhány perc múlva már a Körúton volt a patika előtt. Nyomja meg a csengőt, olvasta el a feliratot Noémi. A csengetésre egy gyűrött arcú férfi nyitotta ki az ajtón levő kis ablakot.

– Tessék, kérem! – szólt ki álmosan.

– Egy terhességi tesztet szeretnék – monda Noémi.

– Most?! – kérdezte meghökkenve a patikus. Noémi hirtelen ráébredt, hogy majdnem éjfél van és a hideg, havas Körúton ő az egyetlen járókelő, aki éppen felébresztett egy alvó patikust, hogy sürgősen terhességi tesztet vegyen.

– Kérem, ne haragudjon! De ha már úgy is felkeltettem...

A patikus morgott valamit, és elment az ablaktól. Noémi már azt hitte visszafeküdt aludni, amikor újra kinyílt a kis ablak. A

teszt helyett egy blokkot nyújtott ki a patikus. Ügyeleti díj 300.-Ft olvasta az első tételt Noémi. Kiszámolta pontosan a pénzt és benyújtotta az ablakon. A patikus egy kis dobozt adott ki neki.

– Eredmény egy perc alatt, a nap bármelyik szakában. Akár nappal is – mondta és becsukta a kis ablakot.

Noémi felnevetett, és a kis dobozzal visszaült az autóba.

Otthon aztán elhagyta a bátorsága. A fürdőszobában a mosógépre tette a kis dobozt és egy darabig csak nézte, azután elolvasta a használati utasítást.

Miután a próbanyílásba cseppentette a vizeletét, becsukta a szemét. Amikor kinyitotta felkiáltott:

– Te jó ég!

A teszten, a kontroll vonalon kívül, a terhességet igazoló vonal is ott virított.

Noémi bement a szobába, leoltotta a villanyt, de úgy érezte képtelen lenne elaludni. Leült a fotelba és a sötétbe borult szobából kinézett az ablakon át, az égen fénylő csillagokra.

Egyelőre a sors szólt be újra nekem... – gondolta Noémi és a belsejébe figyelt, ahol egy új élet kezdődött. Azonban nem érzett semmit.

Másnap – ahogy előre eltervezte – elvitte Tamást Aquincumba, a tapintható régészeti kiállításra. Tamás szépen végig csinálta a programot, és amikor vége lett, meg is köszönte Noéminek, hogy elhozta. Aztán az autóban visszafelé, némi hallgatás után halkán megkérdezte:

– Hány okosító program után bocsátod meg nekem azt, ami karácsonykor történt?

– Már régen megbocsátottam – válaszolta Noémi.

Tamás a keze után tapogatózott. Noémi odanyújtotta egy percre a jobb kezét, de aztán sebességet kellett váltania, és elhúzta.

Amikor látta Tamás arcán a csalódottságot, a fiú combjára tette a jobb kezét, amikor kellett a vezetéshez, elvette onnan, azután visszatette, és Tamás újra megfoghatta.

– Nagyon megijesztettek akkor reggel? – kérdezte a fiú.

– Hát... eléggé... – válaszolta őszintén Noémi.

– Tudod, már sokkal jobban vagyok. Már kezdem megszokni, hogy nem látok... Már ha egyáltalán meg lehet ezt szokni... Már jobban tudok tájékozódni a fülemmel, az orrommal, mint akkor... És a rémálmok is egyre kevesebbszer gyötörnek...

Mivel Noémi nem válaszolt semmit, csak egy újabb sebesség váltás után visszatette a fiú combjára a jobb kezét, Tamás tovább folytatta:

– Kicsi! Annyira szeretlek! Annyira hiányzol! Kérlek, menjünk haza!

Noémi megszorította a fiú kezét, és azt mondta:

– Jól van! Ma már lejárt az idő, amire elkértelek a kórházból, de holnap hazamegyünk!

Tamás akkorát sóhajtott, hogy egészen bepárásodott az ablak, és boldogan elmosolyodott.

– Alig várom! – mondta. A szájához emelte Noémi kis kezét, és megcsókolta a tenyerét.

– Korán gyere értem! – kérlelte őt a fiú, és Noémi szeretettel mondta:

– Igen, nagyon korán érted megyek.

Másnap már ebéd után ott volt Tamásért, de tele volt kétséggel, és bizonytalansággal. Aggódott, hogy rosszul végződik megint a bizalmas együttlétük. Azt sem tudta eldönteni még, hogy megmondja-e Tamásnak, hogy gyereket vár.

Amióta Tamás megtanulta a botot használni, Noéminak nem kellett már aggódnia a lépcsőn való felmenetel miatt. Néhány koppantás maga előtt, és maga mellett, és Tamás úgy ment fel a

rettegett lépcsőn, mintha látná a lépcsőfokokat.

Csak az ajtó előtt súgta Noémi fülébe:

– Jobb lábbal indulunk... – és felnevetett.

Noémi is elnevette magát, és fürkészve nézte a fiút, aki önállóan átlépte a küszöböt, és türelmesen megvárta, hogy elvegye a kabátját. Azután egyedül bement a szobába, és megállt az ajtóban, kicsit várt, majd ügyesen elnavigált a fotelig, és leült.

Kényelmesen hátradőlt, és kinyújtóztatta a hosszú lábait, ahogy mindig is szeretett elterülni a fotelben.

– Olyan jó itt! – sóhajtott.

– Alig várom, hogy haza engedjenek!

Noémi kicsit meghökkent. Arra nem gondolt, hogy ha Tamást kiengedik a kórházból, akkor hová fog menni. Valahogy természetesnek vette, hogy a szüleihez megy. Az anyukája majd főz neki finomakat, és az apukája meg majd gondozza. Addig, ameddig visszatér a látása. Azután pedig majd újra együtt élnek.

Most azonban rájött, hogy a fiú nem így gondolja.

– Nem bánod, ha gyakorlok kicsit? – kérdezte a fiú.

Noémi nem értette ugyan, hogy miről van szó, de ráhagyta:

– Persze, hogy nem bánom.

Tamás felállt. Megfogta a fotelnek támasztott botot, és elindult az ablak felé. Számolta a lépéseket. Aztán elment a szekrényhez, az ágyhoz, az íróasztalhoz, teljesen egyedül. Csak a botja koppanása hallatszott és az, hogy számolja a lépéseket. Végül oda ment hozzá, és erősen magához ölelte.

– Olyan buta voltam – súgta a lány fülébe. – Azt hittem, hogy el tudlak engedni. Azt hittem, hogy nélküled kell élnem. Küldtem neked magam helyett egy tündért, hogy vigyázzon rád, de visszajött, és azt mondta, hogy a tündérek nem vigyáznak egymásra. Azt hittem, hogy csak az emlékedet

szabad szeretnem. Milyen jó, hogy nem hagytad...

A szája forrón Noémi szájára tapadt, és olyan szenvedélyesen csókolta, hogy Noémi úgy érezte, elolvad Tamás karjában.

Elfelejtette, hogy milyen üde, és édes a fiú szája. Milyen gyöngéden és szenvedélyesen tudja őt magához ölelni. Noémi lehunyta a szemét, szétnyitotta az ajkát, közben Tamás a haját, az arcát simogatta az ujjával. Majd lejjebb csúsztatta a kezét, és gyöngéden megsimogatta a mellét. Noémi halkan felnyögött, és felhúzta Tamás pulóverét. Az érintésétől, az illatától szinte elszédült, megfogta a fiú kezét, és lassan elindult, vezette őt az ágyuk fele.

Gyöngéden és élvezettel szeretkeztek, Tamás még utána is a karjában tartotta Noémit, magához ölelve.

Emlékeket idéztek fel a múltjukból, és érezték, hogy már nagyon régen összetartoznak. Az eddigi közös emlékeik, az a sok minden, amit együtt éltek meg, összeköti őket egymással, jobban, mint bárki mással a világon.

Aztán Tamás kibújt az öleléséből, megsimogatta, és a fülébe súgta:

– Csak egy perc, mindjárt visszajövök.

Noémi csodálkozva látta, hogy a fiú szinte nyílegyenesen a könyvszekrényhez megy, érzékeny ujjával kitapintja a könyvek sorát, majd kivesz középről egy kötetet és benyúl mögé. Azután egy másikat, és a mögött kezd el kutatni.

Noémi akkor már tudta, hogy mit keres. A következő kötet aztán már tényleg az „Erato” volt, és Tamás megtalálta a kis csomagot mögötte. Némi tapogatózás után a könyveket visszadugta a helyükre, a csomagot a tenyerébe fogta, és visszajött az ágyhoz. Noémi kezébe adta a kis csomagot.

– Kinyitnád, kérlek!

Noémi kicsomagolta a kis dobozt, és kinyitotta. Ott feküdtek a karikagyűrűk a selyem bélésen. Tamás feléje nyúlt, de nem

találta el az irányt. Noémi megfogta a kezét, és gyengéden rátette a dobozra. Tamás elvette a dobozt, óvón az egyik tenyerébe fogta, a másik kezével magához ölelte őt és megszólalt:

„Te, aki megkötöztél lázadásban,
és elvetted tőlem a kockázat örömét,
te, aki keserűvé tetted a fanyar tagadást,
s más is így csinálja gyilokkal enyhíted
a soha nem lesz énbőlőlem semmi kínját,
de ugyanakkor te, aki erőt adsz felkeléseimhez,
és elviselhetővé teszed tucat perceimet,
most már vállalj egészen,
mert nélküled a földre lefekszem,
estemben felrúgva a hétköznapi gépezetét,
és összeharapott szájjal megadom magam.”

– Kicsi! Leszel a felségem? – hangzott el a vers után az a mondat, amiről régen mind a ketten azt hitték, hogy soha nem fog elhangzani.

Noémi boldogan felnevetett:

– Igen! Igen! Igen! – kiabálta boldogan, és összeborzolta a fiú haját.

Tamás a régi, kedves mozdulattól elmosolyodott és közelebb csúszott Noémihez:

– Mondd, hogy „puszika nyuszika”! – kérlelte Noémit.

Noémi újra beletúrt a fiú hajába és lágyan, édesen azt mondta:

– Puszika nyuszika!

Tamás ügyesen kivette a kisebbik jegygyűrűt a dobozból, és Noémi keze után nyúlt. Noémi belecsúsztatta a kezét, a fiú tenyerébe, de az szigorúságot tettetve megszólalt:

– Ne csalj kicsi! Ez még csak a lánykérés, nem az esküvő! A

bal kezedet kérem.

Noémi szeméből kigurult két könnycsepp, ahogy Tamás a jegygyűrűt felhúzta az ujjára, és a szájához emelve megcsókolta.

A kezébe vette a nagyobbik jegygyűrűt, a fiú ujjára húzta, de ő a száját csókolta meg.

– Ne itasd az egereket Kicsi! Mi a baj? – aggódott Tamás, megérezve a könnyek ízét a csókban.

– Nincs baj! Semmi! – nyugtatta meg Noémi.

– Évinek igaza volt. A valóságban semmi nem olyan, mint ahogy elképzeled előre az ember. Hanem sokkal, de sokkal szebb.

Tamás magához ölelte Noémit és vágyakozva suttozta:

– Talán még ennél is szebb, ha az ember a menyasszonyával szerelmeskedik...

Ahogy a fiú keze becézgetni kezdte, mindig érezte a bőrén a kis aranykarika érintését, amit a fiú viselt, és mindannyiszor édes borzongás futott végig rajta.

A szenvedély csúcsán összefonódott a bal kezük szorosan, és a kezükön viselt kis arany karikák egymáshoz értek. Noéminak úgy tűnt, hogy hallja a pendülést, ahogy összeérnek és a gyönyör, és a boldogság egyszerre öntötte el.

Szeretkezés után Tamás sokáig simogatta, becézgette Noémit, majd megkérdezte:

– Mikor szeretnéd az esküvőt?

– Minél hamarabb! – felelte gondolkodás nélkül Noémi.

– Nem szeretnék pocakos menyasszony lenni – szaladt ki a száján.

– Miért nem szeded a tablettát? – kérdezte csodálkozva a fiú.

Noémi feljebb csúszott az ágyon, és Tamás kezét, a köldöke alatt, a hasára tette.

– Már nem kell a tableta. Itt a kis trónörökös. Karácsonykor

nem vigyáztunk. Amikor a baleseted történt, és sokáig nem voltunk együtt, abbahagytam a tabletták szedését. Karácsony előtt vettem ugyan óvszert, de aztán megfeledkeztem róla – mondta a lány.

Tamás teljesen elképedve ölelte magához Noémit.

– És nem bánod? – kérdezte csodálkozva.

– Miért bánnám? Még rosszul sem vagyok. Amikor a terhességi teszt pozitív lett, el sem akartam hinni az eredményt. Csak amikor a nőgyógyász is megerősítette, és megkaptam a terhes gondozási kiskönyvet, csak akkor hittem el.

– De, de mi lesz a karriereddel? Annyi energiát fektettél bele...

– A karrieremmel? Nem tudom, ezen még nem gondolkodtam. Majd beszélek a tulajdonossal, és meglátom. Nem gondolom, hogy problémát fog jelenteni. Neki is három gyereke van!

– Na igen, de nem ő szülte, hanem a felesége.

– Mi lányok legtöbbször a gyereket, a családot választjuk, ha tehetjük. De amíg munkáról van szó nagyon keményen dolgozunk. Tudja ezt a tulajdonos is – mondta Noémi.

Tamás pedig, nem látta értelmét a további ellenkezésnek.

– Annyira örülök nektek! – mondta meihatottan.

A tenyerével megsimogatta Noémi lapos hasát.

– Évi meg fog pukkadni az irigységtől, hogy a mi esküvőnkön, már a kisbabánk is részt vesz. Nem is tudom elvállalja-e, hogy a tanúd legyen – ugratta mosolyogva a fiú.

– Évi is terhes! – jelentette be Noémi. – Ő is karácsonykor lett az.

Azzal Noémi elmesélte, hogyan jött rá Évi telefon hívása alatt, hogy lehet, hogy ő is terhes. Azután az éjjel beszerzett terhességi teszt története következett, amin így utólag jókat nevettek.

– Imádok veled az ágyban lenni szeretkezés után is – suttozta a fülébe gyöngéden Tamás.

– Fantasztikusabbnál, fantasztikusabb történeteket tudsz mesélni. Legutóbb is az a tündérfürtös mese...

Noémi azonnal lecsapott rá:

– Azért a dokinak nem kellett volna elmondani! – róttá meg szemrehányóan.

– Ne aggódj! Nem a mesédet mondtam el, csak megkérdezte, hogy mit hallgatok az MP3-on. Én meg válaszoltam. Talán hazudnom kellett volna valamit?

Amikor Noémi nem válaszolt, hozzá tette:

– Az tartotta bennem a lelket, amikor elküdtelek, hogy legalább a hangod velem maradt... Olyan boldog voltam, ha csak elkezdted mondani a felvételen, hogy „képzeld, aznap amikor Gábor felvette az új kolleganőt, az álmodtam...” Biztosan látszott is rajtam, hogy boldoggá tesz a hangod, azért kérdezte meg a doki, hogy mit hallgatok...

– Na, jól van, te rosszaság, megbocsátom, hogy titokban felvetted a mesét.

– Nem csak a mesét, az egész délutánt! – vigyorgott elégedetten Tamás.

– Te jó ég! Egész délután... – jajdult fel Noémi – egész délutánra elkértelek, de már késő este van! Futás vissza a kórházba, még azt hiszik, hogy elraboltalak. Többé el sem engednek velem!

Sietősen felöltöztek, és visszamentek a kórházba. Szerencsére Kálnoky doktor nem volt benn, az éjszakás nővérke pedig, elnézően mosolygott.

Másnap Noémi úgy érezte, hogy egész nap csak a terhességéről beszél.

Először a boldogan kérdezősködő mamájának, azután a lelkes barátnőjének, Évinek, azután Tamás aggódó édesanyjának,

végül pedig, a főnökének.

Pálos úr azonnal fogadta, amikor jelezte neki, hogy beszélni szeretne vele.

Közbeszólás nélkül végig hallgatta, hogy a kereskedelmi igazgatója férjhez megy, kisbabát vár, és körülbelül fél év múlva otthon marad.

Végül elmosolyodott, a kezét nyújtotta, és így szólt:

– Gratulálok! Annyi rossz után, amin keresztül mentek az elmúlt évben, végre a szép napok következnek az életükben.

Noémi kicsit meglepődött, hogy nem az ő munkahelyi pótlásáról beszél először a tulajdonos ügyvezető, de jól esett neki, hogy Pálos úr így állt hozzá a céget is érintő változáshoz.

– Emlékszem, amikor nálunk sorban jöttek a gyerekek, elég sűrű volt az életünk és akkoriban nem sokat aludtuk a feleségemmel, de az életünk csodálatos, boldog korszaka volt. Figyelni azt, ahogy nőnek, fejlődnek, egyre édesebbek, kinyílnak a világra... Ezt az élményt soha semmi más nem tudta volna pótolni! Remélem, hogy meghív az esküvőjükre!

Noémi őszintén válaszolt:

– Még nem beszéltük meg az esküvőnk részleteit Tamással.

– Azt javaslom, hogy bízzanak meg egy esküvő szervező céget, azzal sok gondot levesznek a vállukról.

– Köszönöm a jó ötletet! – mosolygott Noémi.

Amikor visszament a munkájához, arra gondolt, hogy ez egész könnyen ment és bizakodott, hogy tényleg szép napok jönnek.

Vasárnap délelőtt elvitte Tamást Pátyra, az ottani lovas centrumba, ahol a nem látók is lovagolhatnak, segítséggel. Hazafelé az autóban Tamás csak a fejét csóválta:

– Kicsi! Soha életemben nem lovagoltam, de nem is volt szándékomban. Mindig is félttem a lovaktól. Egyszer régen, még kisfiú koromban, a nagymamámnál nyaraltam vidéken. A

házunk előtt megállt egy lovas kocsi, és kimentem bámészkodni az utcára. A kezemben egy kifli volt, azt eszegettem. Azt néztem, hogy a lovak szemén ellenző van, és szerettem volna tudni, hogy mit látnak így a világból. Addig - addig mászkáltam a járda szélén a lovas kocsi előtt, amíg a felém levő ló odakapott a szájával, és egyszerűen kikapta a fogával a kezemből a kiflit. Rettenetesen megijedtem, rögtön beszaladtam az udvarra, és azóta sem igen barátkoztam lovakkal. Meg voltam győződve róla, hogy minden ló elől harap, hátul rúg – Tamás elhallgatott, Noémi keze után tapogatózott, amikor megfogta a lány kezét, folytatta:

– Ma csodálatos dolog történt velem. Felültem a lóra, és nem kellett azon izgulnom, hogy merre kell mennem, milyen akadályt kell kikerülnöm! A ló látott helyettem. Békésen vitt a hátán, és nézte helyettem az utat. Nagyon élveztem. Király volt – azzal vidáman felnevetett.

– Biztosan azért, mert nem volt kifli nálad – ugratta Noémi.

Otthon aztán még egy meglepetés várta Tamást. Noémi megvette neki a beszélő számítógépet. Vett egy íróasztalt is, hogy mindig azonos helyen találjon meg Tamás mindent. Egész délután a számítógépet próbálgatták. Az aznapi újsággal kezdték. A szkennel segítségével beolvasták a nyomtatott oldalakat a számítógépbe, és a gép felolvasta az újságot Tamásnak. A fiú egészen el volt bűvölve.

– Ezzel bármilyen könyvet feltudok olvasatni! Jobb, mint a hangos könyv – lelkesedett őszinte örömmel.

Aztán megismerkedett a képernyőolvasó programmal is.

– Milyen kár, hogy vissza kell mennem a kórházba... – mondta, amikor eljött az este – ott olyan unalmas. Milyen kár, hogy nem vihetem magammal a számítógépet.

– Hát én nem bánám, de nem tudnánk ott hová tenni. Beszéljünk az orvosoddal, hogy engedjen haza – mondta a

maga számára is meglepően Noémi.

– Ó gondolod, hogy haza engedne? – Tamás egyszerre látszott örülni, és aggódni.

– Megkérdezzük! – biztatta Noémi.

Kálnoky doktor nem zárkózott el.

– Jó, de először csak egy napról lehet szó – határozott végül.

– Kap egy 24 órás eltávozást, fiatalember. Aztán vissza kell jönnie. Éppen elég lesz egy napig helytállni egyedül – nézett Noémire és Tamás felé intett, akin látszott, hogy megkönnyebbült az orvos szavaitól.

– Lehetne már holnap? – kérdezte mohón a fiú.

Az orvos kérdően nézett Noémire, aki bólintott.

– Nos igen, miért is ne! – válaszolta Dr. Kálnoky.

Az első egyedül otthon eltöltött napja Tamásnak elég mozgalmasra sikerült. Szinte egyfolytában csörgött a mobilja, az egész család – élén Noémivel – minden percben tudni akarta, hogy jól van-e és mit csinál éppen.

– Hát telefonálok! – válaszolta megadóan a fiú Noémi kérdésére.

– Apámmal, anyáddal kétszer, anyámmal nyolcszor, veled tízszer. Igen, megettem a konyha asztalon hagyott hidegtálat, nem haltam sem éhen, sem szomjan. Minden rendben – nyugtatta meg újra, és újra a lányt.

– Már egy egész oldalt sikerült elolvasnom a mai újságból – mondta vigyorogva.

– Jó rendben, nem hívlak fel ma többször – ígerte meg Noémi, de nagyon nehéz volt megtartani az ígérését.

Szinte felszáguldott a lépcsőkön, amikor kora délután haza ért. Amikor feltépte az ajtót, és berobogott a szobába, megnyugodott. Tamásnak kutya baja sem volt, szemlátomást remekül szórakozott a beszélő számítógépével.

Ahogy sokasodtak a fiú által otthon töltött egy-egy napok, Noémi Évivel, és anyukájával belemerült az esküvőszervezés részleteibe. Noémi azon vette észre magát, hogy már nem zavarja annyira, hogy Tamás nem lát. A lelke mélyén azonban még mindig várta, hogy Tamás látni kezd.

Minden tőle telhetőt megtett, hogy a fiú elfoglalja, és biztonságban érezze magát.

Az esküvő minden részletéről kikérte a véleményét, mindent megbeszéltek. Az esküvőszervező cég kiválasztását, az esküvő helyszínét, a meghívottak listáját, a meghívókat, a vendégkönyvet, az autóbérléseket, az esküvői vacsorát, az esküvői tortát, az ülésrendet és mindazt az ezer és ezer dolgot, amiről ilyenkor döntenet kell.

Noémi szinte ragyogott. Imádta az előkészületeket, és türelmetlenül várta az esküvőjük napját.

Eljött az a nap is, amikor Tamást végleg hazaengedték a kórházból. Kálnoky doktor gratulált Noéminek a közelgő esküvőjük alkalmából, de arról, amit a lány titkon remélt, egyetlen szót sem szólt.

Noémi, ha hazaért időben, az összes esti hírműsort végignézte, vagy legalább végighallgatta, miközben jött – ment a lakásban. Várta, csak egyre várta azt a napot, amikor valamelyik hírműsorban ahhoz hasonló hír lesz, mint ahol Tamás megsérült, és megvakult.

Azután március 15.-én az esti híradóban arról tudósítottak, hogy a budapesti főpolgármester beszéde alatt az összegyűlt tömegben rendbontók zavarták meg az eseményt. Tojással dobálták meg a szónokot, aki a hangzavar miatt nem tudta megtartani az ünnepi beszédét.

Noémi keze a távirányítón jó hangosra állította a TV-t. A hangzavar, amit a gyűlésről beadtak csak néhány pillanatig

tartott, de a szobában lévő Tamás egész testében megmerevedett és felkiáltott:

– Jézusom! Mi ez?! Kapcsold ki! Jaj, kapcsold már ki!

Noémi rémulten azonnal kikapcsolta a TV készüléket, és a fiúhoz sietett. Tamás reszketett, a homlokáról dőlt az izzadság, a semmibe révedő szemeiből pedig, könny csordogált.

Noémi iszonyúan szégyellte magát, hogy ezt tette a fiúval. Ráadásul feleslegesen.

Átölelte szorosan, és magához szorította Tamást. Bűnbánóan azt mondta:

– Ne haragudj! Ó, kérlek, nagyon kérlek, ne haragudj!

Tamás, azonban nem bírt megnyugodni.

– Miért csináltad? – kérdezte haragosan, és szemrehányóan.

– Mit miért csináltam? – kérdezett vissza zavartan a lány.

– Miért vetted olyan hangosra a TV-t? – szorította meg Tamás Noémi vállát.

- Véletlenül – hazudta Noémi – halkabbra akartam venni, és véletlenül hangosabbra vettem – mondta, és majd meghalt a szégyentől.

A vak fiú nem szólt semmit, de tudta, hogy Noémi hazudik. Hallotta a hangján. Tamás nagy sokára úrrá lett magán, és elment fürdeni.

Noémi becsukta a szobaajtót is, és iszonyú lelkiismeret furdalástól gyötörve felhívta a mamáját.

– Szia! Jaj, nem vagyok normális! – szinte kiabált a telefonba.

– Mi a baj édesem? Mi történt? – kérdezte rémulten az édesanyja.

– Kipróbáltam! Jaj! Nem vagyok normális! De annyira szeretném, ha visszatérne a látása! – zokogott a telefonba Noémi.

– Mit próbáltál ki? – kérdezte értetlenül a mamája.

– Tudod, amiről egyszer beszélünk, még régen. Hogy

visszatérhet a látása, ha az eredetihez hasonló trauma éri. És ma a híradóban... – sírta el újra magát a lány.

– A főpolgármester beszéde? – kérdezte megértően a mamája.

– Igen, igen – sóhajtott Noémi – és borzasztó hangosra vettem! – ingatta a fejét.

– Nagyon rosszul tettem! – mondta bűnbánóan – Tamás teljesen kiborult. Remegett, izzadt, és sírt. Miattam szenvedett... és hiába. Nem segített a trauma sem! – Noémi felsírt:

– Annyira szégyellem magam...

– Ó édes kislányom nyugodj meg, te csak jót akartál – kezdte a mamája, de Noémi nem hallgatta meg.

– Egy gonosz dög vagyok! Meg sem érdemlem Tamás szeretetét! – azzal becsukta a mobilját, megszakítva a beszélgetést.

Közben nem is figyelt rá, hogy a fürdőszobában már rég óta nem folyik a víz, és a háta mögött csendesen kinyílt az ajtó. Azt sem hallotta meg, amikor Tamás visszatapogatózott óvatosan a fürdőszobába, és halkán folytatni kezdte a vizet.

Noémi sokáig állt az ablak előtt félelemmel teli szívvel, majd megkönnyebbülve látta, hogy a fiú lecsillapodva kerül elő a fürdőszobából.

Tamás nagyot sóhajtván kinyújtotta feléje a kezét: – Megyek, lefekszem. Keresek egy tökéletes párnát, azt hiszem, a Tiéd mellett van – mondta lágyan, és elmosolyodott.

Noémit elöntötte a határtalan megkönnyebbülés, hogy a fiú megbocsátott neki, de a szégyen mardosó forró hulláma csak lassan csillapodott benne.

Aztán eljött a nagy nap. Az esküvőjük napja.

Noémi már reggel mosolyogva ébredt, és odabújt Tamáshoz.

– Mmmm... mi van Kicsi? Miért nem alszol? – kérdezte a fiú félálomban.

– Olyan boldog vagyok! – sóhajtott a Noémi.

– Ja, az más! Ha a boldogságtól nem tudsz aludni, az meg van bocsátva! – ásította Tamás.

– Szeretnélek még utoljára, menyasszonyként szeretni téged – suttogta a fülébe a lány és Tamás gyengéden magához ölelte.

– Kérésed parancs Kicsim – ölelte át gyöngéden, és Noémi fölé hajolt.

Amikor később szétváltak, Tamás megkérdezte Noémitől:

– Már hajnalodik?

– Inkább fényes nappal van! – nevetett Noémi – ki az ágyból, mindjárt itt vannak a szüleid! – tette hozzá. Már régen megszokta, hogy Tamás időnként megkérdezi, hogy sötét van-e, vagy világos.

Tamást elvitték a szülei, Noémihez pedig, feljött az édesanyja, és a barátnője Évi, hogy segítsenek elkészülni a menyasszonynak, és elkísérik őt a házasság kötő terembe.

Amikor belebújt a szépséges hófehér menyasszonyi ruhába, és Évi a hajába tűzte a fátylat, szinte hinni sem akarta, hogy eljött ez a nap is, amikor Tamás valóban elveszi őt feleségül.

Erről aztán eszébe jutott valami.

– Kérlek benneteket, hogy menjete ki egy kicsit. Várjatok meg az előszobában. – terelte ki a mamáját, és a barátnőjét a szobából.

– Miért, most mi van? – értetlenkedett Évi.

– Kicsit egyedül szeretne lenni – nyugtatta meg Évit Noémi mamája.

Noémi a szobában kihúzta a könyvszekrény alsó fiókját, kivette a varródobozból az ollót, és levágott egy szálát a hajából. Óvatosan odasuhant az ablakhoz, és kinyitotta.

Feljebb húzta a rengeteg fehér tüllt, ami a szoknyáját borította, hogy az ablak mellé tudjon állni.

– Azt kívánom, hogy ma minden álmom teljesüljön, egy tökéletes nap legyen, életem egyik legboldogabb napja! – mondta, azzal kifújta a tenyeréből az ablakon át a hajszálat a tavaszi napsütésbe. Vidáman búcsút intett neki, és becsukta az ablakot.

– Mehetünk! – nyitotta ki a szobaajtót. Amikor azonban anyukája kutató szemeibe nézett elpirult.

– Már megérkezett az autó! – jelentette be Évi, aki akkor jött vissza az utcáról, ahová leszaladt, mivel nem bírt nyugodtan várni Noémire.

Amerre az autó haladt az utcán, a járdákon mindenütt megálltak az emberek, és a csodásan feldíszített menyasszonyi autó után fordultak. Noémi boldogan, és büszkén ült a hátsó ülésen, alig várta, hogy a házasságkötő terembe érjenek.

Amikor megérkeztek, óvatosan kiszállt, és aggodalmasan megkérdezte:

– Hol vannak a többiek?

– Már azt hiszem csak rád várnak – felelte a mamája.

Bent a násznép már tényleg beült a házasság kötő terembe, s a várakozáshoz kiválasztott zene, Vivaldi négy évszakja szólt a hangszórókból. Tamás ott állt a folyosón, és őt várta. Noémi oda sietett hozzá és belekarolt.

– Szia! Már annyira hiányoztál Kicsi! – fogadta a fiú.

– Itt vagyok, itt vagyok már. Csak gyere szorosan a szoknyám mellett – válaszolta Noémi, mivel megszólalt a bevonulási zene, a nászinduló.

– Jobb lábbal indulunk! – nevetett fel Tamás, és jókedvűen mosolyogva, lassan, ünnepélyesen bevonultak a házasságkötő terembe.

Megálltak az anyakönyvvezető előtt, aki sorban üdvözölte a

megjelenteket, és elkezdte a házasságkötési ceremóniát. Tamás érezte, hogy Noémi kis keze megremeg az övében.

Amikor az anyakönyvvezető megkérdezte Tamástól, hogy kíván-e az itt megjelent Nardai Noémivel házasságot kötni, Tamás arra gondolt, milyen szép lehet most Noémi. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és felidézte magában Évi arcát, amilyennek látta az esküvőjén. Az is eszébe villant, hogy akkor Évi boldog arca helyébe Noémi arcát képzelte.

Noémi felé fordította a fejét, és kinyitotta a szemét. Először csak azt érzékelte, hogy világos van, nagyon, nagyon világos van.

Azután meglátta, lassan, mintegy ködön át Noémi boldogságtól ragyogó, tündérszép arcát. Maga sem tudta, hogy csak a képzelete játszik vele, vagy tényleg látja Noémit. Érezte, hogy Noémi keze megszorítja az övét, és válaszolt:

– Igen!

Aztán már biztos volt benne! Tudta, hogy nem képzele, hanem látja Noémit! Nem merte levenni a szemét róla, nehogy eltűnjön. Boldog mosollyal figyelte, ahogy a lány kijelenti, hogy igen, az itt megjelent Kalmár Tamás felesége kíván lenni. Tamás csak Noémit nézte, csak Noémit látta, a szíve hangosan dobogott az örömtől. Egyszerre kapta meg a sorstól Noémit feleségnek, és kapta vissza a látását.

Amikor a jegygyűrűt kellett felhúzni Noémi ujjára, élvezte, hogy csak a szeme sarkából pillant a kék bársonypárna felé, és mégis pontos mozdulattal veszi el a kisebbik jegygyűrűt. Noémi odacsúsztatta a gyűrűs ujját, és Tamás felhúzta rá a jegygyűrűt, aztán ahogy Noémi elhúzta volna a kezét, lehajolt, és megcsókolta az ujján a jegygyűrűt.

Noémi egy pillanatra megdöbbenve nézett rá, de aztán a másik gyűrűért nyúlt, és felhúzta Tamás ujjára.

Amikor elhangzott a mondat, hogy csókkal köszöntse egymást

az ifjú pár, Tamás odahajolt a feleségéhez, és mohón, élvezettel megcsókolta. Ahogy elvette a száját Noémi szájáról, odasúgta neki:

– Milyen gyönyörűek a ruhád elején a kis ezüst levelű himzett kék virágok...

Noémi büszkén elmosolyodott, aztán amikor az anyakönyvvezető azt mondta, hogy foglaljanak helyet, szinte lerogyott a székre.

Tamás szemébe nézett, és látta, hogy a fiú őt nézi. – Látja a ruhámat, lát engem, ó igen, lát! – gondolta Noémi, és a boldogságtól és a megkönnyebbüléstől könnyes lett a szeme.

Az anyakönyvvezető az élet nehézségeit ecsetelte, és annak a fontosságát, hogy segítsék egymást, kitartsanak egymás mellett. Ők azonban csak utólag, a házasság kötésükön készült videót megnézve hallották az intelmeket. Ott, akkor egy szót sem hallottak, csak egymást nézték hitetlenkedve és boldogan.

A szülők köszöntésére aztán összeszedték magukat. Noémi, amikor odaadta a csokrot az édesanyjának, a nyakába borult és boldogan súgta a mamája fülébe:

– Képzeld, lát engem! Visszatért a látása! Itt, most... Jaj olyan nagyon boldog vagyok!

Noémi mamája hitetlenkedve nézett Tamásra, de amikor a fiú visszanézett rá, és kacsintott egyet, végre elhitte. Elmosolyodott, és megölelte a vejét.

Tamás is csokorral a kezében, odalépett a mamájához.

– Köszönöm, hogy olyan jó anyukám vagy! Köszönöm, hogy felneveltél, köszönöm, hogy gondomat viselted, amikor nem láttam...

Tamás mamája elvette a csokrot, és gépiesen mondta:

– Szívesen édes kisfiam! – csak azután fogta fel, hogy mit mondott az előbb Tamás. Felnézett a fiára. Belenézett a mosolygó szempárba, és hitetlenkedve pislogott. Tamás pedig,

azt mondta:

– Nagyon jól áll neked a kék szín, mindig is szép voltál benne.
– és akkor végre elhitte.

– Látsz kisfiam?! Tényleg látsz újra?! – kérdezte olyan hangosan, hogy az elől állók is meghallották. Aztán Tamás édesapja felé fordult:

– Képzeld, lát a fiunk, újra lát! – azzal sírva, nevetve a férje nyakába borult.

Tamás papája fél kézzel magához ölelte a feleségét, és a fiára nézett. Kérdeznie sem kellett, hogy igaz-e. Tamás ragyogó szeméből kiolvasta a választ.

Tamás megfogta Noémi kezét, és együtt egy üveg emlékbort adtak át az édesapjának.

Közben a teremben már a meghívott rokonok, barátok, kollegák mind azt suttogták egymásnak, hogy Tamás újra lát, hogy visszatért a vőlegény látása.

Felhangzott a gratuláció alatti zene és a gratuláció valóságos népnépzés lett!

Beethoven Örömdája bezengte a termet, és mindenki úgy érezte, hogy igen, ez a zene az, ami most ide illik. Az áradó zene hangjaira mindenki mosolyogva ölelgette az ifjú párt, újra meg újra.

Az anyakönyvvezető, aki semmit sem tudott az előtte lejátszódó események háttéréről megjegyezte, hogy ilyen érzelmes esküvőt még sohasem látott, amióta csak a pályán van.

Ez az esküvői hangulat velük maradt egész este. A szép, bőrkötésű vendégkönyvet teleírták a meghívottak az ifjú párnak, és külön Tamásnak szóló gratulációkkal, és jó kívánságokkal.

Amikor véget ért a vacsora, a menyasszonyi tortát olyan

szakértelemmel osztották fel – Tamás irányítása alatt – mintha mindig is ezt csinálták volna.

– Gyere Kicsi! Megtáncoltatlak! – ölelte át Noémit a férje.

– Nem is szeretsz táncolni! – csodálkozott Noémi.

– Veled mindent szeretek csinálni! – mosolygott rá – a parkett ördöge ezután sem leszek, de a menyasszonyt meg kell táncoltatni!

Noémit aztán egész este kézről kézre adták a vendégek, mindenki megtáncoltatta a menyasszonyt.

Még Pálos úr is felkérte, és olyan tüzes szambát járt vele, hogy az egész vendégsereg körbe állva csodálta őket.

– Tudja Noémi mindig is szerettem táncolni. Népi táncos voltam tíz évig a Közgáz táncsoportjában – árulta el a titkot Pálos úr.

Noémi élvezte, hogy minden meghívott jól szórakozik, vidáman táncolt mindenkivel, aki csak felkérte a menyasszonyt, de örömtől és boldogságtól ragyogó szeme egyre csak Tamást követte, aki vendégtől–vendégig járkált a teremben. Élvezte, hogy látja a fiú a rokonaikat, barátait, saját szemével csodálja meg a terem díszítését, amit nem is remélt még akkor, amikor együtt kiválasztották a lufikat és virágokat.

Boldogan felnevetett, amikor látta, hogy Tamás elveszi a fotós gépét, és önállóan fényképezni kezd. A gyönyörű esküvői képek közül a legkedvesebb az lett, amit Tamás készített Noémiről, aki a táncparkett közepéről, a vendégsereg sűrűjéből boldogságtól sugárzó arccal nyújtja a két kezét a férje felé.

Éjfélkor a konyhából elővarázsolt három szál gyertya fényénél táncolták el a „gyertyafény-keringőt”, mivel Tamás vaksága miatt ez eredetileg nem szerepelt az esküvői programban.

Később a tűzijátékot, a kertben kéz a kézben, együtt nézték végig.

Amikor hajnalban fáradtan, és boldogan hazavitte őket a taxi, a lépcsőházban egy pillanatra megálltak a lépcső előtt.

– Jobb lábbal indulunk! – mondta nevetve Tamás, azzal felkapta a feleségét, és kettesével szedve a lépcsőfokokat szaladt fel vele az emeletre.

Tamás fehér botját egész este nem keresték, utólag már nem is emlékeztek rá, hogy hol maradt.

Mosolyogva segítettek egymásnak levetkőzni a komoly, nehéz ruháikból, és amikor Noémin már csak az alsóneműje volt, Tamás csodálkozva megjegyezte:

– A bugyidon is kis kék virágok vannak ezüst levelekkel – és szívből felkacagott.

– Csodálatos lány vagy édesem! – simogatta meg Noémi arcát.

– A kis kék virágok miatt? – incselkedett vele a lány.

– Lássuk csak, azok nélkül milyen vagy – húzta magához Tamás és Noémi boldogan simult hozzá.

– Hagyjuk égve a villanyt, már olyan régen nem láttalak – kérlelte a fiú, de már nem volt rá szükség. Odakinn megvirradt, és a felkelő nap első sugarai bevilágították a szobájukat, az ágyukat, a szerelmüket.

Már jócskán benne jártak a délutánban, amikor Noémi arra ébredt, hogy Tamás a fotelban ül, és őt nézi.

– Mi van? Miért nem alszol? – kérdezte álmosan a lány.

Tamás két nagy lépéssel ott termett, és bebújt az ágyba. Magához ölelte Noémit és a fülébe súgta:

– Nem merek elaludni.

Kicsit hallgatott, azután folytatta:

– Attól félek, hogyha felébredek, nem fogok látni. Újra vak leszek. Rájövök, hogy ez csak egy álom volt, ez az egész. Az esküvőnk is, és az is, hogy újra látok.

- Te egyáltalán nem aludtál? – álmélkodott Noémi.
  - Nem – válaszolta Tamás – Nem merek! – tette hozzá.
  - De hát nem lehetsz ébren örökké! – csodálkozott a lány.
  - Igen, de legalább sokáig megpróbálok ébren maradni – mondta konokul a fiú.
  - Ébren maradsz, hogy fel ne ébredj – mutatott rá logikusan a lány, és nagyot nevetett.
- Amikor a fiúra nézett, meglátta, hogy megsértődött. Azonnal átölelte, és békítően ránézett:
- Nem, nem leszel újra vak, ez egészen biztos.
- Aztán óvatosan hozzá tette:
- Kálnoky doktor megmondta, hogy csak átmenetileg nem látsz, és visszatér majd a látásod. Azt azonban nem engedte, hogy elmondjam neked.
  - Hallottam, amikor anyukádnak elmesélted, hogy nem sikerült a kísérlet.
- Tudod, amikor hangosra vetted a tévét, a tömeg ordítását a híradóban... – vallotta be a fiú.
- Jaj! Nem tudtam, hogy hallod, hiszen fürödtél! – rémült meg utólag Noémi.
  - Csss, Kicsi! Semmi baj! Olyan boldog voltam, amikor hallottam, hogy csak átmenetileg nem látok. Sokkal, de sokkal elviselhetőbb lett minden. Annyira kiabáltál a telefonba akkor, hogy meghallottam az első szavakat odakinn is. Aztán kilopóztam a fürdőszobából, és óvatosan kinyitottam az ajtót, és szépen kihallgattalak – mondta elégedetten Tamás.
  - Az orvosok azt gondolták, hogy ha megtudod, hogy nincsen semmi szervi oka, annak, hogy nem látsz, magadat fogod hibáztatni, és esetleg még rosszabb lelkiállapotba kerülsz. Azt akarták, hogy őket hibáztasd!
  - Na, azt elérték! Seggfejek! – kiáltotta durván a fiú. – Azt hiszik, hogy amiért összefoltoztak, már joguk van elvenni

tőlem a reményt. Mennyi kétségbeesést megspóroltak volna nekem, ha elmondják az igazat!

– Azt nem hiszem – rázta a fejét Noémi.

– Legfeljebb azért lettél volna kétségbeesve, mert nem teljesül a jóslatuk. Nem voltak biztosak benne, hogy valóban újra látni fogsz, az is benne volt a pakliban, hogy nem tér vissza soha a látásod, egész életedben sem.

– De Te, biztos voltál benne! – Tamás hangja kemény volt, és dacos.

– Na, na! Álljuk csak meg egy szóra! – ült fel az ágyban Noémi.

– Igen eleinte biztos voltam benne, aztán meg egyáltalán nem voltam biztos benne, de azért mindig reméltem. Talán csak nem baj? Az ember mindig jót akar annak, akit szeret. Nem azért fogadtalak el vakon is, mert tudtam, hogy az esküvőnkig tart csak a vakságod. Nem tudtam meddig tart. De ha az életed végig tartott volna, akkor is elfogadtalak volna, akkor is szeretnélek – Noémi hangja elcsuklott.

Kiugrott az ágyból, Tamás hiába kapott utána. Odaszaladt az íróasztalhoz, és kihúzta az egyik fiókot. Egy marék papírlappal tért vissza az ágyhoz, a csodálkozó fiú ölébe szórta őket.

– Iskolai kurzusokról tájékoztatók nem látóknak. Az őszi szemesztertől suliba jártál volna, arra, amit kiválasztasz, hogy új foglalkozást tanulj, amit vakon is gyakorolhatsz. Tessék, nézd meg őket!

Tamás kíváncsian felemelt néhány lapot.

BME informatikai képzés. ELTE jogi képzés. Gyógypedagógiai főiskolai képzés. Szakképzési programok. Sport foglalkozások vakoknak.

Lesöpörte az ágyról a lapokat, és bűnbánóan nézett:

– Nem akartalak megbántani! Tudod, megszokhatatlan, hogy olyan fantasztikus lány vagy!

Noémi elrejtette kis titkos, elégedett mosolyát, és így szólt:
– Remélem is, hogy soha nem fogod megszokni, és most már
neked örökké fantasztikus feleséged leszek!

Vége

